

விஜயா பத்பகம்

தாயுமானவரும்
வேதாத்திரி மகரிஷியும்

அ.நி.மன்னார்குடி பானுகுமார்

தாயுமானவரும் வேதாத்தர் மகர்ஷ்யம்

அ.நி. மன்னர்குடி பானுகுமார்

விஜயா பதிப்பகம்

20, ராஜ வீதி,

கோயம்புத்தூர் - 641 001.

www.vijayapathippagam.com

நூலின் பெயர் : தாயுமானவரும், வேதாத்திரி மகரிஷியும்
 ஆசிரியர் : அ.நி.மன்னார்குடி பானுகுமார்
 முதல் பதிப்பு : ஜூன் 2013
 வெளியீடு : **விஜயா பத்திரகம்**
 20, ராஜ வீதி,
 கோயம்புத்தூர் - 641 001.
 © 0422 - 2382614 / 2385614

ஒளியச்சு / புத்தக
 வடிவமைப்பு : ஐரிஸ் கிராபிக்ஸ், கோவை.
 அட்டை
 வடிவமைப்பு : கட்டளை ஜெயா, சென்னை.
 அச்சாக்கம் : ஜோதி எண்டர்பிரைசஸ், சென்னை - 5.
 பக்கம் : 144
 விலை : ரூ.80/-

ISBN - 81-8446-503-3

THAAYUMANAVARUM VETHATHRI MAHARISHIYUM

Author : A.N.Mannarkudi Banukumar
 First Edition : June 2013
 Published By : **VIJAYA PATHIPPAGAM,**
 20, Raja Street, Coimbatore - 641 001.
 © 0422 - 2382614 / 2385614

Layout & Laser
 type set : **IRIS graphics** Coimbatore.
 Cover Design : Kattalai Jeya, Chennai.
 Printed At : Jothi Enterprises, Chennai - 5.
 Pages : 144
 Price : Rs.80/-

உயிரில் கலந்து உறவு

புலவர் கே. தியாகராசன் அய்யாவுக்கு
இந்த ஆய்வு நூல் சமர்ப்பணம்

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	9
1. தாயுமானவர் வரலாறு	13
2. தாயுமானவர் - மகரிஷி படைப்புகள்	16
3. பாதை வகுத்த தாயுமானவர்	20
4. குருவருள் இன்றி திருவருள் இன்றே	23
5. எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும்	27
6. அறிவேதான் தெய்வமென்றார்	31
7. மகான்களுக்குள் மகான்கள்	36
8. கொல்லாவிரதம் குவலயம் எல்லாம் ஓங்குக!	39
9. சித்து வேண்டுமா?	43
10. செம்மொழியும் மகான்களும்	46
11. சமயங்கடந்த மோனசமரசம்	51
12. ஏட்டுக்கல்வி வேண்டுமா?	54
13. தன்னையறிதல்	59
14. உயிர்பற்றி உணர்வாளர்கள்	62
15. உடல் பொய்யுறவா?	66
16. ஆசைக்கு அளவுண்டா?	71
17. அத்வைதம் கண்ட அருளாளர்கள்	74
18. மனமே மனிதன்	79

19. இல்லறமா? துறவறமா?	86
20. உய்வித்த குரு	89
21. சும்மா இரு என்னும் மௌனநிலை	92
22. மெய்யுணர்வாளர்களின் மெய்ஞானம்	98
23. மலக்கட்டறுத்தல்	101
24. தெய்வம் என்ற வெட்ட வெளி	103
25. ஐயுணர்வும் மெய்யுணர்வும்	106
26. யோக நித்திரை	109
27. ஞானம் பெறுவது எப்போது?	112
28. நம் கடன் பணி செய்வதே!	114
29. மெய்ப்பொருள் பற்றி மெய்யுணர்வாளர்கள்	116
30. ஆணவத்தை அடக்கலாமா?	119
31. இறையுணர்வாளர்களின் இலக்கியத் திறன்	123
32. பிரபஞ்ச இயக்கம்	128
33. பற்றற்ற நிலை வேண்டும்	130
34. அருள்தாகம் வேண்டும்	133
35. ஆனந்தக்களிப்பு அடைந்த அருளாளர்கள்	135
36. தமிழ் சித்தர்கள்	138
37. தாயுமானவர் ஆலயமும் ஆழியாறும்	140

வாழ்த்துரை

தூயுமானவரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் என்ற ஒப்பாய்வு நூலை முழுமையாகப் படித்தேன். நூலாசிரியர் அருள்நிதி. பானுகுமார் அவர்கள், இரு இல்லற ஞானிகளையும் இணைத்து சிரத்தை எடுத்து ஆய்வுசெய்து, எல்லோரும், விரும்பிப் படிக்கின்ற வகையில் கருத்துக் களைத் தொகுத்து அளித்துள்ளார். ஆசான் அருட்தந்தை அவர்கள் அருளிய வேதாத்திரியத்தின் மூலம், தாயுமான சுவாமியின் தத்துவங்களை தற்காலத்திற்கேற்ற முறையில் வழங்கியிருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

ஆறாவது அறிவின் சிறப்பைப் பயன்படுத்தி மனிதகுலம் வாழத் துவங்கிய காலம் முதல் இன்றுவரை வெளிப்பட்டுள்ள அனைத்துத் துறைகளைப் பற்றியும் அறிவியல் பூர்வமாக மகரிஷி அவர்கள் மனவளக்கலை யோகப் பயிற்சிகள் மூலம் அருளியிருக்கிறார்கள்.

“எந்த ஒன்று அறிந்திடில் இறைவன் முதல் உயிர்வரை
எல்லாவற்றையும் உணர்த்துமோ, அதுவே காந்தமாம்.
முந்தையோர்கள் அகத்தவத்தால் முற்றுணர்ந்த போதிலும்
மொழிவதற்கு உவமையின்றி முட்டிமோதி நின்றனர்.
இந்த நாள் விஞ்ஞானமோ ஏற்றம் பெற்றதாலதை
இயங்கிடும் மின்சாரம் மூலம் எல்லோர்க்கும் உணர்த்தலாம்.
அந்தமாம் மெய்ஞானத்தோடு அணுவின் ஞானம் இரண்டையும்
அறிந்து உய்யப் பாலம் போன்ற ஆக்க ஞானம் காந்தமே”

- மகரிஷி

இதுவரை வாழ்ந்த, உலகம் போற்றும் மகான்களெல்லாம் தாம் உணர்ந்த வாழ்வியல் கருத்துக்களை போதனைகளாகவே அருளியுள்ளார்கள். ஆனால் ஆறாவது அறிவின் வளர்ச்சி உச்சக்கட்டத்தை அடைந்துள்ள தற்காலத்தில் போதனையோடு இறையுணர்விற்கான சாதனைப் பயிற்சிகளாக்கி, மகரிஷி அவர்கள் வேதாத்திரியத்தை அருளி

யுள்ளார்கள். அதனை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இந்நூல் அமைந்
துள்ளது. இது நூலாசிரியர் மனவளக்கலைப் பயிற்சியில் பெற்ற
அருள்நிதி எனும் பேற்றினை எல்லோருக்கும் உணர்த்துவதாயுள்ளது.

எவ்வுயிரையும் துன்பப்படுத்தாமலும், பிற உயிர் துன்பம்
நீக்கியும் வாழ முனைவோம். நாமும் வாழ்வோம். பிறரையும் வாழ
வைப்போம். வாழ்க வளமுடன்.

நாள்:- 07.02.2013

அன்புடன்

அருள்நிதி. இரா.மாரியம்மாள் M.A., M.Phil.,

மனவளக்கலை மூத்த பேராசிரியர்

வேதலோக அன்புநிலையம் ட்ரஸ்ட்

பொள்ளாச்சி - 7

முன்னுரை

“உய்யும் வகைதேடி உள்ளம் உருகிநின்றேன்
உயர் ஞானதீட்சையினால் உள்ளொடுங்கி
மெய்யுணர்வு என்ற பெரும் பதம் அடைந்தேன்
மேல்நிலையில் மனம் நிலைத்து நிற்க நிற்க
ஐயுணர்வும் ஒன்றாகி அறிவறிந்தேன்
ஆசையென்ற வேகம் ஆராய்ச்சி யாச்சு
செய்தொழில்களில் கடமை உணர்வு பெற்றேன்
சிந்தனையில் ஆழ்ந்து பல விளக்கம் கண்டேன்”

தமிழகத்தில், ஆட்சிப் பணியிலிருந்து சமயப்பணிக்கு வந்த அருளாளர்கள் மூவர். ஒருவர் மாணிக்கவாசகர் மற்றவர் சேக்கிழார், பிறிதொருவர் தாயுமானவர்.

தாயுமானவரின் தத்துவத்தை தமிழகத்தில் தவழ விட்ட பெருமை சுவாமி சித்பவானந்தரையே சாரும். முதன்முதலில் தாயுமானவரது பாடல்களுக்கு விரிவான விளக்கங்களை, தமிழகம் முழுவதும் தமது தர்மச்சக்கரம் பத்திரிக்கை மூலமாகவும், அந்தர்யோகம் மூலமாகவும் மக்களிடம் கொண்டு சென்றவர் சுவாமிஜியே.

அதன் பின்னர், வேதாத்திரி மகரிஷி, தாயுமானவர் பாடல்களின் தத்துவங்களை மேலும் மேலும் எளிமைப்படுத்தி, மக்களிடம் கொண்டு சென்றார்கள்.

தாயுமானவரின் மறுபிறப்பு வள்ளலார். வள்ளலாரின் மறுபிறப்பு வேதாத்திரி மகரிஷி. வாழையடி வாழையென வரும் வள்ளல்களில் தாயுமானவர் வள்ளலார் வேதாத்திரி மகரிஷியும் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றவர்கள்.

இந்த வரிசையில் - முதலில் வள்ளலாரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் - வேதாத்திரி மகரிஷியும், தாயுமானவரும் என்ற ஆய்வு நூல்களைக் கொண்டு வந்துள்ளோம்.

பள்ளிப் பருவத்தில் தாயுமானவரின் 'அங்கிங்கெனாதபடி' பாடல் மனப்பாடப் பகுதியில் படித்தது, இன்றும் நினைவில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. அப்பாடலில் எது? எது? என்று கேட்ட தாயுமானவரின்கேள்விகளுக்கு - மகரிஷியிடம் வந்த பிறகு முழுமையான விளக்கத்தைப் பெற்றேன்.

அவ்விளக்கத்தை உங்களிடமும் பகிர்ந்து கொள்ளுமளவுக்கு, தாயுமானவர்தத்துவங்களை என்னுள் மலரச் செய்தவர் சற்குரு மகரிஷியே.

தாயுமானவர் மற்றும் வேதாத்திரி மகரிஷி ஆகியோர்களின் பாடல்களைப் பாராயணம் செய்வது மனதிற்கு அமைதியைத் தருகிறது. இப்பாடல்களை, மகான்கள் தெளிந்த அறிவு நிலையில் பாடியுள்ளதால், வேத மந்திரங்களைப் போல் இவை நமக்குத் துன்பத்திலிருந்து கரைசேர்க்க உதவும் தோணியாக உதவுகின்றன.

இம்மகான்களின் பாடல்களின் நடையழகு, தமிழ் இலக்கியத்திலே சிறந்ததாகும். அதன் செயல் நயத்திற்கு ஈடு இணையுமில்லை. இப்பாடல்களைப் படித்தால் ஓர் பரிசுத்த இலட்சிய வாழ்வை அது நமக்குத் தரும்.

ஒரு வேதத்தின் தூய்மையையும் உயர்வையும் மனிதனின் மூளையிலே அது ஏற்படுத்தும் பலபலனையும் கொண்டு கணக்கிடுவதென்றால், நிச்சயமாக அனைத்துலக வேதங்களிலும் தனிச்சிறப்புமிக்கது இவர்களது பாடல்களாகும்.

இம்மகான்களின் பாடல்களில் இருவரது அனுபவங்களைத் தெரிவிப்பதால் அவை நமக்கு இருளில் வழிகாட்டும் கலங்கரை விளக்கம் போன்று உதவுகின்றன.

ஆன்மீக விஷயங்களில் ஏற்படும் சந்தேகங்களில் தெளிவு பெறவேண்டி அவ்வப்போது விளக்கம் பெறுவதற்குரிய களஞ்சியமாக இந்நூல் திகழும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்த வரிசையில் புத்தகங்கள் எழுதத்தூண்டிய அமரர் புலவர் க.தியாகராஜன், மாணசீகமாக அருள் வழங்கிவரும் வேதாத்திரி மகரிஷி - வாழ்த்துரை வழங்கிய பேராசிரியர் இரா.மாரியம்மாள், வாழ்க்கைத் துணைவியார் அருள்நிதி திருமதி பானுமதி குமார் - பிரம்மஞானிகள்

நிவேதிதா சீனிவாசன் - நரேந்திரன், ஆகான்ஷா மற்றும் குருவின் தொண்டில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டுள்ள பாசமிகு சகோதரர் திரு.வேலாயுதம் மற்றும் திரு.வே.சிதம்பரம் ஆகியோருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வேதாத்திரியம் புகழ் ஓங்குக. வளர்க.

குருவின் தொண்டில்
பானுகுமார்

பி58, ஏழாவது குறுக்குத் தெரு
அண்ணாநகர்,
செங்கற்பட்டு - 603 001
email: banukumar.v.@.gmail.com

1. தாயுமானவர் வரலாறு

தமிழகத்தில் திருமறைக்காடு என்றழைக்கப்படும் வேதாரண்யத்தில் கேடிலியப் பிள்ளை - கஜவல்லி அம்மையார் வசித்து வந்தனர். சுத்த சைவவேளாளர் மரபினரான கேடிலியப்பர் வேதாரண்யம் கோயிலின் நிர்வாகப் பணியாளராக இருந்தார்.

கேடிலியப்பரின் மூத்த மகன் சிவசிதம்பரம். கேடிலியப்பரின் தமையனார் வேதாரண்யப்பிள்ளை மகப்பேறின்றி வருந்தவே - தம்மூத்த மகன் சிவசிதம்பரத்தை அவருக்கு வளர்ப்புப் பிள்ளையாகக் கொடுத்தார்.

அதன்பின் கேடிலியப்பரின் இரண்டாவது மகனாகத் தாயுமானவர் பிறந்தார். திருச்சி மலையின் மீது கோயில் கொண்டுள்ள தாயுமான ஈசரின் பெயரைச் சூட்டப்பெற்றார்.

திருச்சியிலிருந்து வேதாரண்யத்திற்குக் கடலாடவும், திருமறைக் காடரை வழிபடவும் வந்த நாயக்க மன்னர் முத்துவீரப்பர், கேடிலியப்ப பிள்ளையைத் தம்முடன் திருச்சிக்கு அழைத்துச் சென்று, அரண்மனைப் பணியில் தமக்கு உதவியாகச் சம்பிரதியாக ஆக்கிக்கொண்டார். சம்பிரதி என்பது பெரிய பதவி. அமைச்சர் போன்ற பதவி. தனாதிகாரி - தலைமைக் கணக்கர் என்றும் அழைப்பார்.

கேடிலியப்பிள்ளை காலமானபின், தாயுமானவர் மன்னரின் வற்புறுத்தலுக்கிணங்கச் சம்பிரதி பதவியை ஏற்க வேண்டியவரானார்.

இளமையிலிருந்தே தோற்றப் பொலிவிலும், கல்வியறிவிலும், ஆற்றலிலும், நற்குண நற்செயல்களிலும் சிறந்து விளங்கிய தாயுமான வருக்கு, அரண்மனைப் பணி, சம்பிரதிப் பதவி எளிதாகவே இருந்தது.

ஒருநாள், திருச்சி மலைமீது எழுந்தருளியுள்ள தாயுமானப் பெருமானை வழிபடச் சென்றவர் - மலைச்சாரலில், மௌனமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்த மௌன குருவைக் கண்டார்.

வணங்கி வாழ்த்துப் பெற்றார். அரண்மனைப் பணியில் இருந்த வாறே, ஆன்மீக வாழ்விலும் ஈடுபட்டார். மௌனகுருவிடம் உபதேசம் வேண்டியபோது - மணம்புரிந்து சிலகாலம் இல்லறத்தில் இருந்து மகப்பேறு பெற்றபின் உபதேசம் பெறலாம் என்று மௌனகுரு அருளினார்.

உரிய காலத்தில் மட்டுவார்குழலி என்னும் மங்கை நல்லாரை மணந்து தாயுமானவர் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டார். கனகசபாபதி என்றொரு மகன் பிறந்தான். சில ஆண்டுகள் இனிய இல்லறத்திற்குப்பின், மனைவி மட்டுவார்குழலியார் இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

மகன் கனகசபாபதியை, வேதாரண்யத்திற்கு அனுப்பி விட்டுத் தாயுமானவர் திருச்சியில் தனித்திருந்தார். மன்னர் விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கரும் இறந்து போனார். அவருக்குப்பின், அரசி மீனாட்சி ஆட்சிக்கு வந்தார். தாயுமானவரும் சம்பிரதிப் பதவியில் தொடர்ந்தார்.

மௌன குருவிடம் உபதேசம் பெற்றுத் தவவாழ்விலும் மிகுதியாக ஈடுபட்டார். தாயுமானரின் தவவாழ்வும், அரண்மனைப் பணியும் சிறப்பாக உயர்வாக நடைபெற்றன.

தாயுமானவர் துறவு:

அரசி மீனாட்சிக்குத் தாயுமானவரின் மீது காம இச்சை உண்டாயிற்று. தன் சார்பில் ஆட்சியை முழுமையாக ஏற்றுத் தன் பிரதிநிதியாக இருந்து ஆட்சியை நடத்தி, தன்னையும் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டினார்.

தாயுமானவருக்குத் தர்மசங்கடமாகப் போயிற்று. இனி இவ்விடம் சற்றும் தாமதிக்கலாகாது, துறவு பூண்டு நாட்டை விட்டே வெளியேறி விட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்.

உலகியல் வாழ்வில் அவருக்கிருந்ததெல்லாம் அரண்மனையில் சம்பிரதிப் பதவி ஒன்றுதான். அதையும் துறந்து, உலகியல் வாழ்வினின்றும் முற்றும் நீங்கி, தல யாத்திரையாக ராமேஸ்வரத்திற்கு வந்தார்.

ராமநாதப் பெருமானையும், மலைவளர் காதலியையும் வழிபட்டு, அதன்பின் இராமநாதபுரம் சென்று சேதுபதி மன்னரின் ஆதரவில் தங்கித் தவ வாழ்வில் முற்றிலும் ஈடுபட்டார்.

தாயுமானவர் முக்தி

சென்ற இடத்திலும் தாயுமானவருக்குச் செல்வாக்கு மிகுந்தது. முன்பு திருச்சியில் இருந்த காலத்திலேயே அவர் பாடத் தொடங்கி யிருந்தார். பாடிப்பரவும் நேரம் போக ஏனைய நேரங்களிலெல்லாம் சதாகாலமும் நிட்டையிலே இருந்தார்.

சில சமயம் நாள் கணக்கிலும் நிட்டையில் இருப்பார். அப்படி ஒரு சமயம் நிட்டையில் இருந்தபோது அவர் மீது பொறாமை கொண்ட அரண்மனைப் புலவர் சிலர், அரசரிடம் சென்ற தாயுமானவர் நிட்டையிலிருந்தவாறே முக்தி பெற்று விட்டதாகக் கூறிவிட்டார்கள்.

இச்செய்தியைக் கேட்ட, சேதுமன்னர் மனம் வருந்தினார். இன்னது செய்வதெனத் தெரியாது திகைத்தார். உரியவாறு முறைப்படி கிரியைகளைச் செய்யுமாறு கூறினார்.

அழுக்காறு கொண்ட அரண்மனைப் புலவர்கள் தாயுமானவர் நிட்டையிலிருந்து எழுந்து வந்து விடுவார் என்று அஞ்சி, சமாதிக் கிரியைக்கு ஏற்பாடு செய்வதற்குப் பதிலாகத், தகனக்கிரியைக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டனர்.

தாயுமானவரின் தவ உடம்பைத் தீக்கிரையாக்கி விடத் திட்டமிட்டனர். அவ்வாறு நேரவேண்டும் என்று ஊழ்வினையாக இருக்கலாம்.

தகனக் கிரியையின்போது தாயுமானவரின் நிட்டை கலைந்தது. தம் உடல் தீப்பற்றி எரிவதை உணர்ந்தார். இனி இவ்வுடலோடு இருந்து பயனில்லை. நிட்டை நிலையிலேயே இப்பிறவி நிறைவு பெறட்டும் என்றெண்ணி மீண்டும் நிட்டை கூடிவிட்டார். நிட்டானுபூதி நிலையிலேயே முக்தி பெற்றார்.

2. தாயுமானவர் - மகரிஷி படைப்புகள்

IDAணிக்கவாசகர் பாடல் 'திருவாசகம்' எனப் பெயர் பெற்றது. மூவர் பாடல்கள் தேவாரம் எனப் பெயர் பெற்றது. திருமூலர் பாடல் திருமந்திரம் எனப் பெயர் பெற்றது. அருணகிரியாரின் பாடல் 'திருப்புகழ்' எனப் பெயர் பெற்றது. வள்ளலார் பாடல் 'திருவருட்பா' எனப் பெயர் பெற்றது.

பாடியவரின் பெயரால், 'இன்னார் பாடல் என்று பெயர் பெறாமல் தேவாரம் - திருவாசகம் - திருமந்திரம் - திருப்புகழ் - திருவருட்பா என ஒரு தனிச்சிறப்புப் பெயரைப் பெறுவது பழைய மரபு. அம்மரபின் படி தாயுமானவர், வேதாத்திரி மகரிஷி ஆகியோரது பாடல்களுக்குத் தனி ஒரு சிறப்புப் பெயர் அமையவில்லை.

தாயுமானவர் பாடிய பாடல்கள் அவர் பெயராலே 'தாயுமானவர் பாடல்கள்' என வழங்குவதைப் போலவே, வேதாத்திரி மகரிஷியின் பாடல்கள், உரைகள் எல்லாம் 'வேதாத்திரியம்' என்று அவர் பெயராலேயே வழங்கப்படுகின்றன.

தாயுமானவர் பாடல் ஐம்பத்தாறு பகுதிகளாக அமைந்துள்ளன.

பகுதிஎண்	தலைப்பு	பாடல்தொகை
1.	திருவருள் விலாசப் பரசிவ வணக்கம்	3
2.	பரிபூராணனந்தம்	10
3.	பொருள்வணக்கம்	12
4.	சின்மயானந்த குரு	11
5.	மௌனகுரு வணக்கம்	10
6.	கருணாகரக் கடவுள்	10

7.	சித்த கணம்	10
8.	ஆனந்தமானபரம்	10
9.	சுகவாரி	12
10.	எங்கும் நிறைகின்ற பொருள்	11
11.	சச்சிதானந்த சிவம்	11
12.	தேசோமயானந்தம்	11
13.	சிற்குகோதய விலாசம்	10
14.	ஆகாரபுவனம் - சிதம்பர ரகசியம்	33
15.	தேன்முகம்	10
16.	பன்மாலை	10
17.	நினைவொன்று	9
18.	பொன்னை மாதரை	78
19.	ஆரணம்	10
20.	சொல்லற்கரிய	20
21.	வம்பனேன்	10
22.	சிவன் செயல்	10
23.	தன்னையொருவர்	10
24.	ஆசையெனும்	40
25.	எனக்கெனச் செயல்	28
26.	மண்டலத்தின்	---
27.	பாயப்புலி	59
28.	உடல்பொய்யுறவு	83
29.	ஏசற்றவந்நிலை	10
30.	காடுங்கரையும்	3
31.	எடுத்ததேகம்	2
32.	முகமெலாம்	1
33.	திடமுறவே	10
34.	தன்னை	1

35.	ஆக்குவை	1
36.	கற்புறுசிந்தை	7
37.	மலைவளர்காதலி	8
38.	அகிலாண்ட நாயகி	1
39.	பெரியநாயகி	1
40.	தந்தைதாய்	7
41.	பெற்றவட்கே	11
42.	கல்லாலின்	30
43.	பராபரக்கண்ணி	389
44.	பைங்கிளிக்கண்ணி	58
45.	எந்நாட்கண்ணி	11
1.	தெய்வ வணக்கம்	11
2.	குருமரபின் வணக்கம்	13
3.	அடியார் வணக்கம்	9
4.	யாக்கையைப் பழித்தல்	11
5.	மாதரைப் பழித்தல்	15
6.	தத்துவ முறைமை	27
7.	தன்னுண்மை	8
8.	அருளியல்பு	18
9.	பொருளியல்பு	19
10.	ஆனந்த இயல்பு	14
11.	அன்பர்நெறி	12
12.	அறிஞர் உரை	14
13.	நிற்குநிலை	28
14.	நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற்குபாயம்	16
46.	காண்பேனோ என்கண்ணி	37
47.	ஆகாதோ என்கண்ணி	21

48.	இல்லையோ என்கண்ணி	6
49.	வேண்டாவோ என்கண்ணி	6
50.	நல்லறிவே என்கண்ணி	4
51.	பலவகைக் கண்ணி	24
52.	நின்றநிலை	3
53.	பாடுகின்ற பனுவல்	5
54.	ஆனந்த களிப்பு	30
55.	அகவல்	1
56.	வண்ணம்	1
	அகவல்: வண்ணம்	2
	1 முதல் 39 முடிய பாடல்கள்	587
	40 முதல் 54 முடிய கண்ணிகள்	863
		<hr/>
		1452

வேதாத்திரி மகரிஷி ஞானக் களஞ்சியத்தில் ஏறத்தாழ 2000 பாடல்களும் இதைத் தவிர அங்கங்கே சில பாடல்களும், என சுமார் 75க்கும் மேற்பட்ட நூல்களையும் படைத்துள்ளார்.

இருவரது பாடல்களில் எளிமையும், இனிமையும் நிறைந்து விளங்குவதைப் போன்றே அருமையும், பெருமையும் நிறைந்து விளங்குகின்றன. பெரிய பெரிய தத்துவங்கள் பொருள்களை எல்லாம் - அனுபவப் பொருள்களை எல்லாம் - அரும்பெரும் பொருள்களை எல்லாம் சிறு சிறு சொற்களில் சிறு சிறு சொற்றொடர்களில் எளிமையாகவும் இனிமையாகவும் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

இவ்விருவர் பாடல்களில் தொட்ட இடமெல்லாம் மானுடத் திறகுத் தேவையான வாழ்வியல் நெறிகள் தட்டுப்படுகின்றன. தாயுமானவர் விட்ட இடத்தில் வள்ளலார் தொடர்ந்தார். வள்ளலார் விட்ட இடத்தில் வேதாத்திரி மகரிஷி தொட்டுத் தொடர்வது போல் ஒரு தொடர்பு இழையோடுகிறது.

இருவரது பாடல்களிலும் கருத்தொற்றுமையும், மனிதநேயமும், சமூகப் பார்வையும் மலிந்து கிடப்பதைக் காணலாம்.

3. பாதை வகுத்த தாயுமானவர்

ஆன்மீகத் தேடலுடன் இளம்வயது வைராக்கியத்துடன் தறியில் கடுமையாக உழைத்து வந்தார் வேதாத்திரி. தறியில் கையும் காலும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், மனம் மட்டும் இறைவனைக் காணவேண்டும் என்று வேட்கையில் தவித்தது.

அன்று ராமகிருஷ்ணர் கடவுளைக் காண காளியிடம் வேண்டிக் கொண்டிருந்தார். இன்று வேதாத்திரியோ கடவுளைக் காண்கூடுவாஞ் சேரியில் உள்ள பிள்ளையார் கோயிலில் வேண்டிக் கொண்டிருந்தார்.

அந்த நேரங்களில் சனிக்கிழமைகளில் அதிகாலை நேரங்களில் பஜனை பாடிக்கொண்டு தெருக்களைச் சுற்றி வருவதுண்டு. இன்றும் சில ஊர்களில் இவ்வழக்கம் இருந்து வருகிறது. அந்த பஜனையில் பாடிய பாட்டு வேதாத்திரியம் படைக்கப் போகும் பாலகனின் மனதைக் கவர்ந்து ஈர்த்தது.

அன்று காந்தியடிகளுக்கு சத்தியாக்கிரக உணர்வை ஊட்டியதும் ஒரு பாடல்.

ஜோசப் டோக் என்ற ஆங்கிலேயர் காந்தியடிகளைச் சந்தித்து நீண்டநேரம் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர் காந்தியடிகளை நோக்கி, “சத்தியாக்கிரகம் என்ற தத்துவ உணர்வு உங்களுக்குத் தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாக இருந்தது என்ன?” என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார். காந்தியடிகள் சொன்னார்.

“நான் சின்ன வயதில் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது பாடத்தில் வந்திருந்த ஒரு குஜராத்தி மொழிப்பாடல்தான் சத்தியாக்கிரக உணர்வு என் மனதில் குடி கொண்டதற்குக் காரணம்.

“அது என்ன பாடல், அதன் கருத்தைக் கூறுங்கள்” என்று ஜோசப் டோக் வேண்டிக் கொண்டார். காந்திஜி சொன்னார்.

“ஒருவன் உனக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கிறான் என்றால் அவனுக்கு நீ தண்ணீர் கொடுத்தால் அது ஒன்றும் பெரிய விஷயமல்ல. அது ஒரு சாதாரண விஷயம். தீமை செய்தவனைத் தீமையால் எதிர்ப்பதும் சாதாரண விஷயமே. மிருகங்களில் கூட இந்த வழக்கம் உள்ளது. தீமை செய்தவனுக்கு நன்மை செய்வதன் மூலம், அவன் தான்செய்த தீமையை உணரச் செய்வதுதான் மிகவும் போற்றத்தக்க ஒன்று ஆகும். இவ்வாறு குஜராத்தி மொழிப்பாடல் அறிவுறுத்தியது. அந்தக் கருத்து என் மனதில் ஆழப் பதிந்தது. பின்னர் ஏசுநாதரின் மலைச் சொற்பொழிவை ஆழ்ந்து படித்த போது குஜராத்தி மொழிப் பாடலின் உண்மையான பொருள் என்ன என்று முழுமையாக விளங்கிக்கொள்ள முடிந்தது” என்றார்.

இன்று தாயுமானவரின் இந்தப் பாடலும் பாலகன் வேதாத்திரியின் மனதில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

“அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்

ஆனந்த பூர்த்தியாகி

அருளொடு நிறைந்ததெது? தன்னருள் வெளிக்குள்ளே

அகிலாண்ட கோடியெல்லாம்

தங்கும் படிக்கு இச்சை வைத்து உயிர்க்குயிராய்த்

தழைத்ததெது? மனவாக்கினில்

தட்டாமல் நின்றதெது சமய கோடிகளெலாம்

தம் தெய்வம் எம்தெய்வம் என்று

எங்கும் தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவும் நின்றதெது?

எங்கணும் பெருவழக்காய்

யாதினும் வல்லதொரு சித்தாகி இன்பமாய்

என்றைக்கும் உள்ளதெது? மேல்

கங்குல் பகல் அறநின்ற எல்லை உளதெது? அது

கருத்திற்கிசைந்ததுவே

கண்டன வெலாம் மோனவுருவெளியதாகவே

கருதியஞ்சலி செய்குவாம்”.

தாயுமானவரின் இப்பாடல் வேதாத்திரியின் இளமைக்கால நெஞ்சுக்கத்தில் ஆழப் பதிந்தது. ஆத்ம தாகத்தையும், தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியது. இதன்வழி பிறந்த சிந்தனைத் தெளிவே இவர்தம் வாழ்க்கை நெறியாகவும் பயிற்சியாகவும் மாறியது.

இளம்வயது வைராக்கியம் கடவுளைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவல், உயிர் என்பது என்ன என்ற கேள்வி, வறுமைக்குக் காரணம் தேடுவது என இவ்வாறு இவருடைய காலம் முழுவதும் தேடலாகவே அமைந்தது.

தாயுமானவரின் இப்பாடல் மகரிஷியின்பக்தி ஞானவிசாரணைக்கு வித்தாக அமைந்தது. வேதாந்த சித்தாந்த நூல்கள் தமிழில் தத்துவத்தை மட்டுமே விளக்குவனவாயுள்ளன.

திருஞானசம்பந்தர், நம்மாழ்வார், மணிவாசகர், சிவவாக்கியர், திருமூலர், தாயுமானவர் ஆகியோரது பாடல்கள் தத்துவத்தைப் பக்தியோடு குழைத்துத் தருவனவாயுள்ளன.

அத்தகு ஞானமும் பக்தியும் இயைந்த தாயுமானவர் பாடல்களில், மகரிஷி உள்ளம் தோய்ந்து இருந்தமையும், சில இடங்களில் தாயுமானவர் பாடல்களுக்கு விளக்கமாக அமைந்தமையும் மகரிஷியின் நூல்கள் வழி அறியலாம்.

4. குருவருள் ஒன்றித் திருவருள் ஒன்றே

குரு என்பதன் பொருள் ஆசிரியர் என்பது ஆகும். இந்தச் சொல்லானது அறியாமையைப் போக்கி நம்மை நாம் யார் என்று அறிந்து கொள்ளும்படி உதவி செய்கின்ற ஓர் ஆன்மீக ஆசிரியருக்கே வழங்கப் பெறுகின்றது.

“எவரொருவர் குருவை மதித்து ஒழுகினாலும்
தப்பாது குருவுயர்வு மதிப்போர் தம்மைத்
தரத்தில் உயர்த்திப் பிறவிப் பயனை நல்கும்”

எனும் வேதாத்திரியின் அருள்வாக்கு பேரின்ப வாழ்விற்கு வழி காட்டுகின்றது.

தாயுமானவருக்கும் அவர்களது பெற்றோர்களைப் போல் சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே தெய்வ பக்தி மிகுந்திருந்தது.

நாள்தோறும் மலைக்கோட்டைச் சிவன்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவழிபாடு பண்ணுவதும், திருவானைக்காவுக்குச் சென்று அகிலாண்டநாயகியை வழிபட்டு வருவதும் இந்த இளைஞனுடைய நித்திய கர்மமாக அமைந்திருந்தது.

ஒருநாள், இவர் மலைக்கோட்டையில் சிவனார் தரிசனம் செய்து விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்துகொண்டிருந்த பொழுது, இடையில் சான்றோர் ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்ததைக் கண்டார்.

‘காந்தம் ஊசியைக் கவர்ந்திழுத்தல்’ போன்று, இந்த இளைஞனுடைய உள்ளத்தை அங்கு நின்று கொண்டிருந்த முனிவர் அறவே கொள்ளை கொண்டு போனார். அவருடைய முன்னிலையில் இளைஞன் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே அவரை ஆட்கொள்ள வந்த பராமாச் சாரியர் ஆவார் அந்த முனிவர். அவர் பேசுவது மிகக் குறைவு. அவசியம் ஏற்படுகின்ற பொழுது இரண்டொரு வார்த்தைகளுக்கு மேல் அவருடைய வாயினின்று சொற்கள் வெளியே வராது.

ஆதலால், அவரை 'மௌனகுரு' எனக் கருதி மாணாக்கர் அவருக்கு ஆட்பட்டார். அம்முனிவர் திருமூலர் மரபில் வந்தவர். ஆதலால் பிற்காலத்தில் இம்மாணாக்கர் பகர்ந்தருளிய பாடல்களில் 'மூலன் மரபில் வரும் மௌன குருவே' என்று போற்றுதலைக் காண்கிறோம்.

குருவுக்கும் சீடனுக்கும் இணக்கம் ஆழ்ந்து வலுத்து வந்தது. "ஆச்சாரியோ வக்தாகுசலோ அஸ்ய லப்தா" என்பது உபநிஷத் வாக்கியம்.

ஞானக் கனியாய் இலங்கும் குருமூர்த்தி அரியருள் அரியராய் அமைகிறார். அவரிடமிருந்து ஞானப் பேற்றினை ஏற்றுக்கொள்ளும் சீடன் திறமைமிக வாய்க்கப் பெற்றவன் என்பது இந்த உபநிஷத்தின் பொருளாகும். இக்கோட்பாடு இந்தக் குருவுக்கும் சீடனுக்கும் முற்றிலும் பொருத்தமுடையதாகும்.

ஆட்கொள்ளப்பட்ட சீடர், தாயுமானவர், ஆத்ம சாதனங்களில் அதிவேக முன்னேற்றமடைந்து வந்தார். ஆழ்ந்து தியானம் பண்ணுவதுடன், ஆசாரியர் மௌன குருவின் முன்னிலையில் அடக்க ஒடுக்கத்துடன் அமர்ந்திருந்து சந்தேகங்களை அகற்றிக் கொள்ளுதல், குருவுக்கு பக்திபூர்வமாகப் பணிவிடைகள் செய்தல் ஆகியவைகள் ஒழுங்காக நடைபெற்று வந்தன. குருவின் தலைமாணாக்கனாக விளங்கினார் தாயுமானவர்.

மௌனகுரு தாயுமானவருக்கு எதைப் போதித்தார்? தாயுமானவரே விடை தருகிறார்.

"மற்றொருக்கு யை நீ சொன்னவொரு வார்த்தையினை மலையிலக்கென நம்பினேன்" (மௌன 10)

"மௌனியாய்ச் சொன்னவொரு சொற்கொண்டதே" (கருணா 2)

"பரம வெளியாக வொரு சொற்றிட்டமுடன்மௌனியாய் அருள்செய்திருக்கவும்" (கருணா.4)

"மௌனியாய்த் தெளிவோம் சொற்றந்த நாள்" (பாயப்புலி 36)

திடமுடனே உற்றுப்பார் மோனவொரு சொல்லே" (உடல் 1)

"மோன குரு சொன்னவொரு சொல்லாற் சுகமாயிரு மனமே இன்ன மயக்கமுனக்கேன் (உடல் 70)

மவுனிமவுனத் தனித்த மெய் (எந்நாட்27)

என்று குறிக்கப்படும் அவ்வறிவுரைதான் என்ன?

“அருளொன்றை நாடினஅதற் காறுமுண்டா மென்றெமக்குக்
கூறுமவுனியருள் கூடுநா ளெந்நாளோ (எந்நாள்.குரு.10)

என்பது ஓரளவு விளக்கம் தந்தமைகின்றது. நாடியதற்கு வழிகாட்டினார் என்பது இங்கு தெரிகின்றது.

‘துய்ய கரமலாற்சொல்லாமல் சொன்னவுண்மை
ஐயனைக் கல்லாலரசை யாமனைவதெந்நாளோ”

(எந்நாள்.குரு.1)

என்பதால் அவர் வாயாலன்று சைகையால் (மொழியாலன்று கையால்) அவ்வறிவுரையை வழங்கினார் என்பது தெளிவாகிறது.

“நில்லாம னின்றருளை நேரேபா ரென்றவொரு
சொல்லான் மவுனி தேற்றுநா ளெந்நாளோ”

(எந்நாள்.குரு.11)

என்பதால் இறையருளைநாடவேகுருஉபதேசமாக இருக்குமெனத் தாயுமானவர் கருதியதாகத் தெரிகிறது.

தனக்கு பல குருமார்கள் அருள்பாலித்ததாக வேதாத்திரி மகரிஷி குறிப்பிடுகின்றார். பாலகிருஷ்ண நாயக்கர் - வைத்தியபூபதி கிருஷ்ணராவ் - பரஞ்சோதி மகான் - வள்ளலார் போன்று எண்ணற்ற குருமார்கள் மகரிஷிக்குக் கிடைத்தார்கள். குருமூலம் தான் முழுமை பெற இயலும் என்கிறார் மகரிஷி.

புலனறிவில் விரைவில் ஆழ்ந்துள்ள போது இறைநிலை விளக்கம் பெற முடியாது. இவ்விரைவு குறைந்த அறிவிற்கு நிலைபேறு கிட்ட வேண்டும். அதற்கு அகநோக்கு பயிற்சி தேவை.

அகம்நோக்கி அறிவுநிலைபெற வேண்டுமெனில், உயிராற்றலை அறிவு உணர்தலாகப் பெற வேண்டும்.

உயிராற்றலே ஒவ்வொருவருக்கும் வினைப்பயனுக்கேற்ப பிறவியை உருவாக்கும் நியதியின் கீழ், மூலாதாரத்தில் சுழற்சி விரைவாக ஆற்றி வருகின்றது.

உடலையும் அறிவையும் நடத்திக் கொண்டே பிறவிக்கும் வழி தேடிக்கொண்டிருக்கும் இந்த உயிராற்றலை, யோகிகள் குண்டலினி சக்தி என்று சிறப்புப்படுத்திக் கூறுகிறார்கள். இங்கேதான் சீவகாந்த சக்தி மையம் கொண்டுள்ளது.

இவ்வுயிர் ஆற்றலின் விரைவை மேல்நோக்கித் திருப்ப வேண்டும். இதனை ஒருவர் தானே பயின்று பெறுவதென்பது அரிது.

அகநோக்குப் பயிற்சியில் முழுமை பெற்ற ஆசானின் அருள் வேண்டும். இறையணர்வு விளக்கம் பெற்ற பேரறிஞனை, ஆசிரியராகப் பெற்றுத்தான் அவர் வழிகாட்ட, தெளிவுரை கூற இறையணர்வான இப்பெரும் பதம் அடைய வேண்டும்.

**‘இந்த அரும்பிறவியில் முன்வினையறுத்து
எல்லையில்லா மெய்ப்பொருளை அடைவதற்கு
வந்த ஒரு உதவி குரு உயிரின் சேர்க்கை
வணங்கி குரு திருவடியை வாழ்த்தி வாழ்வோம்’’**

(ஞா.க.11)

எவரொருவர் குருவை மதித்து ஒழுகினாலும், தப்பாது குருவுயர்வு மதிப்போர் தம்மை தரத்தில் உயர்த்தி பிறவிப் பயனை நல்கும் என்கிறார் வேதாத்திரி மகரிஷி.

உன்னையோ கடவுளையோ அறிய ஒரு குறுக்கு வழியுண்டு. தன்னை உணர்ந்து அந்நிலையில் நிலைத்து வாழும் தனிக்கருணை வடிவான குருவை அடைந்தால் போதும் என்பதும் மகரிஷி வாக்காகும்.

**“மூர்த்தி தவம் தீர்த்தம் மறையில் தொடங்கனர்க்கு
வார்த்தைச் சொலச் சற்குருவும் வாய்க்குமே பராபரமே’’**

என்பதற்கிணங்க திருச்சி தாயுமானவர் ஆலயத்தில் தாயுமான வருக்கு மெளனகுருவின் சந்திப்பு வாய்த்தது.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணருக்கு தோத்தாபுரியும் - சுவாமி விவேகானந்தருக்கு ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரும், சகோதரி நிவேதிதைக்கு சுவாமி விவேகானந்தரும் - வேதாத்திரி மகரிஷிக்கு பல குருமார்களும் தக்க காலத்தில் அமைந்தது போல தாயுமானவருக்கு மெளனகுரு தக்க காலத்தில் வந்தார்.

வீடுவரை உறவு, வீதிவரை மனைவி, காடுவரை பிள்ளை, கடைசி வரை யாரோ?

கடைசி வரை குருநாதர் மட்டுந்தான் வேறு யாரும் வரமுடியாது.

5. எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும்

உலகை உய்விக்க வந்த எல்லா ஞானிகள் இதயத்திலும் ஒரே வகையான அன்பொளி வீசிக் கொண்டிருந்தது.

‘யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்று திருமூலரும்,
‘வாழ்க வையகம்! வாழ்க வையகம்! வாழ்க வளமுடன்!’
என்று மகரிஷியும்

‘எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன்று அறியேன் பராமபரமே’

(பராபரக் கண்ணி 221) என்று தாயுமானவரும்

‘நான் பெற்ற நெடும் பேற்றை ஒதி முடியாது என்போல்
இவ்வுலகம் பெறுதல் வேண்டும்’

என்று வள்ளலாரும் கூறி மானுடத்திற்கு வழிகாட்டினார்கள்.

உலகளாவிய இந்த மந்திரம்தான், தாயுமானவரின் அடிப்படை நோக்கமாக அமைந்துள்ளது. ‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்ற, தான் துய்த்துணர்ந்த இன்பத்தைப் பிறரும் பெறல் வேண்டுமென்று முன்னோர்கள் நினைத்தனர்.

எல்லாம் வல்ல இறைவனின் பேரின்பப் பெருங்கடலுள் திளைத் தெழுந்த குரவர்களுள் ஒருவர் தாயுமான சுவாமிகள். உலக முதல்வனின் பொதுத் தன்மைகளை இன்சுவை ததும்பும் இனிய பாடல்கள் வாயிலாக உலகிற்கு அருளியவர் தாயுமானவர்.

எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும் என்ற ஒப்பற்ற பொது வுடைமை நெறியை உலகிற்கு முதன்முதல் அளித்த அருளாளர். எவ்வுயிரையும் தம் உயிர்போல் எண்ணி இரங்கும் அருள் ஒழுக்கத்தை

உலகிற்கு வழங்கிய இவர் 'சமரசம்' எனும் புதிய கோட்பாட்டையும் 'சமத்துவம்' என்னும் அரிய நோக்கத்தையும் உருவாக்கிய உத்தமராவார்.

சிறந்த ஞானியாகவும், தத்துவக் கவிஞராகவும், சித்தாந்தச் செம்மலாகவும், வேதாந்த வித்தகராகவும், வடமொழி வாணராகவும், செந்தமிழ் அறிஞராகவும் விளங்கியவர். திருமூலர் மரபில் வந்த மௌனகுரு தேசிகரின் அருளால் மெய்யறிவு பெற்றவர்.

தாயுமானவர் தன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் தான் பெறுகின்ற இன்பம் பற்றி நினைக்காது 'உலக உயிர்கள் அனைத்தும் இன்பமாக வாழ்தல் வேண்டும். அதைத் தவிர வேறொன்றும் அறியேன்' எனப் பேசுகிறார்.

தன்னலமற்ற பொதுநலத் தன்மையினை இவ்வரிகள் காட்டுகின்றன.

தாயுமானவரின் நோக்கம் குறிக்கும் இக்கண்ணியை வாரந்தோறும் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் படிக்கும் நிலையில் வெளிவரும் ஆனந்த விகடன் பத்திரிக்கை தன் குறிக்கோளாகவே கொண்டுள்ளது.

இத்தகைய ஒரு கோட்பாட்டைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும் மனப்பான்மைக்கு பக்குவப்பட்டது அவரது மனம். உலக உயிர்கள் அனைத்தும் ஒன்று. ஒத்த நிலையுடையன என்பது அவர் கண்ட உண்மையாகும். எல்லா உயிர்களையும் தன்னுயிராகப் பாராட்டி விழைந்தார்: கருதினார்:

“சித்தம் தெளிந்து சிவம் ஆனோர் எல்லோர்க்கும்
கொத்தடிமை ஆன குடிநான் பராபரமே” (பராபர. 148)

‘எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போல் எண்ணும் தபோதனர்கள்’
செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்ததைவைப்ப தென்னாளோ - எந்நான்
தம்முயிர்போல் எவ்வுயிருந் தானென்று தண்ணருள்கூர்
செம்மையருக்கு ஏவலென்று செய்வேன் பராபரமே’
(பராபர.149)

அவ்வாறு கருதத் துணையாக நின்றது அவர் எவ்வுயிரிலும் இறைவனைக் கண்டமையே-

“கண்ட வடிவு எல்லாம் கரைகின்ற அஞ்சனம்போல்
அண்டம் எல்லாம் நின்அருளே அன்றோ பராபரமே”
(பராபர.286)

“அத்வைதம் ஆன அயிக்ய அனுபவமே
சுத்தநிலை அந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே”

(பராபர. 293)

அவருடைய பரந்து விரிந்த மனப்பான்மையையே இது
காட்டுகிறது.

‘பஃதுளி ஆற்று மணலினும் வாழி

‘காவிரி ஆற்று மணலினும் வாழி’

என்று தமிழிசைப் புலவர்கள் மன்னர்களை அன்று வாழ்த்தினார்கள்.

பெரியாழ்வார் ‘பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்து ஆண்டு
பலகோடி நூறாயிரம் ஆண்டு பலகோடி நூறாயிரம்’ என்று திருமாலுக்கு
வாழ்த்துக் கூறினார்.

ஆதியும் அந்தமுமில்லா அருட்பெரும் ஜோதி என்று சொன்ன
மாணிக்கவாசகரோ அந்தப் பிறவா யாக்கைப் பெரியோனை
‘நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தான் வாழ்க’ என்று வாழ்த்துகிறார்.

கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் ‘தந்தை தாய்
இல்லாதான் வாழ்க’ என்கிறார்.

பாரத மாதாவையும் பராசக்தியையும் வாழ்த்திய பாரதி
மாந்தருள் ஒரு தெய்வம் காந்தி மகானை ‘வாழ்க நீ எம்மான் காந்தி
நீ வாழ்க வாழ்க’ என்று வாழ்த்தினார்.

மனத்தை நுண்மை நிலையில் நிறுத்தி வாழ்த்தும் வாழ்த்தானது
வாழும் மானுடத்தை வளப்படுத்தும். வளரும் பயிரைச் செழிக்கச்
செய்யும். தாயுமானவர் மனித குலத்திற்கு அளித்த அற்புதங்களில் ஒன்று.

‘எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல்

வேறோன்றறியேன் பராபரமே’

எனும் உச்சக்கட்ட இறையுணர்வாகும்.

வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள் 1958க்குப் பிறகு தரணிக்குத்
தலைசிறந்த தாரக மந்திரத்தைத் தந்தார்கள். சுத்தவெளி தத்துவத்தை
உணர்ந்தபிறகு சுத்தவெளியின் அம்சமே நான் என்று உணர்ந்தபிறகு,
வாழ்க வளமுடன் மந்திரத்தை எழுத ஆரம்பித்தார்கள்.

வாழ்க வையகம்! வாழ்க வளமுடன்’ என்ற தாரக மந்திரம்
இன்று உலகம் முழுவதும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

வாழ்க வையகம்! வாழ்க வளமுடன்! என்ற வாழ்த்து மனவளக்
கலை அன்பர்களுக்கும் உலகளாவிய தாரக மந்திரமாகும்.

அ.நி மண்ணார்குடி பானுகுமார்

29

எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க எண்ணியே, இம்மகா மந்திரத்தை மகரிஷி மானுடத்திற்கு வழங்கியுள்ளார்கள்.

உலக சமுதாய சேவா சங்கத்தை மகரிஷி 'வாழ்த்து' என்ற இந்த மந்திரத்தாலேயே இருந்த இடத்திலிருந்தே இயக்கி வெற்றி பெற்றார்கள் என்றால் மிகையாகாது.

ஒருவர், மற்றவரை வாழ்த்துவதால், பகை நீங்கி சிறந்த நட்பு நலத்தைப் பெற முடியும். உலக சமுதாயத்தை வாழ்த்துவதால் உலக மக்களிடையே பகை, பிணக்கு நீங்கி உலக அமைதி ஓங்கும்.

இயற்கையை வாழ்த்துவதால் சிறப்பான மழையையும், வேண்டிய நன்மைகளையும் மனிதகுலம் பெற முடியும். வாழ்த்திற்கு உயிர்கள் மட்டும் அல்லாமல் ஜடப்பொருட்களும் மறுமொழி கூறும்.

ஒரு மனிதன் தினந்தோறும் காலையில் பத்து முறை உலகை வாழ்த்துவதை விட எளிமையான வழியில் உலகிற்குத் தொண்டாற்ற இயலாது.

வேதான் என்ற நுண் அலைகளின் கூட்டாலான இப்பிரபஞ்சத்தில் மனதின் வாழ்த்து அலை ஊடுருவ முடியாத பொருளில்லை. ஊடுருவ முடியாத உயிரில்லை. அதனால் முறையாக உணர்ந்து நுண்ணிய நிலையில் மனம் வைத்து வாழ்த்துவதால் மனித குலம் அடையும் நன்மையை அளவிட முடியாது.

கிரந்த மொழியிலும், சமஸ்கிருத மொழியிலும் உள்ள வேதவாக் கியங்களுக்கு இணையான தாரக மந்திரமாகிய 'வாழ்க வையகம், வாழ்க வளமுடன்' என்ற வாழ்த்தலைகளைத் தொடர்ந்து எழுப்புவதன் மூலம், அனைத்து ஜீவராசிகளுக்கும் எல்லா நலன்களும் வளங்களும் கிட்டும் படியான உன்னத வழியினை வேதாத்திரி மகரிஷி தந்துள்ளார்கள்.

'திருமூலர்' என்ற சித்தர் மனிதர்களை நடமாடும் தெய்வமாகப் பார்த்தார். தாயுமானவர் எல்லாவற்றிலும் தெய்வீகத்தை இன்பமயமாக உணர்ந்தார். தாயுமானவர் பெயரைச் சொன்னாலே 'எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும்' என்ற மந்திரம்தான் நினைவுக்கு வருகிறது.

வேதாத்திரி என்ற ஐந்தெழுத்து மகரிஷி, உலக சமுதாயத்திற்கு 'வாழ்க வையகம்' 'வாழ்க வளமுடன்' என்ற மந்திரத்தை வழங்கியுள்ளார். எத்தனை நூற்றாண்டுகள் கழிந்தாலும் இம்மந்திரங்கள் உலகில் நிலை பெற்றிருக்கும்.

6. அறிவேதான் தெய்வமன்றார்

உலக தத்துவ ஞானிகளில் தமிழகத்தில் அவதரித்தவர்களில் முக்கியமானவர்கள் தாயுமானவரும், வேதாத்திரி மகரிஷியும் ஆவார்கள். இவ்விருவர்களுடைய சிந்தனைகளில் முதன்மையானது 'அறிவே தெய்வம்' என்பது.

'அஞ்சுவதேன் துணிந்துரைப்போம் அறிவே தான் தெய்வம்
(ஞா.க.1662)

மகரிஷியின் இத்தகைய துணிவிற்குக் காரணம் 'புண்ணிய பூமி' எனப் பெயர் பெற்ற பாரதநாட்டின் பழம் பெருமைமிக்க அறிஞர்களும், அவர்களின் உரைகளும் ஆகும். பக்தி மொழி என வழங்கப் பெறும் செம்மொழியான தமிழ் நூல்களில் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து உணர்ந்து பெற்ற உணர்வுகளின் விளைவே இத்துணிவு எனலாம்.

'அறிவேதான் தெய்வமன்றார் தாயுமானார்
அகத்ததுதான் மெய்ப்பொருள் என்றெடுத்துக்காட்டி
அறிவதனை அறிவித்தார் திருவள்ளுவர்
அவ்வறிவை அறிவதற்கு முறைகள் சொன்னார்
அறிஞர் திருமூலர், அவ்வறிவில் ஆழ்ந்து
ஆனந்தக் கவியாத்தார் இராமலிங்கர்
அறிவில் அறிவாய் நிலைத்து அறம் வகுத்தோர்
அதை வாழ்ந்து காட்டினோர் நினைவு கூர்வாம்' (ஞா.க.7)

ஆன்மீக அறிவில் உலகிலேயே இந்தியா முன்னோடியாக விளங்குகிறது. "ஆன்மீக ஒளியே உலகிற்கு இந்தியாவின் நன்கொடை" என்றார் சுவாமி விவேகானந்தர்.

'அறிவே தெய்வம்' எனும் நுட்பமான கருத்தை நம் முன்னோர்கள் மறைமுகமாகவும் வெளிப்படையாகவும் தெரிவித்துள்ளனர். தாயுமானவர் 'அறிவான தெய்வத்தைப் போற்றுதல்' என்பதில்

‘பேரறிவே இன்பப் பெருக்கே பராபரமே’ (பரா.க.5)

“சுத்த அறிவாய்ச் சுகம் பொருந்தில் அல்லால்”
(பரா.க.22)

“ஆங்காரம் அற்றுள் அறிவான அன்பருக்கே
தூங்காத தூக்கமது தூக்கும் பராபரமே” (பரா.க.74)

“மன்னுயிர்தேர்ந் தாயும் அறி வானதுநீ யன்றோ பராபரமே”
(பரா.க.111)

“தெய்வ அறிவே சிவமே பராபரமே” (பரா.க.252)

“ஆனந்தம் வேண்டின் அறிவாகிச் சற்றே
நின்றால் தெரியும்” (ஆனந்தக்களிப்பு - 320)

“சித்தமிசை குடி கொண்ட அறிவான தெய்வம்”
(தேசோ-8)

என தாயுமானவர் அறிவையே தெய்வமெனக் குறிப்பிடுவதைக்
காணலாம். திருவள்ளுவர்,

‘தூய அறிவு’ என்பதில்

“சுற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின்” (குறள்.2)

வாலறிவன் - தூய அறிவு வடிவானவன். மனிதர் புலன்கள்
வழிபெறும் மனமாசுகள் அறிவில் சேர்த்து, தூய்மை கெட்டு
இறையிடமிருந்து விலகிக் காணப்படுகிறது.

மாசுக்களை நீக்கி இறையோடு ஒன்றல் வேண்டும்.

எனக்குள் நீ என்றும் இயற்கையாப் பின்னும்
உனக்குள் நான் என்ற உறுதி கொள்வது எந்நாளோ
(அறிஞர் உரை எந்நாள் கண்ணி 12)

அறிவை அறிவதுவே ஆகும் பொருள் என்று
உறுதி சொன்ன உண்மையினை ஒருநாள் எந்நாளோ
(எந்நாள் கண்ணி 14)

“ஐயப்படா அது அசத்து உணர்வானைத்
தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொளல்” (குறள்.702)

‘சிறிதும் ஐயமின்றித் தன்னகத்தே உள்ள அறிவாகிய இறையை உணர வல்லாரைத் தெய்வமாகவே கருதவேண்டும் என மகரிஷி விளக்கமளிக்கிறார்.

அறிவே தெய்வமாகும் உண்மையை உரைக்கிறார் மகரிஷி.

“இறைவெளியே தன்னிறுக்க சூழ்ந்தமுத்தும் ஆற்றல்” (ஞா.க1665) என்பார். ‘இறைவெளியின் முதல் தன்மாற்றமான இறைத்துக்களை ஈதர் என அறிவியலார் அழைக்கின்றனர்.

இத்துக்கள் இயற்கையின் இயல்பான சூழ்ந்தமுத்தத்தால் விரைவாகச் சுழல ஆரம்பிக்கின்றன.

விரைவான சுழற்சியால் இருப்பாற்றல் அலைநிலையான காந்தத் தன்மை பெறுகிறது. ஈர்ப்பு தள்ளல் ஆற்றல் கொண்ட இக்காந்த அலையே பிரபஞ்சம் முழுதும் ஒரு பாய்மப் பொருளாக பெரிய வலையாகத் திகழ்கிறது.

புலன்களுக்குப் புலப்படாத மிகச்சிறிய இத்துக்களின் இயக்கமும் சேர்க்கையுமே மற்றதோற்றப் பொருட்களான அணுக்கள் பேரணுக்கள் மூலகங்கள் இரசாயனங்கள் நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, விண் மற்றும் கோள்கள், உலகம், உயிரினம் என மாற்றமடைகிறது.

‘இறைநிலையும் அதன்அலையும் காந்தமாய் மலர்ந்துள்’

(ஞா.க1648)

மனித உருவம்

பருவுடல், நுண்ணுடல், சீவகாந்த ஆற்றல் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்த கூட்டியக்க நிலையே மனித உருவம். உடலே பல அணுக்களால் கட்டப்பட்ட ஒருதோற்றம். அணுவோ காந்தமாகிய நுண்ணிய சுழலலை.

கரு மையம்:

பருவுடலுக்குள் விண் எனும் நுண்ணணுக்கள் தன்னைத் தானே விரைவாகச் சுற்றிக் கொண்டும் உடல் முழுவதும் விரைவாக ஓடிக் கொண்டும் காந்த உடலாக உள்ளது.

இதன் சுழற்சி இயக்கத்தால் உடலின் மையப்பகுதியில் ஈர்ப்பு ஆற்றல்திணிவு பெறுகிறது. இதுவே கரு மையம் எனப்படுகிறது. புலன்களால் பெறுவன அனைத்தும் பதிவாகி, அதற்கேற்ற விளைவுகளாகக் காலத்தால் வெளிப்படுத்தும் தெய்வீகப் பெட்டகமாக விளங்குகிறது.

மணம், உயிர், அறிவு:

‘மணம் அறிவு ஆதியெனும் மூன்றும் ஒன்றே’

“மறைகளெல்லாம் விரித்துணர்த்தும் உண்மை ஈதே” (ஞா.க.1281)

மணம் அறிவு உயிர் மூன்றுமே காந்தம்தான். அலை நிலையில் மனமாகவும் அதன் அடித்தளமே அறிவாகவும் இருக்கிறது.

‘காந்த தத்துவம்’ உலகில் பரவி விட்டால்

கடவுள் இரகசியம் வெட்டவெளியாய் போகும்” (ஞா.க.1685) என்பர்.

அறிவேதான் பிரம்மம்

‘அணு திரட்சி நிலையில் உடலாகவும் அதன் திணிவு இயக்க நிலையில் உயிராகவும் உள்ளது. உயிருக்கு மத்தியில் தொடங்கி பேரியக்க மண்டலம் முழுதும் விரிந்து எல்லையற்ற விரிவுடைய ஒரு அருப நிலையே அறிவு.

இந்த அறிவு நிலையிலேயே உன்னை உடலாகவும், உயிராகவும், அறிவாகவும் உணர்வாய். உனது அறிவு எல்லையற்றது. விரிந்து அருப மாக உணரும் நிலையில் ‘அறிவேதான் பிரம்மம்’ என்ற உண்மையை உணர்வாய்’ என்கிறார் மகரிஷி.

ஆன்மாவை உணர்ந்தவர் ஆன்மாவின் இயங்கும் அறிவைத் தெய்வமாகவே உணர்வார். ஆறாம் அறிவின் முழுமைப் பேற்றில் நிறைவு பெறுவார் என்கிறார் மகரிஷி.

அறிவே தெய்வமாகும் உண்மையை உணர்வதே மனிதகுலம் மேன்மை பெறும் வழியாகும்.

சுத்த வெளியே அறிவும் விரைவுமாக எல்லாமாக மலர்ந்திருப்பதால் எந்தத் தோற்றத்தையும் தெய்வம் என மதித்தாலும் அது அறிவின் வெளிப்பாடேயாகும்.

எனவே யார் எந்த உருவம் எந்தக் கருத்தில் தெய்வமென்று வழிபட்டாலும் அவர் அறிவையே வழிபடுகிறார் என்றுதான் பொருள். தெய்வம் எனும் வெளியே அறிவாக விளங்குவதால் அனைவரும் வணங்குவது ஒரே தெய்வம்தான். அதைத்தான்

“கடவுளை வணங்கும்போது கருத்தினை உற்றுப்பார் நீ!
கடவுளாய் கருத்தே நிற்கும் காட்சியைக் காண்பாய் ஆங்கே
(ஞா.க.1542)

என்கிறார் மகரிஷி.

‘அனைத்தும் நானே’ என்கிறது பகவத்கீதை.

‘எனது தந்தையும் நானும் ஒன்றே’ என்கிறது பைபிள்.

‘சிவமே சீவனாயிற்று’ என்கிறது சைவ சித்தாந்தம்

‘அறிவேதான் தெய்வம்’ என்கிறார் தாயுமானவர்.

‘அறிவேதான் நான்’ என்கிறார் ரமணர்.

‘ஐயப்படாதது அகத்தது உணர்வானைத்

தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்’ என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

‘எல்லாம் அறிந்த அறிவினை நானெனில்

எல்லாம் அறிந்த இறையெனலாமே’ என்கிறது திருமந்திரம்.

‘அவனில்தான் நீ உன்னில் அவன்

அவன் யார்? நீ யார்? பிரிவேது?’’ என்கிறார் மகரிஷி.

அறிவே தெய்வமாக இருப்பதை தாயுமானவரும் வேதாத்திரி
மகரிஷியும் அழகாகவும், அருமையாகவும் மானுடத்திற்குப் புரிய
வைத்துள்ளனர்.

7. மகான்களுக்குள் மகான்கள்

IDகான்கள் காலத்தின் கட்டாயங்கள். அந்த வகையில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தோன்றிய தாயுமான வரிடமும், 20ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வேதாத்திரி மகரிஷியிடமும் நாம் பல மகான்களையும் சித்தர்களையும் பார்க்கலாம்.

தாயுமானவர் வடமொழி, தமிழ் ஆகிய இருமொழிகளையும் நன்கு கற்றவர். அத்வைதம், சைவசித்தாந்தம் ஆகிய இருநெறிகளுக்கும் ஒருவகைச் சமரசம் கண்டவர்.

உபநிடதக் கருத்துக்களையும், முன்னோர் நூல்களையும் பொன்னே போல் போற்றி தம் பாடல்களில் புகழ்ந்தவர். வாசக ஞானம் என்று ஏட்டுப் படிப்பால் பலனில்லை என்று கண்டு உரைத்தவர்.

தாயுமானவர் படைப்புகள் 56 பிரிவுகளில் 1452 பாடல்களுடன் 4127 வரிகளில் அமைகின்றன.

தனக்கு முன் வாழ்ந்த சமயக் குரவர்கள் பாடலை, இப்பாக்களில் குறிப்பிட்டு மகிழ்கிறார். வாழையடி வாழையாக வந்தவர் என்பதை மெய்ப்பிக்கிறார்.

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், பட்டினத்தார், பத்திரகிரியார், திருமூலர், அருணகிரியார் போன்றோரைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இவர்போற்றுகின்ற பாவாணரையும் அவர் கூறும் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்கின்ற தன்மையினையும் நாம் உணரலாம்.

அடியிட்ட செந்தமிழின் அருமையிட்டு ஆரூரில்

அரிவையேயார் பரவை வாயில்

அம்மட்டும் அடியிட்டு நடைநடந் தருள் அடிகள்

அடியீது முடியீதென

வடியிட்ட மறைபேசு பச்சிளங் கிள்ளையே” (மனைவயர் 1)

என்று சுந்தரரைப் பாடுகிறார் தாயுமானவர்.

இதைப் போன்றே வேதாத்திரி மகரிஷிக்குள்ளும் நாம் பல மகான்களையும், ஞானிகளையும் பார்க்கலாம், தரிசிக்கலாம்.

எளிய முறை உடற்பயிற்சியைத் தந்த பொழுது 'உள்ளம் பெருங் கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்' என்று திருமுலரை மகரிஷியிடம் பார்க்கலாம்.

பஞ்சபூத நவக்கிரக தவத்தை கற்றுத் தந்தபோது 'ஆசறு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல அடியார் அவர்க்கு மிகவே' என்ற ஞான சம்பந்தரையும் மகரிஷிடம் பார்க்கிறோம்.

செயல் விளைவுத் தத்துவத்தைக் கூறியபொழுது 'தன்வினை தன்னைச் சுடும். ஓட்டப்படம் வீட்டைச் சுடும்' என்ற பட்டினத்தாரைப் பார்க்கலாம்.

உடல், மனம், அறிவு, தெய்வம் என்றபோது 'நீயே ஒரு அருட் கொடை, வீணில் உன்னைப் பாழடித்து விடாதே' என்ற புத்தரைக் காணலாம்.

அவரவர் வாழ்க்கையின் சிற்பி அவரவர் எண்ணங்களே' என்று கூறும்பொழுது "நீ எதை நினைக்கிறாயோ அதாகவே மாறுவாய்" என்ற விவேகானந்தரைப் பார்க்கலாம்.

'ஆசிரியர் பயிற்சியில் குருதட்சணையாக ஆறு தீய குணங்களைக் கேட்டபோது 'நான் பாவங்களுக்கு நாசர். ஆனால் பாவிகளுக்கு நேசர்' என்ற இயேசு மகானைக் காணலாம்.

அகத்தாய்வு தந்தபோது 'கியாமா நாளில் துல்லியமான தராக களையே நாம் வைப்போம். தீமை இருப்பினும் கணக்கில் கொள்வோம்' என்ற நபிகள் பெருமானை தரிசிக்கலாம்.

'நாதம் நாதம் நாதம் நாதத்திங்கோர் நலிவுண்டாயின் சேதம் சேதம் சேதம்" என்ற பாரதியாரை வேதாத்திரி மகரிஷியின் காயகல்பப் பயிற்சிகளில் அறியலாம்.

ஒரு நீதிபதி போல் இருந்து ஆராய்ந்து நட்பு கொள்ள வேண்டும் என நட்பு நலம் கூறும்பொழுது,

“ஆய்ந்து ஆய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை கடைமுறை தான்சாம் துயரம் தரும்”

என்ற திருவள்ளுவரைக் காணலாம்.

தனது ஐம்பதாவது வயதில் இல்லறம் துறந்து முழுமையான அருட்பணிக்குச் சென்றபொழுது 'அன்பர் பணி செய்ய என்னை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால் இன்பநிலை தானே வந்து எய்தும் பராபரமே'' என்ற தாயுமானவரையும் பார்க்கலாம்.

ஆதிசங்கரர் மற்றும் தாயுமானவரின் அத்வைதம்- ஐன்ஸ்டைனின் அறிவியல் - ரமணரின் அகத்தாய்வு - வள்ளுவரின் வாழ்க்கை நெறி - வள்ளலாரின் சன்மார்க்கம் - இஸ்லாமியரின் தொழுகைச் சிறப்பு - கிறித்துவர்களின் தொண்டு மனப்பான்மை அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதே வேதாத்திரியம்.

முகமது நபிக்கு குர்ஆனையும், ஏசுபிரானுக்கு பைபிளையும், ஆதிசங்கரருக்கு அத்வைதத்தையும், வியாசருக்கு கீதையையும், தாயுமானவருக்கு அத்வைதப் பாடல்களையும் தந்த அதே இறைநிலைதான், நம் வேதாத்திரி மகரிஷிக்கு வேதாத்திரியத்தைத் தந்தருளி உள்ளது.

மகரிஷி எழுதிய 'எனது வாழ்க்கை விளக்கம்' நூலின்படி உணர்ந்து ஒதி தனது வாழ்க்கையையே சீர்த்திருத்த வாழ்க்கையாக வாழ்ந்து காட்டியவர் வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள். நமது தேசப்பிதா மகாத்மா தனது வாழ்க்கையையே 'சத்திய சோதனையாக' வாழ்ந்ததை ஒப்பிட்டால், மகரிஷியின் உருவத்துள் தேசப்பிதாவையும் காண்கிறோம்.

8. கொல்லாவிரதம் குவலயம் எல்லாம் ஒங்குக!

வான்மழை பொய்த்தாலும், காவிரி போல் வள நதிகள் பொய்த்
தாலும், ஞானமழை மட்டும் இந்த நாட்டில் என்றும் பொய்ப்பதில்லை.

தாயுமானவர் முதலாக முளைத்தெழுந்த சித்தர்களின் கால
மழை ஈரம் கசிகின்ற இந்த ஞான பூமியில் சித்தர்களாக அவதரித்
தவர்கள் தாயுமானவரும், வேதாத்திரி மகரிஷியும் ஆவார்கள்.

எல்லா விரதங்களிலும் கொல்லா விரதமே மிகச் சிறந்த விரதம்.
கொல்லா விரதம் உலகம் முழுவதும் பரவி ஒங்க வேண்டும் என்பது
தாயுமானவர் விருப்பமாகும்.

**‘கொல்லா விரதம் குவலயம் எல்லாம் ஒங்க
எல்லார்க்கும் சொல்லுவது என்இச்சை பராபரமே’** (54)

கொல்லா விரதம் கொண்டவர்கள்தான் நல்லவர்கள் - மற்றவர்கள்
எல்லாம் யாரோ தெரியவில்லை என்று தாயுமானவர் அழுத்தமாகப்
பதிவு செய்கிறார்.

**‘கொல்லா விரதமது கொண்டவரே நல்லோர் மற்று
அல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே’** (192)

கொல்லா விரதத்தைக் கொண்டவர்களே நல்லவர்கள் என்று
சொல்பவர்கள். மற்றவர்கள் யாரோ அறியேன், யாரென்றே தெரிய
வில்லை என்று சொல்லி விட்டார். கொல்லாவிரதம் இல்லாதாரைச்
சொல்லவும் வெட்கப்படுகிறார், கூச்சப்படுகிறார் தாயுமானவர்.

கொல்லாமை, ஏனைய பல குணக்கேடுகளையும் நீக்கவல்லது
என்பதனை ‘கொல்லாமை எத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும்’ என்று
கூறுகிறார் (ஆனந்த மானபரம் 8-1)

கொல்லாமையாகிய குணம் அநேக தீய குணங்களை நீக்கும். ஊனைத் தின்று ஊனைப் பெருக்கி, துன்பத்தை அதிகரிப்பதை பார்க்கினும், ஊனைக் குறைத்து உள்ளொளியைப் பெருக்குவதே அறிவுடையோரின் கடமையாகும். இம்முயற்சியே யாகம் எனப்படும்.

கேவலமான உடலை வளர்க்க உயிர்களைக் கொல்வது அறியாமையாகும். எல்லாவுயிரிலும் இறைவன் உள்ளார்.

“எவ்வுயிரும் பராபரன் சந்திதியாகும்

இலங்குமுயிர் உடலனைத்தும் ஈசன்கோயில்

எவ்வுயிரும் எம்முயிர்போல் என்றுநோக்கி

இரங்காது கொன்றருந்தும் இழிவினோரை

வவ்வி எமதாதர் அருந்தண்டம் செய்து

எல்லிரும்பை உருக்கி அவர் வாயில் வார்த்து

வெவ்விய தீ எழுநரகில் வீழ்த்திமாறு

வேதனை செய்திடுவர் என்று ஒது நூலே”

என சிவஞான சித்தியாரில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சிறு தெய்வ வழிபாடும் அதன் தொடர்பாகச் செய்யும் உயிர்க் கொலையும் கூடாது என்கிறார் வள்ளலார்.

‘கொல்லாநெறியே குருவருள் நெறி’ தாயுமானவரின் தாரக மந்திரம். கொல்லா விரதம் உடையோரை இறைவன் கைவிடார். எல்லா உயிர்களினுள் இறைவன் ஒளியாக இருப்பதனால் உயிர்களைக் கொன்று பாவத்தைக் கொள்ளவேண்டாம்.

இறைவன் என்பதும் இறைநெறி என்பதும் கொல்லா நெறியே.

வன்புலால் உண்ணும் மனிதரைக் கண்டு உள் நடுங்கி ஆற்றாமல் என்பெலாம் கடுக இளைத்தன.

புலால் உண்ணுதல், கொன்றதை உண்ணுதல், உடலை வளர்க்கத் தாவரப் பொருள் இருக்கையில், பிற உயிர்களைக் கொன்று அவற்றின் ஊனையுண்ணல் எவ்வளவு கொடுமை!

விலங்குகளைக் கொன்று உண்பவனே மனிதனைக் கொல்ல போருக்குச் செல்கிறான். புலால் மறுத்தால் போர்கள் குறையும்.

சிறு தெய்வங்களுக்கு உயிர்ப்பலி, யாகப்பலி, மருந்திற்காகவும், ஏற்றுமதிக்காகவும் உயிர்களைக் கொல்வது எல்லாம் கொடிய பாவம்.

ஊன் உண்பவனிடம் அன்பு, அருள், அமைதி முதலிய நற்குணங்கள் தரிப்பது அரிது. அவன், கொண்டு உண்ணும் விலங்குகளின் தன்மைகளைக் கொண்டிருப்பான்.

மனிதர்களுக்கு மர உணவு வகைகளே சிறந்தது.

'கொன்றால் பாவம் தின்றால் போச்சு' என்பது வழக்கம். கொன்ற பாவம் தின்றவனுக்குப் போச்சு என்பதுதான் பொருள்.

அசைவ உணவு விடுதிக்கு மிலிட்டரி ஓட்டல் என்று பெயர். எப்படி இந்தப் பெயர் வந்தது? மிலிட்டரியில் அசைவ உணவும், மதுவும் தான் பிரதானம். ஏன்? அசைவ உணவை உண்டால்தான், சுடு என்றவுடன் ஏன்? எதற்கு? என்ற கேள்வி கேட்காமல் சுக மனிதனைச் சுட முடியும்.

மனிதன் சிந்திக்க ஆரம்பித்து, உணவை மாற்றி அமைத்தால், போர்முறை மாறி அமைதி திரும்புவது நிச்சயம். மகரிஷியின் நீண்ட கால கனவாகிய உலக சமாதானம் உறுதியாகக் கிடைக்கும்.

நம்முடைய உணவிற்காகப் பிற உயிரைக் கொல்லும்போது நாம் மூன்று பாவங்களைச் செய்கிறோம். 1. உயிர்க்கொலை, 2. அதன் மூலம் அவ்வுயிர்க்கு அளிக்கும் துன்பம், 3. ஓர் உயிரின் வாழும் சுதந்திரத்தைப் பறித்தல். அதனால்தான் வள்ளுவர்,

“கொல்லான் புலால் மறுத்தானை கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்”

என்கிறார். இக்குறளுக்கு மகரிஷி வித்தியாசமான விளக்கம் தருகிறார்.

ஒருவர் தன் நண்பரின் இல்லத்திற்குச் செல்கிறார். புலால் உணவு விருந்தாகப் படைக்கப்படுகிறது. இவன் மறுத்தும் அவர்கள் வற்புறுத்துகின்றனர். இவன் தன்னுடைய உறுதிப்பாட்டை கைகூப்பித் தொழுது விளக்குகிறான். பிறகு அவர்கள் வற்புறுத்தவில்லை. இத்தகைய கருணை உள்ளவனிடம் எல்லா உயிர்களும் தஞ்சமடையும். குறளின் கருத்தைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ள

“கொல்லான் புலால் மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்” என்பதற்குப் பதிலாக

“கொல்லான் -புலால் கைகூப்பி மறுத்தானை
எல்லா உயிரும் தொழும்” எனப் படித்தால் சரியான விளக்கம் கிடைக்கும்.

இறையருள் உணர்வு பெற வேண்டும் எனில், தன் ஊன் பெருக்கற்குப் பிறஊன் உண்ணும் பாதகச் செயலைக் கைவிட வேண்டும்.

**‘ஆட்டை அறுத்த பாவம் அண்ணன்மாரே!
ஆளை அறுக்குதே அண்ணன்மாரே!**

இது சுத்தானந்த பாரதியாரின் வாக்கு.

வள்ளுவத்தைக் கற்று புலால் விட்டவர்களை விட, வள்ளுவத்தை விற்று புலால் உண்பவர்களே அதிகம்.

ஆடு, மாடுகளைக் கொல்லும் நேரத்தில் என்றில்லை. எப்போ தேனும் ‘அம்மா’ எனும் அதன் சத்தத்தை, குரலை, காது கொடுத்து மனம் குவித்துக் கேட்டதுண்டா? அந்த வாயில்லா ஜீவன்களுக்காக அவ்வளவு ஏன்.....உங்களுக்காக ஒரேயொரு முறை. அந்த ஈடுபாட்டுடன் ‘அம்மா’ என்ற குரலைக் கேளுங்களேன்.

9. சீத்து வேண்டுமா?

தூயுமானவர் ஒரு சித்தர். மகரிஷியும் சித்துக்கள் பல அறிந்தவர். ஆனால் சித்துக்களை எல்லாம் உலகிற்குக் காட்டாது, காட்ட விரும்பிய இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் நிலையையே அவர்கள் விரும்பினார்கள்.

தாயுமானவர் எண்ணப்படி, சித்துக்கள் செய்வது எளிது. ஆனால் சும்மா இருப்பது கடினம்.

‘சந்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாம்

கரடி வெம் புலி வாயையும்

கட்டலாம் ஒருசின்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாம்.

கட்செவி எடுத்தாட் டலாம்

வெந்தழலில் இரதம் வைத்தைந்து லோகத்தையும்

வேதித்து விற்றுண்ணலாம்

வேறொருவர் காணாமல் உலகத் துலாவலாம்

விண்ணவரை ஏவல் கொள்ளலாம்

சந்ததமும் இளமையோ டிருக்கலாம் மற்றொரு

சரீரத்தி னும் புகுதலாம்

சலமேல் நடக்கலாம் கனல்மே விருக்கலாம்

தன்னிகரில் சித்து பெறலாம்

சிந்தையை அடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற

திறமரிது சத்தாகி யென்

சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே

தேசோம யானந்தமே

(தே.சோ.8)

வேதாத்திரி மகரிஷி சித்துபற்றி மிக விளக்கமாகவும், தெளிவாகவும் மானுடத்திற்குப் புரிய வைத்துள்ளார்கள்.

'தெருவோரத்தில் வித்தை காட்டுவதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். காய்ந்து போன மாங்கொட்டையை மூடிவைத்துவிட்டுச் சிறிது நேரம் ஆனபின் மாஞ்செடியைக் காட்டுவான்.

இன்னொரு முறை மூடித்திறந்தால் மாமரமே தென்படும். இத்தகு சாதனையைச் செய்து காட்டுபவனின் நிலை எவ்வாறுள்ளது?

'ஐயா - ஐயா' பத்து பைசா போடுங்க. பார்த்து விட்டுப் போய் விடாதீங்க!' என்று அவன் கெஞ்சுவான்.

வித்தையின் மகத்துவத்தை இதிலிருந்தே நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம். தெருவோர வித்தைக்காரன் எவ்வளவோ நாணயமானவன். அவன் ஒத்துக் கொள்கிறான். 'வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகவே இந்த வித்தையைச் செய்கிறேன்' என்று.

இதுபோன்ற வித்தையையே இன்னொருவன் ஒரு சால்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு ஒரு கிலோ எடை உருத்திராட்ச மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்து, அறைக்குள்ளே உட்கார்ந்து கொண்டு வெளியே ஒருதரகுஆளை வைத்துவிட்டு, 'எல்லோரையும் உள்ளே விட்டு விடாதே, பார்த்து அனுப்பு' என்று சொல்லிவிட்டு அப்படி உள்ளே வருபவர்களிடம் ஒரு மலரையோ, குங்குமத்தையோ வரவழைத்துக் காட்டினால் தட்டில் ரூபாய் நோட்டுக்களை அடுக்கிக் காணிக்கையாகத் தருவார்கள்.

தெரு வித்தைக்காரனுக்குப் பைசா, அறை வித்தைக்காரனுக்கு ரூபாய் - இதுதான் வித்தியாசம். இத்தகைய சித்துக்கள் எல்லாம் சாதாரண அறிவில்லாத மக்களை ஏமாற்றுவதற்காகச் செய்யப்படுகின்ற தந்திரச் செயல்களே தவிர வேறொன்றுமில்லை.

ஒரு பொருளை இன்னொரு பொருளின் உதவி இல்லாமல் யாரும் உண்டு பண்ணி விட முடியாது.

ஒரு நெல் மணியை மண்ணிலே போட்டு, முளை வந்து பிறகு பயிராக்கிக் கதிர் வந்து இன்னொரு தானியத்தை அந்தத் தானியம் கொடுக்க முடியுமே தவிர மனிதனால் முடியாது.

மடக்கி வைக்கப்பட்ட மாஞ்செடி எழுகிறது. 'அங்கே' இருக்கிற பொருள் 'இங்கே' வருகிறது. அவ்வளவே! மனக்காந்தப் பயிற்சி, வாக்குச் சாதுரியம், கையாட்கள் ஒத்துழைப்பு இவற்றால் பார்ப்பவர் வியப்புறக் காட்டிப் பணம், பெண்டிர் நேசம் ஆகியவற்றைப் பெறுகின்றனர்.

'மந்திரமும் கருசேடிமை

மனோகாந்தப் பயிற்சிகொண்டு

தந்திரக் கலையின்மூலம்
 தரகர்கள் ஒத்துழைப்பால்
 விந்தைகள் செய்து பல்லோர்
 வியப்புறக் காட்டிச் செல்வம்
 நிந்தனைக் குரிய பெண்கள்
 நேசமும் பெறுதல்நன்றோ

(ஞா.க)

இத்தகைய வித்தை செய்பவர்களது நடவடிக்கைகளை உன்னிப் பாகப் பார்த்தீர்களானால் பணத்திலே ஒரு பேராசை அல்லது ஆண், பெண் நட்பொழுக்கத்தில் ஒரு ஒழுங்கினம் அல்லது இவை இரண்டுமே இருப்பது தெரியவரும். உண்மையான ஆன்மீகத் துறையில் இருப்பவர்கள் இந்தச் செயல்களில் ஈடுபடமாட்டார்கள்.

‘சீவனில் சிவனைக் கண்டு
 சிந்தையில் தெளிந்த போக்கு
 ஆவதென் ஜால சித்தால்?
 அத்தரகு கீழ்த்த ரத்தில்
 போவரோ புகழைத் தேடி?
 புல்லார்க்கே உரிய தாகும்.

(ஞா.க)

ஆகவே, இந்த வித்தைகளைப் பார்க்கிறவர்கள் இவை எப்படி நடக்கின்றன எனத் தெரிந்து கொள்ளும் வரையிலேதான் வித்தையாக இருக்கும். தவிர அவற்றைச் செய்கிறவர்கள் பணத்தையோ, விளம்பரத் தையோ பெறுவதைத்தான் உள்நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளார்கள்.

அறிவுப்பூர்வமான, விஞ்ஞானரீதியான யோகம் பயில்கின்ற நாம் இதிலெல்லாம் மயக்கமுறுகின்ற நிலையிலே இல்லை.

‘சித்துஓர் கலைகற் றோரில்
 சிலருக்கே லாபம் பார்க்கும்
 அத்தனை பேர்க்கும் போதை
 அளித்திடும் மதுவ தாகும்
 பித்தர்போல் அறிவு மங்கி
 பெரும்இழப் படைந்தோர் பல்லோர்
 இத்தகை செயல் எவ்வாறு’

(ஞா.க)

எத்தனை தாயுமானவர்கள் வந்தாலும் எத்தனை மகரிஷிகள் வந்தாலும், சித்து செய்யும் போலிச் சாமியார்களிடம், இன்னும் மக்கள் ஏமாந்துதானே வருகிறார்கள்?

10. சைம்மொழியும் மகான்களும்

தாயுமானவர் இருமொழிப் புலமையுடையவர். 'கல்லாத வேர்களே' (சித்தர் 10) என்னும் பாடல் இதற்கு உட்கான்றாகும். அவர் தமிழ்மொழி, வடமொழி எனும் இரண்டு மொழிகளையும் இரு கண்களெனப் போற்றித் தம் பாடல்களில் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

தமிழகத்தின் காலச் சூழல் காரணமாக தெலுங்கு மன்னர்களாகிய நாயக்க பரம்பரையினர் வடமொழியை மிகுதியாகப் போற்றிய காரணத் தாலும், தத்துவ எண்ணங்களை வடமொழி வாயிலாக இவர் மிகுதியாக உணர்ந்திருந்ததாலும், வடமொழிச் சொற்களை 60 விழுக்காட்டிற்கு மேல் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

இருப்பினும் திருமூலர் மரபில் வந்த மௌனகுரு இவருக்குக் குருவானமையினாலும், இவர் ஆழ்ந்து தோய்ந்தது தமிழ் பக்தி இலக்கியங்களானமையினாலும், தமிழ் பற்றிய எண்ணங்களையும் பல இடங்களில் சுட்டுகின்றார்.

'கன்ன லமுதெனவு முக்கனியெனவும் வாயூறு

கண்டெனவும் அடியெடுத்துக்

கடவுளர் கடந்ததல வழுதமுது பேய்போற்

கருத்தி லெழுசின்ற வெல்லாம்

என்ன தறியாமை யறிவென்னு மிருபகுதியா

லீட்டுதமி மென்ற மிழனுக்கு

இன்னல்பக ராதுலக மாராமை மேலிட்

டிருத்தலா லித்த மிழையே

சொன்னவன் யாவனவன் முத்திசித் திகளெலாந்

தோய்ந்த நெறியே படித்தீர்'

(சித்தர் 7)

வல்ல தமிழறிஞர்வரின், அங்கனே வடமொழியின்

வசனங்கள் சிறிது புகழ்வேன்'

(சித்தர் 8)

‘முத்தமிழ் முழக்குடன் முத்தநகையார்களொடு

முதமுத் தாய்க் குலாவி’

(சித்தர் 10)

என்பன இதற்குச் சான்று பகரும்.

தமிழிசையே இறைவன்:

தமிழிசைக்கு இறைவன் தலைவணங்குகிறான் என்பதை சம்பந்தர், நாவுக்கரசர் வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இதனையே தாயுமானவரும் எடுத்து இயம்புகிறார்.

‘உண்டவர்க் கன்றி யுட்பசி யோயுமோ

கண்டவர்க் கன்றி காதலடங்குமோ

தொண்டருக் கெளரியானென்று தோன்றுவான்

வண்டழிழ்க் கிசைவாக மதிக்கவே (பொன்னை 70)

தமிழ் பாடல்களை உருக்கத்துடன் உள்ளம் குழைந்து பாடினால் அத்தகைய அடியவர்களை ஆண்டவன் சோதிப்பதில்லை எனப் பாடுகின்றார் தாயுமானவர்.

‘கொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையா தியானெனும் குதர்க்கம்

விடுக்கின் றோர்கள்பால் பிரிகிலா துள்ளன்பு விடாதே

அடுக்கின் றோர்களுக் கிரங்கிடுந் தண்தமிழ் ழலங்கல்

தொடுக்கின் றோர்களைச் சோதியாதது பரஞ்சோதி’

(ஆசையெனும் 6)

இறைவனின் தமிழ்க் காதலையும் அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார் தாயுமானவர்.

தாயுமானவர் இறைவனுக்காக ஏங்கித் தவங்கிடக்கிறார். காதலி காதலனைக் காணத் துடிக்கின்ற அகப்பொருள் பாங்கில், அன்பில் மிகச் சிறந்தது. இதயங்கள் இரண்டறக் கலக்கின்ற காதலன் காதலியன்பே அதற்கு மாதவி கோவலன் வாழ்க்கையே எடுத்துக்காட்டு.

அத்தகைய நிலையில் தாயுமானவரை அன்புக்கு ஏங்கும் காதலியாகவும், இறைவனை அருளளிக்கும் காதலராகவும் கொண்டு பாடுகின்ற நிலை தமிழ் மரபை ஒட்டி வந்தது.

தாயுமானவர் இறைவனுக்காக ஏங்குகிறார். இறைவன் தமிழிசைப் பாட்டிற்கு ஏங்கி சுந்தரர் பொருட்டு அவரது காதலிபரவையார் வீட்டுக்குத் தூதுவராக அலைகின்றார் எனப் பாடுகின்றார் தாயுமானவர்.

‘அடியிட்ட செந்தமிழின் அருமையிட்டு ஆரூரில்
 அரிவையோர் பரவை வாயில்
 அம்மட்டும்அடியிட்டு நடைநடந் தருள் அடிகள்
 அடியீது முடியீதென
 வடியிட்ட மறைபேசு பச்சிளங் கிள்ளையே’ (மனைவயர் 1)

இந்த எண்ணத்தை அடியார் வணக்கத்திலும் வெளியிடுகின்றார்.

‘பித்திரை என்றறிந்து பேதைபால் தூதனுப்பு
 வித்த தமிழ்ச் சமர்த்தர் மெய்ப்புகழ்வு தெந்நாளோ’

இவ்வாறு தமிழ்மீது - தம் தாயின் மீது பற்றுக் கொண்டிருந்த தாயுமானவருக்கு மூவர் தமிழும் கேட்டு மகிழ்ந்த இறைவனுக்குத் தம் தமிழ் இனிக்குமோ என்ற சந்தேகம் தோன்றுகிறது.

அதனை வெளியிடும் வாயிலாகத் தமிழில் பெருமையை முழு நிலையில் கூறுகின்றார் தாயுமானவர். தன் கவிதையைப் புலம்பலெனத் தாழ்த்துகின்றார்.

‘தேவரெலாந் தொழச் சிவந்த செந்தாள் முக்கண்
 செங்கரும்பே மொழிக்குமொழி தித்திப்பாக
 மூவர்சொலுந் தமிழ்கேட்குந் திருச்செவிக்கே
 மூடனேன் புலம்புங்கால் மற்றுமோ தான்.
 ‘.....மொழிக்கு மொழி தித்திப்பு ஆக
 மூவர் சொலும் தமிழ் கேட்கும் திருச்செவி
இட்டு தமிழ் என் தமிழனுக்கு
 இன்னல் பசராது உலகம் ஆராமை மேலிட்டு
 இருத்தலால் இத்தமிழையே
 சொன்னவன் யாவன் அவன்?’

என்றும் தாய்மொழியாம் தமிழைத் தாயுமானவர் போற்றுகின்றார்.

ஆனால், வேதாத்திரி மகரிஷி தமிழை எங்கும் போற்றிப் பாடவும் இல்லை. எழுதவும் இல்லை. ஆனால் தமது செய்யுள்களிலும், கட்டுரைகளிலும் தாய் தமிழையே எழுத முற்படுகின்றார்.

வடமொழி, ஆங்கில மொழி சொற்களுக்குத் தக்க தமிழ்ச் சொற்களைப் பழந்தமிழிலிருந்து எடுத்துக் கொள்கிறார்.

எண்ணற்ற புதிய தமிழ்ச் சொற்களும் படைத்துள்ளார். சுத்தவெளி, பாய்மப் பொருள், அகத்தாய்வு, கரு மையம், செயல்விளைவு, தள்ளல், கொள்ளல், குணநலன் என்று அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

செம்மொழியாம் தமிழ்மொழியை (மறைமுகமாக) உலகப் பொது மொழியாக ஒரு கவிதையில் உணர்த்துகிறார். மகரிஷியின் உலக சமாதானம் காலத்தால் மலரும்போது சித்தர்களின் மொழியாகிய தமிழும் உலக மதிப்பைப் பெறுவது உண்மையே. மகரிஷியின் உலகப் பொதுமொழி எனும் தலைப்பிட்ட பாடல் வருமாறு:

‘மலைப்பின்றி எளிதாய் எழுத - கற்க
மதலைகளும் தெளிவாய் உச்சரிக்க - ஏற்ற
தலைசிறந்த ஒருமொழியே எதிர்காலத்தில்
தனித்து நிற்கும் உலகில் ஒரு பொது மொழியாய்
கலைச் சொற்கள் அம்மொழியில் இப்போது இல்லாக்
காரணத்தால் மயங்காதீர்! அவை வழக்கில்
நிலைச் சொற்களாயிருக்கும் மொழியைக் கொண்டே
நேராக லிபி மாற்றி எழுதிக் கொள்வோம்’

மற்றொரு கவிதையில் யார் தமிழன் என்ற தலைப்பிட்டு எழுதுகிறார்.

‘தமிழன் என்றால் யார்? தமிழைப் பேசுவோனா?
தமிழ்நாட்டில் பிறந்தோனோ? தொன்றுதொட்டு
தமிழர் என்ற பரம்பரையில் தோன்றினோனா?
தமிழ்நாட்டில் வாழ்வோனா? தகமை சான்ற
தமிழ் நூல்கள் கற்றவனா? மனிதப் பண்பில்
தனிச் சிறப்புப் பெற்றவனா? என ஆராய்ந்தால்
தமிழன் நான் என்பவன் தன் கடமை காண்பான்
தரணிக்கே நலம் விளைவிக்கும் சாந்தனாவான்’

இப்பாடலின் கடைசி வரி மகரிஷிக்கே பொருந்தும்.

மகரிஷி அவர்களின் கவிதையிலும் உரைநடையிலும் தமிழ் தூய தாகவும், எளிமையானதாகவும், கருத்து மிக்கதாகவும் இருப்பதைக் காணலாம்.

சங்கத் தமிழ் முதல் பாரதி தமிழ் வரை தமிழில் சொல்லப்பட்ட எல்லா வாழ்வியல் கலைகளையும் கற்றறிந்து அதன் சாரத்தையெல்லாம் தொகுத்துப் புதுமையைப் புகுத்தி, இன்றைய கணினி யுகத்திற்குத் தக்கபடி அறிவியல் துணையுடன் ஆன்மீகத்தை நாடி எழுதுகிறார்.

சொல்லாட்சியில் வல்லவர். சொல் ஆய்வில் தெளிவானவர்.
உவமை காட்டுவதில் அவருக்கு நிகர் அவரே.

தாயுமானவரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் தமிழ் இலக்கியத்தில்
நன்கு தோய்ந்தவர்கள். அவர்கள் கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் மட்டு
மல்ல, எடுத்தாளநரும் கூட. சிந்தனையாளர்கள், சீர்திருத்தவாதிகள்,
மாமனிதர்கள், தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வர்கள். நமக்கெல்லாம்
அறிவை அறிவால் அறிய வைக்கும் அறிஞர் பெருமக்களாவார்கள்.

11. சமயங்கடந்த மோசமரசம்

ஒந்தியத் திருநாட்டில் மனிதர் மனம் மயக்குற்று வேற்றுமைப் பாசியில் வழக்கிக் கொண்டிருந்தபோது, தமிழ்நாடு இரு ஞானச் சுடர்களை அளித்துப் பெருமை கொண்டது. ஒருவர் தாயுமானவர். இவர் முன்னவர், பின்னவர் வள்ளலார்.

‘சாதியும் மதமும் சமயமும் தவிர்த்தே

சத்திய சுத்த சன்மார்க்க

வீதியில் உமைத்தான் நிறுவுவன்’ என்றும்

‘சாதியும் சமயமும் காணா அருட்பெருஞ்சோதி’ என்றும் உரக்கக் கூவி உலகோர்க்கு உணர்த்தியவர் வள்ளலார்.

இத்தன்மை எப்படிப் பிறந்தது?

யாரால் உரமூட்டப்பட்டது?

இந்த வித்தினை விதைத்தவர் யார்?

என்று உற்றுநோக்கினால் ‘தாயுமானவர்’ என்ற பதிலே கிடைக்கும்.

இவர் சமயங்களுக்கிடையே சமரசங் கண்டவர். வள்ளலார் சமயங் கடந்து சமரசங் கண்டவர். முன்னவர் அருள்தாகம் கொண்டு ஆன்ம விளக்கேற்றியவர். பின்னவர் ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டை உலகிற்கு அளித்தவர்.

‘சாதி பேதமில்லை அகப்பேய் தானாகி நின்றவர்க்கு’

‘காணப்பா சாதி குலம் எங்கட் கில்லை’

‘சாத்திரத்தைச் சுட்டெரித்தால் அவனே சித்தன்’

‘வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை பெற்ற வித்தக சித்தர்
கணமே’ (சித்தர்கணம் 7)

என்ற சித்தர் வரிகள், அனுபவ வரிகள்.

உலகில் சமயங்கள் மிகப் பல. ஒவ்வொன்றும் அவரவர் அறிவுத் தெளிவுக்கேற்ப, மனப்பக்குவத்திற்கேற்ப திருவருளால் அவரவர்க்கு அறிவுறுத்தப்பட்டவையே.

‘வைகை யெனும் பூ தாமதியை வகுத்து அதனுள்
அசரசர பேதமான
யாவையும் வகுத்து நல்லறிவையும் வகுத்து மறை
யாதி நூலையும் வகுத்துச்
சைவமுதலாம் அளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்
சமயங் கடந்த மோன சமரசம் வகுத்தநீ’

(சின்மயானந்தகுரு 4)

என்ற தாயுமானவர் வாக்கு இதனை நமக்குத் தெளிவு செய்யும்.

இமயமலையில் தோன்றி அங்கிருந்து வந்து கடலிலே கலந்து விட்ட சரயுவின் வெள்ளமானது அளவிட முடியாத வேதங்களாலும் சொல்லுதற்கரிய பரம்பொருள் போன்றது. இவ்வெள்ளம் என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி தொடக்கத்தில் ஒன்றாகவே இருந்து ஏரி குளம் முதலிய வெவ்வேறு இடங்களிலெல்லாம் விரிந்து ஆராய்ச்சியடைய பல்வேறு சமயவாதிகள் விளக்கி உரைக்கின்ற பரம்பொருள் போல பரவியது’ என்பார் கம்பர்.

இதே உவமையை வைத்துத் தாயுமானவரும்

‘வேறுபட சமயமெலாம் புகுந்து பார்க்கில்
விளங்குபரம் பொருளே நின் விளையாட்டல்லால்
மாறுபடும் கருத்தில்லை; முடிவில் மோன
வாரிதியில் நதித்திரள் போல் வயங்கிற்றம்மா’

(கல்லாலின் 25)

மனித குலத்தின் பலமும் பலவீனமும் சமயமே எனலாம். ஓர் இனக்குழு தனக்கென்று ஏற்படுத்திக் கொண்ட சடங்குகள், பழக்க வழக்கங்கள், நடைமுறை மரபுகள் போன்றவற்றால் பிறரிடமிருந்து வேறுபடுகிறது.

இவ்வாறு பல்வேறு குழுக்கள், தத்தமக்கென கொண்ட வாழ்வியற் கூறுகள் அவர்களை பிரித்துக் காட்டின. அவர்களின் ஆன்மீக ஒழுக்கலாறுகள் வெவ்வேறு சமயங்கள் தோன்றக் காரணமாயின.

“சமயம் என்பது சமஇயம் இணைந்த சொல்
சமயம் உயிர்கள்பால் நேர்நிறை... உணர்வுதான் (ஞா.க.401)

என்பது வேதாத்திரி மகரிஷி வாக்காகும். சமயங்களின் அடிப்படை தெய்வங்கள் எனலாம். உயிரென்னும் நுண்பொருளின் கூட்டியக்கமே உலகம் என்றும் அதன் உட்பொருளே தெய்வம் என்றும் மகரிஷி குறிப்பிடுவதுடன்,

உயிர்நிலையை உள்ளுணர்வால் ஒடுங்கி ஒடுங்கிச் சென்று ஆழ்ந்துணர்ந்தால் உயிருக்கு மூலநிலை உண்மைநிலை பரமாகும் தெய்வமாகும், உயிர் திரட்சி பிரபஞ்சம் ஊறுமுதல் அறிவு வரை உயிரின் ஆற்றல் உயிர் தனது உயர்வறிய உயர்ஞானம் உலகறிவு அங்கொன்றே (ஞா.க840) என்றும் விளக்குவார். இன்னும் இலகுவாகவும் எளிதாகவும் அவர்தரும் விளக்கப் பாடல் வருமாறு:

‘கடவுள் யார் என அறிய ஆர்வங்கொண்டு
 கருத்துடனே ஆராயும் அன்பா! கேளாய்!
 கடவுள் ஒன்றே பூரணமாம் உவமை யில்லை
 கருத்தொடுங்கிக் கருத்தறிந்த நிலையில் மௌனம்
 கடவுள் அணு ஒலி ஒளி இறுக்கம் இவையாக யுள்ளான்.
 கண்டிடலாம் அவனை எங்கும் இயற்கையாக
 கடவுளே அணு அண்ட பிண்ட மானான்
 கருத்தானான் அந்நிலையே நீயும் நானும் (ஞா.க)

வற்றாயிருப்பு, பேராற்றல், பேரறிவு, காலம் இவற்றின் கூட்டே பெருவெளி. அவ்வெளியே தெய்வமெனும் இவர்தம் கோட்பாட்டை, மனங்கொண்டால், புறவுருவங்கள், குறியீடுகள், நாமாவளிகள் போன்ற வேறுபாடுகள் எழ வாய்ப்பில்லை.

இந்நெறியை நடைமுறைப்படுத்தியவர் மகரிஷி. மகரிஷியின் அறிவுக்கோயிலில் விக்ரகமற்ற அருவ உருவ சோதியைத்தான் தரிசிக்கிறோம். அந்த சோதியை அவர் அறிவாகக் காணுகின்றார். சடங்குகள் எதுவுமற்ற நிலையில் அந்த அறிவை வணங்க நின்ற பக்குவத்தை நாம் பெற வேண்டும்.

பிறரின் சொற்களைக் கொண்டு மட்டும் இறையை நம்பாதே எனவும் சுயமாகச் சிந்தித்துத் தெளிக எனவும் இறைவணக்கப் பகுதியில் குறிப்பிடும் மகரிஷி, தாயுமானவர் திருவள்ளுவர் வள்ளலார் ஆகியோரின் வழிமுறைகளையும் முன்னெடுத்துக் கூறிடக் காணலாம்.

12. ஏட்டுக் கல்வீ வேண்டுமா?

உலகத்திலுள்ள மக்கள் அனைவரும் இறைவனின் அம்சம் என்றும் இறைவனின் குழந்தைகள் என்றும் போதித்து மக்களிடையே சகோதரத்துவம், ஒற்றுமை, அன்பு, தன்னலமற்ற சேவை நிலவ வேண்டுமென்று ஆங்காங்கே அவ்வப்போது தோன்றிய மகான்கள், தத்துவ ஞானிகள் தொண்டாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் தாயுமானவரும், வேதாத்திரி மகரிஷியும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

கல்வி பற்றி தாயுமானவர் என்ன சொல்கிறார்? கற்றவர்கள் கற்றதன்படி நடக்கவில்லை. அக்கல்வியால் என்ன பயன்? என்பது தான் தாயுமானவரின் கேள்வி கற்றதலினால் ஆய பயன் என்ன? எனக் கேட்கிறார்.

இன்றும் கூட மிகுதியாகப் படித்த பலர் இறுதியாகத் துறவியான நிலையைப் பார்க்கின்றோம். தாயுமானவர் எல்லா அறிவியல்களையும் கற்றவர். வல்லவர். இருப்பினும் கற்றலால் மட்டும் பயன் இல்லை என்றே பேசுகிறார்.

அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் நாம் கற்றதைப் பயன்படுத்தும் முறையே. எனவே கற்றவர்களைக் காட்டிலும் கல்லாதவர்களே நல்லவர்கள் என்கிறார்.

ஏனெனில் கற்றவர்கள் தன்முனைப்பால் தன் ஆற்றலைக் காட்ட வேண்டுமென்று நினைக்கின்றார்களே தவிர உண்மையை உணர்த்த வேண்டுமென்று நினைப்பதில்லை.

அதற்கு தாயுமானவர் மிக நல்ல உதாரணம் காட்டுகின்றார். ஞானமார்க்கத்தில் இறைவனை அடையலாம் என ஒருவன் விவாதித்தால், கர்ம மார்க்கமே சிறந்ததென எதிர்வாதம் செய்வேன்.

வடமொழி வல்லான் வந்தால் தமிழிலிருந்து சான்று காட்டுவேன். தமிழில் தேர்ந்தவன் வரின், வடமொழியிலிருந்து வசனங்கள் காட்டுவேன். இக்கல்வி எல்லாம் பிறரை மருட்டப் பயன்படுவனவே ஒழிய முத்திக்குப் பயன்படுமா? எனக் கேட்கிறார்.

‘கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்
 கற்று மறிவில்லாத என்
 கர்மத்தை என்சொல்கேன்? மதியையென் சொல்லுகேன்
 கைவல்ய ஞான நீதி
 நல்லோ ருரைக்கிலோ கர்மமுக் கியமென்று
 நாட்டுவேன் கர்ம மொருவ
 னாட்டினா லோபழைய ஞானதடமுக் கியமென்று
 நவிலுவேன் வடமொழியிலே
 வல்லவ னொருத்தன் வரவுந் திராவிடத்திலே
 வந்ததா விவகரிப் பேன்
 வல்ல தமிழறிஞர் வரின் அங்ஙன வடமொழியின்
 வசனங்கள் சிறிது புகல்வேன்
 வெல்லாமல் எவரையும் மருட்டி விடவகைவந்த
 வித்தையென் முத்தி தருமோ?
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர் கணமே’ (சித்தர் 10)

விண்ணிலே மேலுலகம் உண்டு எனக் கருதி விண்ணில் ஏற ஒருவன் நூலேணி தயாரிக்கப் பருத்தியை விதைத்தானே யானால் எத்தகைய அறியாமையோ அதைப் போன்றதே ஏட்டுக் கல்வி எனப் பேசுகின்றார் தாயுமானவர்.

‘நூலேணி விண்ணேற நூற்குப் பருத்தி வைப்பார்
 போலே கருவி நன்னூற் போதம் பராபரமே’

(பராபர 186 - 189)

இதைத் தவிர மேலும் பல இடங்களில்,

‘சின்னஞ் சிறியார்கள் செய்த மணற் சோற்றை யொக்கும்
 மன்னுங் கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே’

‘வாசக் ஞானத்தால் வருமோ சுகம் பாழ்த்த
 பூ சலென்று போமோ புகலாய் பராபரமே’

**‘கேட்டதையே சொல்லு கிளிபோல நின்னருளின்
நாட்டமின்றி வாய்பேசல் நன்றோ பராபரமே’**

போன்ற பல பாடல்கள் மிகுதியாகக் கற்ற இவர்கல்வி பற்றிக்
கொண்ட எண்ணங்களை விளக்குகின்றன.

**‘கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெனவே
கற்றுந் தொழில் கற்றுச் சிற்றின்பத்தூ டுசுழலினென்னாங்
குற்றங் குறைந்து குணமேலிடு மன்பர் கூட்டத்தையே
முற்றுந் துணையென நம்புகண்டாய் சுத்த மூடநெஞ்சே’**

என்கிறார் தாயுமானவர்.

இயற்கையின் அமைப்பை உணர்ந்து வாழ்வை நடத்தும்
முறைதான் சீரமைந்த வாழ்வு. இதனையறிந்து இனிமையாக வாழும்
‘அறிவாட்சித் திறத்தை’ உருவாக்கி உயர்த்திக் கொள்ளும் பயிற்சியே
‘கல்வி’ எனப்படும்.

‘கல்வி என்றால் ‘எழுத்து, தொழில், ஒழுக்கம், ஞானம், கற்பதும்
பின்வழுவாது நிற்பதும் ஆம்’ என மகரிஷி கூறும் கருத்து. வள்ளுவர்

**‘கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்கு தக’** என்கிறார்.

கல்வியில் சிறந்தோரே ஆட்சியேற்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான்
ஒற்றுமையும் அன்பும் நிலவும் எனும் கருத்தை கல்வியிலே மக்கள்
தேர்ந்து கருத்து உடல், அரசு, பொருள்நலம் உணர்ந்து கல்விமிக்கோர்
ஆட்சி ஏற்று கடமைகள் புரிந்திட்டால், எங்கும் அன்பு ஓங்கும் என்றும்,
மனித மனம் இன்ப துன்ப அனுபவத்தால் பெற்ற மதிநுட்பம் செயல்,
திறமை, வாழ்க்கை முறை இவற்றைத் தனிமனிதன் கற்றுணர்ந்து,
வாழ்வில் வளம் காணத்தக்கதாக அமையும் ஒரு சாதனமே கல்வி,
என்றும் கல்வியின் பண்பைச் சுட்டும் மகரிஷி

**‘உடலுக்கு உரமளிப்பது நல்லுணர்வு
உள்ளத்திற்கு உயர்வளிப்பது கல்வி’**

என எளிமைப்படுத்துகிறார். புத்தகத் தகவல்களை மூளைக்குள்
திணித்துக் கொள்ளுதல் அல்ல. மாறாக இயற்கைப் பேராற்றலை
உணர்ந்து சிக்கல்கள் இல்லாத மனநெறி வாழ்நெறிகளை உருவாக்கிக்
கொள்வதே கல்வியாகும்.

“எழுத்தறிவு தொழிலறிவு
 இயற்கைத் தத்துவ அறிவு
 ஒழுக்கப் பழக்கங்கள் இவை
 இலவசமாய்க் கல்விதனை
 எங்கெங்கும் பிறக்கின்ற
 உலகக் குழந்தைகட்கு
 ஊட்டும் முறை முதல் தேவை”

‘இலவசக் கல்விதனை இழுக்கின்றி உலகெங்கும் பிறக்கின்ற
 குழந்தைக்குத் தருதலே’ கல்வியின் முதல் தேவை என மகரிஷி
 அழுத்தமாக வலியுறுத்துகின்றார்.

கற்றுக்கொண்ட அறிவின் மூலம் பதவிகள் பெறுவதும் பொருள்,
 ஈட்டுவதும் அல்ல. இன்றைய கல்வி முறையில் மாணவர்களும்
 சமுதாய அமைப்பும் எந்தக் கல்வி கற்றால் பதவிகளும் பொருளீட்டலும்
 பெற முடியுமோ, அதை நோக்கியே நடைபெறுகின்றது. இதற்கு
 மாறாக கல்வி என்பது,

‘எழுத்தறிவு தொழிலறிவு இயற்கை தத்துவ அறிவு
 ஒழுக்கப் பழக்கங்கள் இவை உணர்த்தும் முறையே கல்வி’

என இம்முறைக் கல்வியே முழுக் கல்வி என்கிறார் வேதாத்திரி
 மகரிஷி. பயனுள்ள கல்வி என்பது பற்றியும்

‘இயற்கையிலே விளைகின்ற துன்பம் எல்லாம்
 ஏற்க பொறுக்க இயன்ற மட்டும் போக்க
 முயற்சியினால் இயற்கை இயல்பாம் சட்டத்தை
 முடிந்தவரை அறிந்து இடம் பொருளுக்கேற்ப
 செயற்கை முறையில் எதிர்த்தும் ஒத்தும் வாழ
 சிந்தனையை செய்திறனை பண்படுத்தும்
 பயிற்சி உடலுக்கும் அறிவிற்கும் ஊட்டும்
 பயனுள்ள கல்வி முறை வகுக்க வேண்டும்”

இன்று அறியாமையின் இருளிலே தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிற
 மக்களுக்கு நகரில் உள்ள அறிவுத்திருக்கோயில் அறிவின் ஒளியை
 வாரி வழங்கி வருகிறது.

இவ்வறிவை வணங்குமிடம் அறிவுத் திருக்கோயில். அறிவை
 அறிவால் அறிவதே அறிவுத் திருக்கோயிலில் ஒலிக்கும் நாதம்.

‘இறைவனைக் கண்டு கொண்டேன் அறிவாய்
இறைவனைக் காணுகின்றேன்’

என்று அறிவுக்கு கோயில் அமைத்த முதல் ஆன்மீகவாதி
மகரிஷி கூறுகிறார்.

தாயுமானவர்கண்ட கல்வியைக் கற்க இவ்வறிவுத்திருக்கோயிலை
நோக்கித் திரளான மக்கள் ஆண், பெண், நாடு, இன, மொழி
பேதமின்றி திரண்டு வருகிறார்கள்.

13. தன்னை அறிதல்

வேகமான உலகில் மனிதனுக்கு இழைக்கப்பட்டிருக்கின்ற மிகப்பெரிய கொடுமை தன்னைத் தானே திரும்பிப் பார்க்க நேரமில்லாத வாழ்க்கை.

ஜெட் வேகத்தில் மனிதனுடைய வாழ்க்கை போய்க் கொண்டிருக்கிறது. மனிதனுக்கு இழைக்கப்பட்டுள்ள மிகப்பெரிய கொடுமை என்ன வென்றால், தனக்குள் தனியாக அமைதியாக அமர்ந்து சிந்திப்பதற்கான நேரமில்லாமல் உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதுதான்.

தன்னையறியா தான் தேடும் பெருநிலையை மனிதன் தன்னிடம் காணாமல் வேறு எங்கு காண்பான்?

‘அன்பருக் கன்பான மெய்யன் - ஐயன்

ஆனந்த மோன னருட்குரு நாதன்

தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான் - என்னைத்

தானறிந்தேன்மனந் தானிறந் தேனே’ (ஆனந்தக்களிப்பு 10)

தன்னிடம் ஒன்றையும் காணாதவன் வேறு எங்கும் நிலைத்து நிம்மதியைப் பெறமாட்டான்.

ஒரே ஒரு முறையாவது உள்ளே சுற்றுலா சென்று வாருங்கள். வார்த்தைகளினால் விளக்க முடியாத ஆச்சரியங்களை அணு அணுவாக ருசித்துத் திரும்புவீர்கள்.

உள்ளே செல்லும் ஒரே சுற்றுலா. வெளியே நாம் சென்று கொண்டிருக்கும் ஓராயிரம் சுற்றுலாக்கள் தரும் மகிழ்ச்சியை விட பல நூறு மடங்கு அதிகமான திருப்தியைத் தரும்.

“தன்னுணர்வு இருக்குமானால் புலன் மயக்கம் ஏற்படாது

‘தன்னை அறிந்தால் தலைவனை (இறைவனை) அறியலாம்

தன்னை அறிய தனக்கொரு கேடில்லை”

என்பவை சான்றோர் வாக்கு.

அ.நி மன்னார்குடி பாணுகுமார்

விடுபட்ட அம்புபோல் உங்கள் உள்ளே புகுந்து விடுங்கள். பரவசம் பொங்கும் அதிசய உலகின் வழியைக் கண்டு கொள்ளுங்கள். அதிசயமே அசந்து போகும் அதிசயம் தெரியும்.

‘தன்னை அறியாது சுகந் தானாய் இருந்துவிட்டால்

உன்னை அறிய அருள் உண்டோ பராபரமே’ -தாயுமானவர்

புறத்தில் இருப்பது எல்லாம் அழியும் தன்மையன. நம் அகத்தில் இருப்பது ஆன்மா. தன்னில் நிறைவு காணலாம். தேடும் அனைத்தையும் தன்னில் பெறலாம்.

‘என்னை அறிய எனக்கு அறிவாய் நின்று அருள்நின் இன்ப நலம் சாரவைத்தால் ஆகாதோ....’ எனக் கேட்கிறார் தாயுமானவர்.

‘உன்னைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமா?

உலகைப் புரிந்து கொள்!

உலகைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமா?

உன்னைப் புரிந்து கொள்’

-ஜென்

தன்னைத்தான் நோக்குதல் தன்னைத்தான் ‘ஆராய்தல்’ என்ற செயலை நடக்க அனுமதித்தால் நமக்குள் மட்டுமல்லாது நம்மைச் சுற்றிலும் இருக்கும் ஒரு ஆனந்தமான உலகத்தைப் பார்க்கலாம்.

‘தன்னை அறிந்து இன்பமுற வெண்ணிலாவே

ஒரு தந்திரம் நீ சொல்ல வேண்டும் வெண்ணிலாவே’

வள்ளலார் கேட்கும் தந்திரம், நமது முயற்சியில்தான் அடங்கியுள்ளது. ஒருவன் தன்னையே நேசிக்க ஆரம்பிப்பது ஆனந்த மானிகையின் திறவுகோல்.

எத்தனைமுறை பைபிள், குரான், பாகவதம், பகவத்கீதை, திருமந்திரம், திருவாசகம் படித்தாலும் அதைப் பற்றி சொற்பொழிவு ஆற்றினாலும் கேட்டாலும் உண்மை தெய்வத்தை சுயமாக உணராத வரைக்கும் இவையெல்லாம் வார்த்தைகளின் குவியல்தான்.

மறைநூல்கள் எல்லாம் உண்மைப் பொருளை அடைவதற்கான (விசா) அனுமதிகள். உள்பயணம் செய்து உண்மையை உணர்ந்தால்தான் நாம் வாங்கிய விசாவிிற்கு மதிப்பு.

ஒவ்வொரு மனித இதயத்தின் ஆழப் பகுதியிலும் அணுவிற் குள்ளும் ஆதி அந்தம் இல்லா இறைவன் தன்னை ஒளித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அவனை உணர்ந்தவனே உண்மையை உணர்ந்தவன்.

தன்னையறிந்து தவம் பெறுவது எக்காலம்? எனக் கேட்கிறார் பத்திரகிரியார். விடை தருகிறார் மகரிஷி.

தன்னை அறிய எண்ணத்தைத்தான் அறியவேண்டும். எண்ணத்தின் அளவை ஒட்டியே மனத்தின் தரமும் உயர்வும் அமைகின்றன. மனத்தின் அளவில்தான் மனிதனின் தரமும் உயர்வும் உருவாகின்றன.

எனவே எண்ணத்தைப் பண்படுத்தவேண்டும். எண்ணத்திற்கு உணர்வூட்டவேண்டும். எண்ணத்தைக் கொண்டுதான் எண்ணத்தைப் பண்படுத்த வேண்டும். எண்ணத்தின் தன்மையைப் பயன்படுத்தித் தன்னைத்திற்கு உயர்வூட்டவேண்டும்.

எண்ணத்தை ஆராய வேண்டுமென்றால் எண்ணத்தால்தான் ஆராய வேண்டும். எண்ணத்துக்குக் காவலாக எண்ணத்தையே வைக்க வேண்டும். எண்ணத்திற்கு நீதிபதியாகக் கூட எண்ணத்தைத்தான் நியமித்தாக வேண்டும்.

ஏனென்றால் வேறு ஆள் இல்லை. மேலும் வேறு யாராலும் இக்காரியங்களை முடிக்க முடியாதது காரணம், ஒருவரது எண்ணத்தை அறிந்து கொள்ள அவருடைய எண்ணத்தைத் தவிர வேறு யாராலும் முடியாதே!

எண்ணம் எப்பொழுதும் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். எண்ணம் எப்பொழுதும் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். எண்ணம் தன்னையே கண்காணித்துக் கொண்டு தன்னையே நெறிப்படுத்திக் கொண்டு தன்னையே திருத்திக் கொண்டு இருக்க வேண்டும்.

“ உன்னையோ கடவுளையோ அறியவென்றால் ஒரு குறுக்கு வழியுண்டு; உள்ளுணர்ந்து தன்னையறிந்து அந்நிலையில் வாழும் தனிக் கருணை வடிவான குருவடைந்தால், அன்னை வயிற்றடைந்துருவாய் உடலாய் வந்த ஆதி கருவைப் புருவத்திடையுணர்த்தப் பின்னே நீ அவ்விடத்தில் நிலைக்க, உந்தன் பேதமற்ற நிலை, கடவுளாகி நிற்கும். (ஞா.க.1536)

இதுதான் தற்சோதனை என்ற அகத்தாய்வு. தன்னையறிதல் எனும் பயிற்சி. அந்த அகத்தாய்வை வாரம் ஒருமுறை, மாதம் ஒருமுறை என்று அவ்வப்போது செய்ய வேண்டும். கணத்துக்குக் கணமும் செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் குணநலப் பேறு வரும். முழுமைப் பேறு வரும். தன்னை அறிந்து தலைவனை அடையலாம்.

14. உயிர் பற்றி உணர்வாளர்கள்

தூயமானவர் பாடல்களில் உயிரின் தன்மை பற்றிய எண்ணங்கள் மிகுதியாக இல்லை. மலரின் மணம் எள்ளில் எண்ணெய் உடலில் உயிர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘சொல்லரிய உயிரிடை’ என உயிரைச் சொல்லுதற்கு, விதித்ததற்கு, அரியதாகவே படைக்கின்றார்.

‘இகபரமிரண்டினும் உயிரினுக்குயிராகி எங்கும் நிறைகின்ற பொருளே’ எனவும் இறைவன் உயிருக்குயிராக இருக்கின்றார் என்பதை சுமார் 70 இடங்களிலும் பேசுகின்றார். உயிராகிய ஆவியை ஆண்டவனுக்கு நைவேத்தியமாக அளித்தல் வேண்டும் (8) என்கிறார்.

உயிர் எல்லாக் காலங்களிலும் இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் வரை செயற்படுகின்றது. சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்ற ஐந்து நிலைகளிலும் எவ்வெக் காரணங்கள் எவ்வெவ்வாறு ஏற்படுகின்றன என்பது பற்றித் தாயுமானவர் தரும் இரு பாடல்கள் உயிரியக்க நிலையினைச் சுட்டுகின்றது.

‘சாக்கிரமா நுதலினில் இந்திரியம் பத்துஞ்

சத்தாதி வசனாதி வாயு பத்தும்

நீக்கமில் அந்தக் கரணம் புருடனோடு

நின்ற முப்பான் ஐந்து நிலவும் கண்டத்து

ஆக்கிய சொப்பன மதனில் வாயுபத்தும்

அடுத்தன சத்தாதி வசனாதி யாக

நோக்கு கரணம் புருடன் உடனே கூட

நுவல்வர் இருபத்தைந்தாதுண்ணி யோரே’ (ஆசை 25)

‘சுழுத்தி இதயந்தனிற் பிராணஞ் சித்தம்

சொல்லரிய புருடனுடன் மூன்ற தாகும்

வழுத்திய நாபியில் தூரியம் பிராணனோடு
 மன்னு புருடனுங்கூட வயங்கா நிற்கும்
 அழுத்திடு மூலந் தன்னில் தூரியா தீதம்
 அதனிடையே புருடனென்றி அமரும் ஞானம்
 பழுத்திடும் பக்குவர் அறிவர் அவத்தை ஐந்திற்
 பாங்குபெறக் கருவி நிற்கும் பரிசு தானே'

(ஆசையெனும் 26)

இறைவன் உயிருக்குயிராய் இருக்கின்றான். 'உயிருக்குயிராய் எந்நாளும் ஓங்கா நிற்பர்' (ஆகார.14) உயிர்களுடைய எண்ணிற்கு அளவில்லையாதலாலும் எண்ணிறந்த உயிர்கட்குத் தலைவன் இறைவனொருவனே யாதலாலும் அளவில்லாத ஆருயிர்கட்கோரு யிராய் அமர்ந்தாய்' (ஆசை.12) எனச் சுட்டுகின்றார்.

எல்லாத் தத்துவங்கட்கும் வேறாக நிற்கும் நம் உயிரினை நாம் அறிதல் தேவை என்பது தாயுமானவர் கருத்து.

'தத்துவமாம் பாழ்த்த சடவுருவைத் தான் சுமந்த
 சித்துருவாம் எம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ' (எந்.துன்.3)

உடலும் உயிரும் இணைந்ததுதான் வாழ்க்கை. உடலுக்கும் உயிருக்கும் ஒத்த உறவு இருந்தால்தான் ஆரோக்கியமாக வாழலாம். இதனை அறியாதோர் கடலில் அகப்பட்ட கட்டைபோன்றவர் என்கிறார் திருமூலர்.

கடவுளினால் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட வீடாகிய உடலானது எதனாலும் அழியக்கூடாது என்று விரும்புகிறார் வள்ளலார்.

'காற்றிலே புவியாலே ககனமத னாலே
 கனலாலே பிணியாலே சுதிராதி யாலே
 கூற்றாலே பிணியாலே கொலைக் கருவியாலே
 கோளாலே பிறவியகற்றுங் கொடுஞ் செயல்களாலே
 வேற்றாலே யெஞ்ஞான்று மழியாரே விளங்கும்
 மெய்யளி வேண்டு மென்றேன்'

மானுட உடல் இயங்குவதற்கு உயிர்ச்சக்தி முக்கியமானது. உயிர் விளக்கம் பெற்ற வழியைக் கூறுகிறார் மகரிஷி.

'உயிர் என்ற பரம அணு ஆக்கிக் காக்கும்
 உடலினிலே சுற்றிச் சுற்றி உணர்வாய் ஆற்றும்'

உயிருக்கு மதி உணர்ச்சித் தொடர்ந்தியங்க
 ஊடு நீர் வெப்பம் காற்றளவாய் வேண்டும்
 உயிர் அந்த மூன்றிலொன்றின் முறை கேடுற்றால்
 உடலை விட்டுப் பிரிந்து விண்வெளியில் சேரும்
 உயிர் என்ற ஆற்றலுக்கு மரண மில்லை
 உணர்வில் விளைவில் இடத்தால் நிலைவேறாகும்
 (ஞா.க.பா 1263)

உயிரின் சிறப்பைப் பற்றி

‘உயிர் எனும் சக்தி உணர்ச்சியில் மனமாய்
 ஒடுங்கி தன்மூலம் உணர்ந்திடப் பரமாய்
 உயிர் - பரம் - அறிவு ஒன்றே பொருளால்
 உணர்வு ஒழிய நிலைகளில் மாறுதல்’ (ஞா.க.1259)

உயிர் விளக்கம் பற்றியும் உயிரின் ஆற்றல் பற்றியும் உயிரின்
 ஆற்றலே அறிவு என்றும் கூறிய புரட்சியாளர் எவரும் தோன்றவில்லை.

உயிர்தான் படர்க்கை நிலையில் அறிவாக விளங்குகிறது
 என்பதை மகரிஷி.

‘உயிர் நிலையை உற்றுற்று உள்ளுணர்ந்தும்
 ஒடுங்கி விரிந்து ஆராய்ந்து ஒத்துணர்ந்தேன்
 உயிர்தானே ஏற்றவாறு அமைத்துக் கொண்ட
 உடலூடே இயங்குங்கால் உணர்ச்சியாக
 உயிர்மலர்ந்து மணக்கும் திருக்கோலமேதான்
 உருவற்று ஒங்குமுயர் அறிவுமாகும்.
 உயிரறிய அறிவறிய ஆர்வமுள்ளோர்
 உருக்கத்துடன் எனைச் சார்ந்தால் உரைப்பேன் உண்மை
 (ஞா.க.1267)

உயிரின் ஆற்றலே அறிவாக விளங்குகிறது என்பதை மகரிஷி
 விளக்கமாகவும் ஆழமாகவும் தெரிவிக்கிறார்.

‘காந்தமே ஒலி - ஒளியாய்த் திகழ்தல் போல
 கண் காணா உயிர் அறிவாம் ஆற்றலும்ஆம்
 காந்தமோ பரம்பொருளின் எழுச்சி ஆற்றல்
 கருதும் அறிவவ்வெழுச்சியில் எழுச்சி’ (ஞா.க.1265)

‘அழுத்தம் ஒளி ஒலி சுவை நாற்றம் ஐந்தும் உயிர்
ஆற்றலே அது தனது ஆற்றல் தனை அளக்கும்
விழுப்பமும் துய்த்தலும் உணர்தலும் அறிவாகும்
விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் வித்துக்கும் பொருள் ஒன்றே’
(ஞா.க.1266)

சாதகன் ஒருவன் தன் உயிரைப் பற்றி தெளிவாக அறிந்து
கொண்டால்தான் தனது சாதனையில் அவன் மேம்பட இயலும்.
இந்த உயிரின் விளக்கம் சாதகர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையும்.

15. உடல் பொய்யுறவா?

ஓறைவனை அடைய உடல்தான் நமக்கு வாகனமாகப் பயன்படுகிறது. அதனால்தான் உடம்பின் முக்கியத்துவம் பற்றி மகான்கள் மானுடத்திற்கு அவ்வப்போது உபதேசம் செய்துள்ளனர்.

‘உடல் பொய்யுறவு’ என்ற தனித்தலைப்பில் 83 வெண்பாக்களில் உடல் இயல்பு அதன் நிலையாமை என்பனவற்றைப் பாடுகிறார் தாயுமானவர்.

உடல் உயிரைத் தாங்குவதற்குரிய பாத்திரமே தவிர உயிருக்கு உறவாகாது. உயிருக்கு உறவானது உயிரினில் இருக்கும் இயற்கை இறந்த ஆற்றலே - மானுட இயல்பே.

நம்மோடு தொடர்புடைய ஊர்கள் பல: தொடர்புடைய உறவுகள் பல. அதே போன்று நம் உயிரோடு தொடர்புடைய உடல்களும் பல. அதனை “ஊர் அனந்தம் பெற்ற பேர் அனந்தம் சுற்றம் உறவு அனந்தம் தம் தம் வினையினால் உடல் அனந்தம்” எனக் காட்டுகின்றார்.

மனிதப் பிறவி அரிதான ஒன்று. அதனால் தான் அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறப்பது அரிது’ என்றார்கள். மனிதப் பிறவி மனம் நினைவு இவற்றையடைய பிறவி, தொடர்ச்சியாக எண்ணுகின்ற ஆற்றல் ஏனைய உயிர்களுக்கு இல்லை.

‘ஆன்மா’ மனிதப் பிறவிக்கு மட்டுமே உரியதென்பது பொதுக் கருத்து. அத்தகைய இப்பாத்திரமான உடலை எவ்வாறு பேண வேண்டும் எவ்வாறு வைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பன பெருங்கேள்வியாக அமைகின்றன. நாம் நம் உடலை எவ்வெவ்வாறாக எல்லாம் புறநிலையில் பேணுகின்றோம் என்பது நமக்குத் தெரியும்.

‘உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவு மாட்டார்

**உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே'**

என்ற கோணத்தில் தாயுமானவர் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.'

**'உடலைப் பழித்திங்கு உணவும் கொடாமல்
விடவிடவே நாடவரோ மெய்யை -படபடென
வேண்டுவேன் இந்தவுடல் மெய்யுணராப் பொய்யன் நான்
ஆண்ட நீ தானே அறி'**

இதில் 'வேண்டுவேன் இந்த உடல்' என்றே பேசுகின்றார் நாவுக் கரசர். 'மனிதப்பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே' என்று பாடிய பாடலும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

இறைவனை அடையும் மட்டும் இவ்வுடல் வேண்டும் என்பதே தாயுமானவர் கருத்து. அறியாமை முழுவதையும் அகற்றி அறிவாய் நின்று ஆனந்தமும் பெற்று குறியே இன்றி இருந்தால் இவ்வுடல் வேண்டாம் அதுவரை இவ்வுடலை வேண்டுவல் என்றே பேசுகின்றார்.

மௌன நிலையில் நிருவிகற்ப சமாதி நிலையில் இருப்பதற்கு இவ்வுடல் பயன்படவில்லை எனில் இவ்வுடலால் என்ன பயன் என்று கேட்கின்றார் தாயுமானவர்.

நிருவிகற்ப சமாதி என்பது மூச்சோட்டத்தையும் நெஞ்சத் துடிப்பையும் நிறுத்தி இறந்த பிணம் போன்று இருக்கின்ற நிலை.

ஒன்றுமற்று அவ்வாறு இருக்க இயலுமா என்று கேட்டால் 'இயலும்' என்பதே நம் பதிலாக இருக்கும். வள்ளலார் இந்த நிலை உடையவர் என்பதனைப் பலரும் அறிவார்கள்.

**'ஏது குடற்சுமை கொண்டேன் இருந்தேன் ஐயனே
ஆதிக்க மோன அருள்தாயே - சோதியாம்
மன்ன நிருவிகற்ப ஆனந்த நிட்டையிலே
பின்னமற நில்லாத பின்
சித்த நிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தார் உடற்றீபம்
வைத்த கர்ப்பூரம்போல் வயங்கும் பராபரமே'**

தாயுமானவர் ராமேசுவரத்திற்குச் சென்று போர்க்குக்கீசியரைத் தம் ஆன்ம பலத்தாலும் ஆட்பலத்தாலும் வென்ற பின்பு, ஒரு மரம் நிறைந்த சோலையில் இந்நிருவிகற்ப சமாதியில் இருந்தார்.

அங்கு மூச்சில்லை; பேச்சில்லை; ஒன்றுமற்ற நிலை. அவர்மீது மேலேநின்ற மரத்தழைகள், செத்தைகள் வீழ்ந்து அவரை மூடிவிட்டன. பழங் குப்பைகளாகிய செத்தைகளை எரித்தார்கள். எரித்தபோது அவரும் சேர்த்து எரிக்கப்பட்டார் என்பது ஒரு சாரார் கூற்று; உணராத அந்நிலை யிலேயே சமாதி அடைந்தார் என்பது மற்றொரு சாரார் கருத்து.

பட்டினத்தாரைப் போலவே தாயுமானவரும் 'இவ்வுடல் பொய்யுடலே' என்றும் ஒன்பது வாயில்களும் அழுக்கு நீரும் உடைய உடலே' என்கிறார். ஆனால் இது தேவை என்கிறார்.

'பொய்யெல்லாம் ஒன்றாய் பொருத்தி வைத்த பொய்யுடலை
மெய்யென்றால் மெய்யாய் விடுமோ பராபரமே
மின்னனைய பொய்யுடலை மெய்யென்று நம்பி ஐயோ
உன்னை மறக்க நெறியோ பராபரமே
நித்தியமென்றில்லாத நீர்க்குமிழி போன்ற வுடற்கு
இத்தனைதான் துன்ப முண்டோ என்னே பராபரமே
உண்டோ நமைப்போல வஞ்சகர் - மலம்
ஊறித் ததும்பும் உடலை மெய்யென்று
கொண்டோ பிழைப்பதிங் கையோ - அருட்
கோலத்தை மெய்யென்று கொள்ள வேண்டாவோ?

உடலை வருத்தும் துறவு வாழ்க்கை தேவை என்பது தாயுமானவர் கருத்தன்று. துறவால் வாழ்வு சிறக்கும் என்றும் அவர் பேசவில்லை. தானும் மெய்ப் பொருளை உணர்ந்த பின்பு இல்லறத்திலிருந்து துறவுக்கு வந்தவர்.

மிக இனிமையான இவ்வாழ்வு அறவாழ்வு வாழ்தல் வேண்டும், அவர் வாழ்ந்தது போல். அவ்வாறு வாழும்போதும் அதன் வழியும் தன்மைகளில் நாட்டம் கொள்ளலாகாது. ஆழ்ந்துவிடக் கூடாது.

மாறாக என்றும் நின்று நிலைபெற்றுத்தன் தண்ணருளைப் பொழி கின்ற இயற்கை இறந்த ஆற்றலுடைய சக்தியை இடையறாது நினைத்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்பதே அவர் வேண்டுகோள்.

'கொந்தவிழ் மலர்ச்சோலை நன்னிழல் வைகினும்
குளர்தீம்புனல் கை அள்ளிக்
கொள்ளுகினும் அந்நீரிடைத் திளைத்தாடினும்
குளிர்சந்த வாடை மடவார்
வந்துலவு கின்றதென முன்றிலிடை உலவவே
வசதிபெறும் போதும் வெள்ளை

வட்டமதிப் பட்டபகற் போல நிலவுதர
 மகிழ்போதும் வேலை அமுதம்
 விந்ததை பெற அறுசுவையில் வந்ததென அமுதுண்ணும்
 வேளையிலும் மாலை சுந்தம்
 வெள்ளிலை அடைக்காய் விரும்பி வேண்டிய வண்ணம்
 விளையாடி விழி துயிலினும்
 சந்தமும் நின் அருளை மறவாது வரந்தந்து
 தமிழேனை ரட்சை புரிவாய்
 சர்வ பரிபூரண அகண்ட தத்துவமான
 சச்சிதா னந்த சிவமே' (சச்சிதானந்த சிவம் II)

வள்ளுவரும், வள்ளலாரும், தாயுமானவரும், காந்தியாரும்
 நம் உடல் நலம் குறித்த அறிவுரைகளைப் பல்வேறு வகையில்
 விரித்தும் தொகுத்தும் தந்துள்ளார்கள்.

'மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
 ஆற்றது போற்றி உணின்' (குறள்.942)

'தீயள வன்றித் தெரியான் பொதுண்ணின்
 நோயள வின்றிப் படும்' (குறள்.947)

'இழிவறிந்து உண்பான் இன்பம் போல் நிற்கும்
 சுழிபேர் இரையான்கண் நோய்' (குறள் 946)

என்ற குறட்பாக்கள் உண்டது செரித்து சாறு கொள்ளப் பெற்று
 கழிவு நீங்குதலையும் அளவாக உண்பதையும் அறிவுறுத்தும் 'மீதாண்
 விரும்பேல்' என்பது இளந்தமிழ் அறிவுரை (ஒளவையார்)

'உண்ணாமலே இருப்பினும் அளவுக்கதிகம் உண்ணினும்
 அது யோகம் அல்ல' என்பது பகவத் கீதை. இவ்வளவைய பல
 அறிவுரைகளையும் இணைத்துத் தொகுத்ததுதான் வேதாத்திரியம்.

- ✘ 'இன்ப நிலை நீடிக்க வேண்டும் எனில் உணவு, உறக்கம், உழைப்பு,
 உடலுறவு எண்ணம் என்ற இவ்வவைந்தும் அலட்சியப்படுத்தவோ
 மிகையாகவோ முரணாகவோ பயன்படுத்தக்கூடாது'.
- ✘ 'இந்த உடல் சமுதாயத்தின் சொத்து அதனைக் கெடுப்பதற்கு
 நமக்கு அதிகாரம் இல்லை'.
- ✘ 'உடலில் அடக்கி வைக்கக் கூடாத சில சக்திகள் உள்ளன. அவை
 தூக்கம், தாகம், சிறுநீர், மலம், தும்மல், இருமல், வாந்தி, பசி,

கொட்டாவி, ஏப்பம், சுக்கிலம், கண்ணீர், அபான வாயு, மூச்சு மேற்கண்ட சக்திகள் எழுச்சி பெறும். அப்போதே அவற்றைச் சமன் செய்துவிட வாய்ப்பு வசதி நட்பு வேண்டும்.

- ✱ 'மலபந்தம், அஜீரணம் இவ்விரண்டும் ஏற்படாமல் பாதுகாப்பது உடல் நலம் பேணலில் முக்கியம்',
- ✱ 'உடலுறவு இல்லாமல் இருப்பதும் கூடாது. அதுவே பல நோய்க்கு வழிவகுக்கும். உடலுறவு கணவன் - மனைவிக்கு இடையில் மட்டும் அளவுடன் இருக்க வேண்டும். இத்தகைய அளவான உடலுறவு ஆன்மீகத்துக்குத் தடையல்ல. மாறாக உதவியாகும்.

அறிவியல் அணுகுமுறையுடன் கூடிய இந்த அறிவுரைகளை அருளிய வள்ளலும் அண்ணல் காந்தியாரும் வலியுறுத்திய வண்ணமே வேதாத்திரியாரும் வழங்கியுள்ளார்கள்.

மேலும், அவ்விருவரும் 'இந்திரிய ஒழுக்கம்' 'புலனடக்கம்' என்ற சொற்களால் வலியுறுத்திய நெறியை விரிவாக்கி சாகாக்கலை காயகற்பப் பயிற்சி என்று வேதாத்திரியார் வழங்குவார். தாயுமானவர் சொன்ன 'புலனடக்கத்திற்கும்' மருந்தாக காயகற்பத்தை மகரிஷி தருகிறார்.

உடல் நலம் முதல் நலமல்லவா? மகரிஷி தருகிறார்.

'உடல்துன்பம் மனக்குழப்பம் அறிவு உயராமல்

உலகத்தில் மக்கடமை விலங்கினத்தே வைக்கும்

கடல்வளத்தை உடல்வளத்தை அறிவு உடல்திறனால்

சுருத்துடனே வாழ்வின் வளப்பொருட்களாக மாற்றிக்

குடல்பசிக்கும் மற்றும் உடல் தேவைக்கும் ஏற்ப

குறையின்றிப் பொருள்பெறவும் காப்பு கல்வி பெறவும்

இடல்மிசுந்து ஏற்றல் குறைந்துலக வாழ்வு அமைந்தால்

எல்லாரும் அறிவறிந்து இனிய வாழ்வு பெறலாம்'

(ஞா.க.187)

உடலோம்பல் இறைவழிபாடு செய்வதாகும் என்பது மகரிஷியின் அழுத்தமான கொள்கையாகும். இதனால்தான் ஊனுக்குள் இறைவன் நின்று உலவி வருவதாக முன்னோர்கள் சொல்லி வந்துள்ளனர்.

16. ஆசைக்கு அளவுண்டா?

தாயுமானவர் பாடல் தொடர்களும் கருத்துக்களும் மகரிஷியின் மனதில் எப்போதும் ஊடாடிக் கொண்டிருந்தன. தனது உயிரில் கலந்திருந்த வள்ளலாரின் உயிரான, தாயுமானவர் வரிகள் மகரிஷியின் பாடல்களில் இருப்பது விந்தை ஒன்றும் இல்லை.

தாயுமானவர், மௌனசாமியார் சமயம் கடந்த மோன சமரசம் கண்டவர். சித்தம், மனம், செயல், வாக்கு எல்லாம் சுத்தமௌனம் என்று சிந்தையற சும்மாயிருக்கும் பேற்றினை நாடி தவமேற்றி வந்தவர்.

‘ஆசைக்கு ஓர் அளவில்லை அகிலமெல் லாம்கட்டி

ஆளினும் கடல்மீதிலே

ஆணைசெல வேநினைவர் அளசேசன் நிகரா

அம்பொன்மிக வைத்தபேரும்

நேசித்து ரசவாத வித்தைக்கு அலைந்திடுவர்

நெடுநாள் இருந்தபேரும்

நிலையாக வேஇனும் காயகற்பம்தேடி

நெஞ்சுபுண் ஆவர் எல்லாம்

யோசிக்கும்வேளையில் பசிதீர உண்பதும்

உறங்குவதும் ஆகமுடியும்;

உள்ளதே போதும்தான் நான்எனக் குளறியே

ஒன்றைவிட்டு ஒன்றுபற்றிப்

பாசக் கடற்குளே வீழாமல் மனது அற்ற

பரிசுத்த நிலையை அருள்வாய்

பார்க்கும் இடம் எங்கும் ஒரு நீக்கமற நிறைகின்ற

பரிபூரணா னந்தமே’

(பரி.10)

தாயுமானவர் போல் ஆசையை ஒழிக்க வேண்டாம் அதனை சீரமைத்தாலே போதும் என்பார் மகரிஷி.

மனித மேம்பாட்டிற்கு, ஆசைகளைச் சீரமைத்தல் என்பது முதல் படியாகும். எண்ணத்தைத் திடமாக வலுவாக சீராக வைத்துக் கொண்டால் ஆசைகளைச் சீரமைக்க முடியும். உலக வாழ்வில் பொருள், மக்கள், பால், புகழ், செல்வாக்கு என்ற ஐவகைப் பற்று ஏற்படுவது இயல்பே.

- ✘ கடமை உணர்வோடும், அளவுமுறை அறிந்தும், விழிப்போடு இப்பற்றுக்களை வளர்த்துக் காத்துக் கொள்ள வேண்டியது பிறவிப் பயனை எய்த அவசியமானது.

அவர் குறிப்பிட்ட கடமை உணர்வு, அளவுமுறை மிக மிக அவசியமாகும். மேற்குறிப்பிட்ட தளங்களின் கட்டுக்குள் ஆசைகளை அமைத்துக் கொள்ளும்போது மனிதனின் சுதந்திரம் காக்கப்பெறும்.

ஐம்புலன் அடக்கத்தினாலேயே ஆசையை ஒரு கட்டுக்குள் கொண்டு வர முடியும்.

“ஐந்தில் ஒடுங்கில் அகவிடமாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அருந்தவ மாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அரன்பத மாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அருளுடையோ”

என்று ஐம்புலன் அடக்குவதால் உண்டாகும் சிறப்புகள் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

ஆசைகளைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவரவில்லையெனில் அவை பேராசையாக உருப்பெற்று மன அமைதியைக் கெடுத்துவிடும்.

- ✘ “அனுபோகப் பொருட்கள் மிக மிக, உடல்நலம் கெடும். சொத்துக்களின் எண்ணிக்கை மிக மிக, மன அமைதி கெடும். குடும்ப உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை மிக மிக சுதந்திரம் கெடும்”

என்கிறார் மகரிஷி. எனவே அறிவியல் வழி உணர்வோடு ஆசையைச் சீரமைக்க வழிவகுக்கிறார்.

- ✘ ஆசையை அடக்கினால் அது பிதுங்கிக் கொண்டு வெவ்வேறு துன்பங்களாக உருவாகும். ஆனால் அதை ஆராய்ந்தால் பிறந்த இடத்திலேயே அது ஒடுங்கும். ஆசை நிறைமனமானால் மற்ற எல்லா நலன்களையும் பெறுவது எளிதாகச் சாத்தியமாகி வாழ்வின் இலட்சியமே நிறைவேறிய ஓர் உணர்வு உண்டாகும்.

ஆசை தடைப்படும்போது சினமும் பொருளின் மீது கடும் பற்றும், மோகமும் அதைத் தொடர்ந்து மதமும், அதன் தொடர்ச்சியாக வஞ்சமும் உருவாகும் என்கிறார்.

“இச்சை வேகம் தடைப்படும் காலத்தில்
இச்சை சினமாகக் கவலையாய் நிலைமாறும்
இச்சையின் தோற்றமும் முடிவுமறிந்திடில்
இச்சையே எல்லையற்ற பராபரம்” (ஞா.க.209)

ஆசையின் இயல்பு அறிந்து அதை நலமே விளைவிக்கத்தக்க வகையில் பயன்படுத்தி ஒழுங்குபடுத்திவிட்டால், அதுவே ஞானமாகவும் மலரும்.

தனிமனித மேம்பாடு அடைய, அறிவுவழி ஆசையைச் சீரமைக்க வேண்டும். ஆனால் அடக்கக் கூடாது என்கிறார். இதையே திருமூலரும்

‘ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை யறுமின்கள்
ஆசைப் படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே’ என்கிறார்.

அடங்காப் பேயுருவாய் எழும் ஆசையை அடக்குவதை விட ஆராய்ந்தால் போதுமென்ற ஞானம் உண்டாகும்.

17. அத்வைதம் கண்ட அருளாளர்கள்

ஆதிகாலம் தொட்டே இறைவனைப் பற்றிய அறிவு பல மகான் களாலும், ஞானிகளாலும் முழுமையாக உணரப்பட்ட போதிலும் மானுடத்திற்கு அவர்களால் தெளிவாக விளக்கமாக எடுத்துக் கூற இயலவில்லை.

அதனால் மக்களுக்கு உண்மைப் பொருள் சென்று சேராமல், பல பொய்யான கடவுளைப் பற்றிய கதைகளும், கருத்துக்களும், தத்துவங்களும் ஏற்பட்டன. இதனாலேயே இறைவனைப் பற்றிய விளக்கம் இன்றும் சர்ச்சைக்குரியதாகவே இருந்து வருகிறது.

அத்வைதம் என்றால் என்ன?

ஒன்றே பலவானது என்பது அத்வைதம். ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றே என்பது அத்வைதத் தத்துவம்.

இங்கு இருப்பது முன்பு இருந்தது. இப்பொழுது இல்லாதது, இனி இருக்கப் போவது எல்லாம் இறைநிலையே.

இறைநிலையே எல்லாமுமாக ஆகி இருக்கிறது. இறைநிலையைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை.

தாவரம், விலங்கு, மனிதன், நாய், நரி, நீர், நிலம், கோள், பிரபஞ்சம், தூசி, துரும்பு எல்லாமே இறைநிலைதான்.

இதை விளக்கச் சொல்லப்பட்ட தத்துவக் கதைதான் பிரகலாதன். நரசிம்ம அவதாரக் கதை. மக்கள் கதையைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். தத்துவத்தை விட்டு விட்டார்கள்.

ஆதிசங்கரர் பாரதம் முழுவதும் சுற்றி வந்து அத்வைதத் தத்துவத்தை நிலைநாட்டினார்.

தாயுமானவரின் பாடல்கள் முழுவதும் அத்வைதத் தத்துவத்தை நிலைநாட்டுவதாகும்.

‘சகமனைத்தும் பொய்யெனவே
 தானுணர்ந்தால் துக்க
 சகமனைத்தும் பொய்யன்றோ
 சேராது - இகபரத்தும்
 விட்டுப் பிரியாத மேலான அத்துவிதக்
 கட்டுக்குள் ஆவதென்றோ காண்’ (உடல் பொய் 6)

‘அத்வைதம் பெறும்பேறுஎன்று அறியாமல்
 யான் எனும்பேய் அகந்தை யோடு....’ (ஆசை 9)

‘அத்வைத அனுபவத்தை அனந்தமறை
 இன்னம் இன்னம் அறியேம் என்னும்
 நித்தியத்தை நிராமயத்தை நிர்க்குணத்தைத்
 தன் அருளால் நினைவுக்கு உள்ளே
 வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தான்ஆக
 எந்நாளும் வளர்த்துக் காக்கும்

சித்தினை மாத் தூவெளியைத் தன்மயமாம்
 ஆனந்தத் தெய்வம் தன்னை (மண் 7)

‘அத்வைத வஸ்துவைச் சொல்பிரகா சத்தவியை
 அருமறைகள் முரசுஅறையவே” (பரிபூ.3)

‘அத்துவா எல்லாம் அடங்கச்சோ த்தப்படி
 சித்துஉருவாய் நின்றார்தெளிவு அறிவது எந்நாளோ”
 (அன்.1)

‘அத்வைதம் என்ற அந்நியச்சொல் கண்டுஉணர்ந்து
 சுத்த சிவத்தைத் தொடருநாள் எந்நாளோ?”
 (எந்நாள்.4)

இறைநிலையே எல்லாமுமாக மாறி இருக்கிறது என்பதைத் தன்மாற்றம் என்கிறார் மகரிஷி. இறைநிலை தன்மாற்றம் அடைந்து எல்லாமுமாக வியாபித்து இருப்பதை “ஆதியெனும் பரம்பொருள் மெய் எழுச்சி பெற்று” என்ற பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்.

‘விண்டவர் கண்டிலர் கண்டவர் விண்டிலர்’ என்பது பழமொழி. ஆனால் அதைப் பொய்யாக்கியவர் நமது மகரிஷி. தான் உணர்ந்ததை உணர்ந்தவாறு விஞ்ஞானப் பூர்வமாக பாமர மக்களுக்கும் எளிதாகப் புரியும் வண்ணம் உண்மை நிலையைத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

ரமண மகரிஷி 'நான் யார்?' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டார். பின்பு இறைநிலையே ரமணராகி வந்துள்ளது என்பதை உணர்ந்தார். ஒவ்வொருவரையும் 'நான் யார்?' என்று தனக்குத்தானே கேட்டுக் கொள்ளச் சொன்னார்.

மகரிஷியின் குரு பரஞ்சோதி மகான் 'நான் கடவுள்' என்ற தனது புத்தகத்தில் அத்வைதத் தத்துவத்தை விளக்குகின்றார்.

மகான்களுக்கு முற்காலத்தில் இறைதரிசனம் கிடைத்தது என்று வரலாறு கூறுகிறதே! அது மெய்தானே என்று வாதிடலாம் பலர்.

அருணகிரிநாதரின் வரலாறை எடுத்துக் கொண்டோமானால் முருகக் கடவுள் அவருக்குக் காட்சி கொடுத்ததாகச் சித்தரிக்கின்றனர். இந்தப்பிரபஞ்சம் அணுக்களின் கூட்டு நாம் காணும் யாவும் அணுக்களின் கூட்டேயாகும். மனிதனின் எண்ணத்திற்கு வலிமை மிகமிக அதிகம்.

எண்ணம் எங்குமே பாயும். அருணகிரிநாதர் முருகப்பெருமானைக் காண வேண்டும் என்று மிக அழுத்தமாக எண்ணினார்.

அவர் எண்ணத்தின் ஆற்றல், பிரபஞ்ச அணுக்களில் ஒரு சலனத்தை உண்டாக்கி அவர்முன் அந்தத் தோற்றத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது.

அது ஒரு மாயத்தோற்றமே. ஒரே எண்ணத்தோடு நாம் எந்த உருவத்தை நினைத்தாலும் நாம் நினைத்தபடியே அந்தத் தோற்றம் சிறிது காலத்திற்குப் பின் நம் எண்ணத்தின் வலிமைக்கு ஏற்ப நம் கண் முன் தோன்றும். இது எண்ணத்தின் ஆற்றல் ஆகும்.

'ஆத்மாவிற்குப் பிறப்புமில்லை இறப்புமில்லை' அது அழிவது மில்லை. இங்கு காணப்படுவது எல்லாமே ஆத்மா என்கிறார் கீதையில் கிருஷ்ணர்.

வேதாத்திரி மகரிஷியின் ஆன்மீக நெறி விஞ்ஞானத்தையும் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் இணைத்து எளிய மக்களுக்குப் புரிகின்ற வகையில் மேலான கருத்துக்களை விளக்குகிறது.

ஞானக் களஞ்சியம் என்ற மகரிஷியின் கவிதைத் தொகுப்பிலும், உரைநடை நூல்களிலும், அருளுரைகளிலும், இறையணர்வு, இன்றைய சமூகத்தில் சீர்திருத்த வேண்டியவை, அவர் காண விழைகின்ற நல்லுலகம் பற்றிய மேலான கருத்துக்கள் வெளிப்படுகின்றன. மகரிஷியின் இறையணர்வு அத்வைதக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்ததென்பதை அவருடைய கவிதைகளின் வாயிலாக நாம் அறியலாம்.

மகரிஷிகளின் மெய்ஞ்ஞானப் பார்வை அத்வைதப் பார்வையிலமைந்துள்ளது என்பதற்கு அவருடைய கவிதைகள் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. அத்வைதக் கோட்பாட்டை மிக எளிமையாகக் கற்கண்டும் கரும்பு ரசமும் என்ற எடுத்துக்காட்டால் விளக்குகிறார்.

**‘கற்கண்டு என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னால்
கரும்பு ரசப்பக்குவத்தின் சரித்திரமாகும்
கற்கண்டைக் கரும்புரசம் என்றால் அஃது
கருத்துக்கு அத்துவித் தத்துவம் போல’** (ஞா.க.ப.1200)

என்பது அவருடைய எளிய விளக்கம். கரும்புரசமும் கற்கண்டும் இரண்டாகத் தோன்றுகின்ற ஒன்றல்லவா?

சங்கரரின் கருத்தையொட்டியே மகரிஷியும் உலகப் பரிணாம வளர்ச்சியும் அதனை மறந்து உலகை நிஜமாக எண்ணும் நிலையும் ஒரு ‘மாயை’ என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

**‘அவன் நிலையின் நுண்பகுதி அசைந்தியங்க
அந்நிகழ்ச்சி நிலையணுவாய்த் தொடர்நிகழ்ச்சி
அவன் நிலையை மறக்கும் அவன் செயல்களாகி
அறிவு விளங்கும் வரையில் மாயையாகும்’** (ஞா.க.431)

என்று மிக எளிமையாகப் பரம்பொருளை மறப்பதும் கூட அவன் செயலான மாயை என்று புரியவைக்கிறார்.

அத்வைதத்தில் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்ற கடலும் அலையும் என்ற சான்றால் மெய்ப்பொருளுக்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை மகரிஷி விளக்குகின்றார்.

**‘ஆழ்கடல் போல மெய்ப் பொருளாம்
அலைகள் போல் உருவனைத்தும்
ஊழுழி நிற்பதுவும்
உருவெடுத்து மாறுவதும்’** (ஞா.க.ப.1173)

என்ற பாடலில் ‘ஆழ்கடலிலிருந்து தோன்றித் தோன்றி மறைகின்ற அலைகள் போன்று உயிர்கள் மெய்ப்பொருளிலிருந்தே தோன்றி மெய்ப்பொருள் வேறு தான் வேறு என்பது போன்று மாயையால் தோற்றமளிக்கின்றன என்ற எளிய விளக்கம் அனைவருக்கும் புரியக் கூடியதாகவும் அமைகின்றது.

பரிணாமத்தில் உயிர்கள் பலவகையான ஜீவராசிகளாகவும் பலவகையான மனோபாவங்களையும் கொண்டு விளங்குவதற்கு அத்வைதக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் மகரிஷி விளக்கம் தந்துள்ளார். பரிணாமச் சிறப்பிற்கேற்ப மெய்ப்பொருள் பலவாகக் காட்சி தருகின்றது.

வானில் சஞ்சரிக்கும் 'மேகம்' நிலத்தில் விழும் போது 'மழை' என்ற பெயர் பெறுகிறது. இதுவே பாரில் இடத்திற்கேற்ப (ஆறென்றும், அருவியென்றும், ஓடையென்றும், குளமென்றும்) பல பெயர்களைப் பெறுகின்றது. பழங்களில் அது சாறு என்றும் பெயர் பெறுகிறது.

ஆதிசக்தியேதான் பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது. அணு அண்டம் பிண்டம் எல்லாம் ஒன்றுதான் என்ற கருத்துடைய பாடல் (ப.412) மெய்ப்பொருளுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள உறவைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

**அண்டத்தில் கடவுளாய் அழைக்கப்படுபவன்
பிண்டத்தில் உயிரெனப் பேசப்படுகிறான்
கண்டத்தின் மேலே கருவில் நிலைத்தவன்
அண்டத்தும் பிண்டத்தும் அவனையே காண்கின்றான்**

(ஞா.க.1174)

வேதம் கூறிய 'அகம் பிரம்மாஸ்மி' என்ற அத்வைதத் தத்துவத் திற்குச் சரியான விளக்கம் கூறியவர் மகரிஷியே.

பழமையைக் கைவிட்டு விடாமலும் புதுமையைத் தற்காலத்திற்கேற்றபடி புகுத்தியும் உண்மையான இறைநிலை அறிவு எல்லா மக்களுக்கும் சென்று சேர வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தோடு உலக சமாதானத்திற்காக தம் வாழ்நாளை அர்ப்பணித்து வாழ்ந்த மகரிஷி அவர்கள் வழி நடந்து ஞானம் அடைவோமாக.

18. மனமே மனிதன்

மனித மனத்தைப் பற்றிய ஆய்வுகள் நீண்ட நெடுங்காலமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்தியாவிலும் உலகின் மற்ற பகுதிகளிலும் தோன்றிய சான்றோர்கள், மனித மனத்தைப் பற்றிக் கூறியவற்றை எல்லாம் படிக்கின்றோம்.

உலகில் பெரும்பாலோரின் சிந்தனையில் ஒரு கேள்வி எழுந்த படியே உள்ளது. அது - மனம் என்பது என்ன? என்பதுதான். இதற்கான விடைகாணும் முயற்சியினையும் பலர் செய்துள்ளார்கள். ஆயினும் சிலருக்கு மட்டுமே நிலையான பதில் கிடைத்துள்ளது.

'இதுவரையில் மனிதன் மகத்துவம் ஞானிகளுக்கும், விஞ்ஞானிகளுக்கும் முழுமையாக விளங்க முடியாத புதிராகவே இயங்குகின்றது. உண்மையில் மன நிலைக்கு அடித்தளம் இறைநிலையாகும்.

'மனமிருந்தால் மார்க்கம் உண்டு'

'மனம் கொண்டது மானிகை'

என்பன போன்ற பழமொழிகள் மனத்தின் ஆளுமைத் திறத்தை அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன.

நவீன கால உலகியல் அறிஞர்கள், சமூக விஞ்ஞானிகள் மனத்தைப் பற்றி பலவகையான விளக்கங்கள் தருகிறார்கள். தாயுமானவரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் மனம் பற்றிய கருத்துக்களை ஆழமாகவும், அழுத்தமாகவும் பதிவு செய்துள்ளார்கள்.

ஐம்பூதங்களின் நுட்பத்தை ஐம்புலன்கள் வழியாக மனம் உணருகின்ற பொழுது அது உலகப்பற்றில் ஈடுபடுகிறது.

எல்லா விதமான நினைவுகளுக்கும் மனம் இடமாக இருத்தலாலும் உலகில் கண்டவற்றை மனம் பதிவு செய்து, மீண்டும் உயிர் அவற்றை

நினைப்பதற்குக் காரணமாயிருந்தாலும் மனத்தினைப் பெரியதொரு மாயா தத்துவமாகத் தாயுமானவர் கருதி அதன் இயல்புளைக் பராபரக் கண்ணிகளில் பல இடங்களில் விளம்பியுள்ளார்.

**‘கொள்ளித் தேன்கொட்டிக் குதிக்கின்ற பேய்க் குரங்காய்
கள்ளமனந் துள்ளுவதென் கண்டாய் பராபரமே’ (பா.10)**

‘ஒருவர் எத்தகைய சித்தியைப் பெற்றிருந்தாலும் மனதை அடக்காமல் வெறும் வாய்ப்பேச்சினால் பயன் ஒன்றுமில்லை’ என்பதை விளக்க வந்த தாயுமானவர்.

**‘சினம் இறக்கக் கற்றாலும் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும்
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே’ (ப.பா.11)**

மனம் எண்ணுகின்ற எண்ணங்கட்கு ஓர் அளவிலையாதலின்

**‘எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணியெண்ணி யேழை நெஞ்சம்
புண்ணாகச் செய்ததெல்லாம் போதும் பராபரமே’ (பா.14)**

எனத் தாயுமானவர் அருளியதற்கு தம் அன்பாலும் பண்பாலும் அறி வாட்சியை மலர வைத்தவர் மகரிஷி அவர்கள்.

**‘மனமது இயற்கையின் மாபெரும் நிதியலோ
மனமதைத் தாழ்த்திட மயக்கத்தால் துன்பமே
மனமதை உயர்த்தினால் மட்டில்லா இன்பமாம்
மனத்திலே உளஎல்லாம் மற்றெங்கு தேடுவீர்?’ (ஞா.க.1282)**

**‘மனமான வானரக் கைம்மாலை ஆகாமல்
எனையாள் அடிகள் அடிஎய்துநாள் எந்நாளோ’**

எனும் தாயுமானவ சுவாமிகள் மனம் என்னும் குரங்கின் கையில் அகப்பட்ட பூ மாலை போலாகாமல் என்னை ஆள்கின்ற இறைவனுடைய திருவடியை அடையும் நாள் எந்நாளோ? என்று ஏங்குகிறார்.

உடலுக்கு உயிர் இன்றியமையாதது. உயிர் ஈடேற்றத்துக்குத் தடையாக அமைவது மனம். மும்மலங்களாலும் மாயையாலும் இறைக்கும் உயிருக்கும் இடையே திரையமைத்து விடுகின்றது.

இம்மனத்தின் இயல்புகளும் செயலும் பற்றி பல இடங்களில் தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார். மெய்ப்பொருளை உணராவண்ணம் அமைகின்றது மனம். அதுவே பக்குவப்படும்போது மெய்ப்பொருட்கு இடம் ஆகின்றது.

உலகப் பற்றுமில்லாது கடவுற் பற்றுமில்லாது நின்றவிடத்து
மனம் கேவல நிலையில் விழுந்துவிடும்.

‘பற்றி னதைப் பற்றும் எந்தாய் பற்றுவிட்டார்
உற்றுவிடு நெஞ்ச முனை ஒன்றிநிற்ப தெப்படியோ
(பலவகை.18)

எல்லாவிதமான நினைவிற்கும் மனம் இடமாக இருக்கிறது.
உலகில் கண்டவற்றை மனம் தன்னில் பதிவு செய்து உயிர் மீண்டும்
அவற்றை நினைப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது.

இவற்றால் அதனை பெரியதொரு மாயா தத்துவமாகத்
தாயுமானவர் கூறுகின்றார்.

மனத்தை ஒடுக்காது உலகத்தில் செல்ல விட்டால் அது அலைந்து
எங்கெங்கோ தாவிச் சென்று அறிவுடைப் பொருளாகிய உயிருக்கும்
பல்வகை இன்னல் விளைத்து அதனைச் சீர்குலைக்கும் (எந்.5: பரா.172,
காடுங் 1, கல்லால் 4) என்பது தாயுமானவர் கருத்து.

‘மனம்’ இல்லாத இழந்த நிலையைத் தாயுமானவர் எனத் தாயுமானவர்
கருதுவது தெரிகின்றது. இந்த ‘இன்மை’ மனதில் செயலற்ற நிலையாக
இருக்கவேண்டும்.

இதனைத் தாயுமானவர் பாடல்களின் சில அடிகள் தெளிவுறுத்து
கின்றன.

‘மறிந்த மனமற்ற மவுனம் செறிந்திடவே....’ (உடல்.76)

‘உள்ளதே போது நானெனக் குளறியே
யொன்றைவிட் டொன்று பற்றிப்
பாசக் கடற்குள்ளே வீழாமல் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையை யருள்வாய்’ (பரிபூரணா.10)

‘வாடதலு மற்றுமே லொன்றற் றிரண்டற்று
வாக்கற்று மனமு மற்று.....’ (சிம்மயா.8)

‘மனமில்லை அம்மனத் தினமல்லை வேறுமொரு
வரவில்லை போக்கு மில்லை.....’ (ஆனந்த.10)

இத்தகு மனதற்ற பரிசுத்த நிலை பெற வழியும் கூறுகிறார்
தாயுமானவர். ஆசையறுத்தல் யோகம் பிராணலயம் என்பனவற்றால்
இந்நிலை வரும் என்பது தெரிகின்றது.

‘பற்றுவன வற்றிடு நிராசை யென் றொருபூ மி

பற்றிப் பிடிக்கு மியோகப்

பாங்கிற் பிராணலய மென்னுமொரு பூ மியிவை

பற்றின் மனமறு மென்னவே.....’

(சுகவாரி. 6)

- ✘ பல்வகைப் பற்றுகள் உடையது மனம். அது ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பற்றி உழல்கின்றது (மௌன.10)
- ✘ ஒன்றை நினைந்து ஒன்றை மறந்து விடுகிறது (பரா.87)
- ✘ அந்த நிகழ்ச்சியையே விதவிதமாகப் படைக்கும்போது பலகோணக் காட்சியாக மனம் தென்படுகிறது. தெருளாகி மருளாகி உழலுவது அதன் இயல்பு. (ஆனந்த.2)
- ✘ சாண் வயிற்றின் பொருட்டாக மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதுமன்று மயங்குதலும் உண்டு. (ஆனந்த.3)
- ✘ மறுகிச் சுழலும் மனக்குரங்கு மாளவாளா இருப்பேனோ? (ஆசை.13)
- ✘ எத்தனை விதங்கள் தான் கற்றாலும் கேட்டாலும் எந்தன் இதயம் ஒடுங்கவில்லை (ஆனந்த.9)
- ✘ கல்லாத மனம் ஒடுங்கி உபரதி பெற வியலாது (எங்க.8)
- ✘ அம்மனதென்பது தன் வசமாய் வராது நிற்பதாக எடுத்து மொழி கின்றார் தாயுமானவர் (தன்னை. 5)
- ✘ பலமுறை எடுத்துக் கூறினும் உணராது அமைகின்றது மனம் (ஆசை.8)
- ✘ எண்ணாத தெண்ணிக் துயருறுகின்றது (பாயப்.13)
- ✘ பொல்லா மயக்கத்தில் ஆழ்கின்றது. பயனற்று அமிழ்கின்றது. (பாயப்.49)
- ✘ தன்னை அடுத்து வந்த எல்லாவற்றினையும் பற்றிக் கொள்கிறது. (பாயப். 49)
- ✘ நிலையாமைக் கருத்தைத் தன் அறிவில் வைத்துக் கொள்ளாத புன்மை நெஞ்சு அது (பாயப்.51)

- ✘ மெய்யைப் பொய்யெனவும் பொய்யைத்தான் மெய்யெனவும் கூறும் இயல்புடைய அந்நெஞ்சை மெய்யணையப் பொய் நெஞ்சு எனல் ஏற்புடையதே. (உடல்.67)
- ✘ அத்தகு நெஞ்சின் பின்னே ஓடலால் பயன் இன்று(காடுங்.1)
- ✘ அக்குணமிலா மனம் எனும் பேய்க் குரங்கின் பின்னே மாறாத கவலையுடன் சுழலும் வண்ணம் எனை ஏன் வைத்தாய் (கல்லா.4)
- ✘ அந்நெஞ்சமோ ஆயிரஞ்சொன்னாலும் வஞ்ச நெஞ்சமாய் இருக்கின்றது (பரா.195)
- ✘ ஒன்றுமறியா அவ்விருளாம் உள்ளம் (பரா.300)
- ✘ வன்னெஞ்சம் (பைங்.32)
- ✘ நாதரைச் சேர்ந்து வாழும் வாழ்வை இழக்கச் செய்கிறது என வருந்துகிறார் தாயுமானவர்.

தன்னையே நொந்து கொள்ளும்போது தன் நெஞ்சினை அறிவுறுத்து நிலையிலும் மனதின் செயல்கள், விளைவுகள் பற்றியும் பலவாறு தாயுமானவர் புலம்புகிறார்.

உணர்ச்சிப் போக்கில் மனம் பற்றிக் குறிப்பிட்டனவாகவும் கருத்தாழத்துடனும் சில வரிகள் நம் நெஞ்சைத் தொடுகின்றன.

- ✘ மனக் கோதகற்றும் பரம்பொருளே - பாயப் 10
- ✘ அழுக்கார்ந்த நெஞ்சுடையேன் - பாயப் 34
- ✘ அற்ப மனமே - உடல் 13
- ✘ அல்லேறு நெஞ்சன் - உடல் 15
- ✘ பாழ் நெஞ்சே - தன்னை 1
- ✘ ஏங்கி யிடைய நெஞ்சு எழை - பரா.319
- ✘ மனதின் பண்புமோ சற்றுமிலை - மலைவளர் 6
- ✘ "பேரின்பமோ சேரவென்றாற் கள்ள மனதுமோ மெத்தவுஞ் சிந்திக்குது" - மலைவளர் 6
- ✘ எள்ளத்தனையுமிரக்கமிலா வன்பாவி உள்ளத்து - காண் 17

- ✱ மாசான நெஞ்சினவன் வஞ்சன் - பலர்வகை 6
- ✱ பொய் குவித்த நெஞ்சன் - பரா 292
- ✱ அழுக்காற்றா னெஞ்ச
மழுங்கிய புன்மாக்கள் - பரா.297

வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள் மனத்தைப் பற்றி தாயுமானவர் போல் உணர்ச்சிவசப்படாமலும், கோபப்படாமலும், அதன் இயல்புகளையும் அதனை தன்வயப்படுத்தும் முறைகளையும் விரிவாகக் கூறியுள்ளார்கள்.

- ✱ மனத்தின் தன்மை எதுவோ அதுதான் மனிதனுடைய தன்மை
- ✱ மனத்தின் மாண்பு எதுவோ அதுதான் மனிதனுடைய மாண்பு
- ✱ மனத்தின் உயர்வு எதுவோ அதுவேதான் மனிதனுடைய உயர்வு. ஆகவே மனதை எந்த அளவில் உயர்த்திக் கொள்ளுகிறோமோ, தூய்மை செய்து கொள்ளுகின்றோமோ அந்த அளவிலேதான் மனிதனுடைய வாழ்வு, மனிதனுடைய மதிப்பு, மனிதனுடைய வெற்றி, மற்ற எல்லா வளங்களும் அமையும்.

‘மனத்தை விட பெரிய பொருள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலேயே இல்லை. ஏனெனில் மனதைக் கொண்டுதான் எதையும் அறிய முடியும். விஞ்ஞானத்தால் எவ்வளவோ கருவிகளைக் கொண்டும் அறிய முடியாத - பிரபஞ்ச ஆற்றலாகிய இறைவெளியைக் கூட மனம்தான் யூகிக்கின்றது’ என்கிறார் மகரிஷி.

‘மனம் புலன் உணர்வினில் மயங்கிட மாயை ஆம்
மனம் உயா வெளியினில் மருவித் தோய்ந்தி
மனம் விரிந்தறிவெனும் மாபதம் எய்திடும்
மனம் அறிவாகிய மனிதனும் தெய்வமே’

மனம் மாய என்பார்கள் மனநிலை மாற்றத்தை
மனமே மாய்வதே இல்லை மனம் மெய்ப் பொருளாகி
மனமே அறிவாக மறுபிறப்பு எய்திடும்
மனம் அறிவான பின் மரணமில்லா நிலை.

நம்முடைய மனமே நாம் பெற்றுள்ள ஒரு அரும்பெரும் பொக்கிஷமாகும். அதை எப்படி நாம் பயிற்றுவிக்கிறோமோ அப்படியெல்லாம் அது விரிந்தும் சுருங்கியும் சிறப்போடும் செயல்படும். இதுதான் இந்த மனதின் விசித்திரமாகும். எனவேதான் இதை விசித்திர உலகம் என்கிறோம் என்கிறார் மகரிஷி.

'மனமதுதன் மயக்கநிலை தெளிந்து தன் மூலம்
 மறைபொருளாம் இறைவெளியே அறிவுஎனக் கண்டால்
 மனம்சிறந்து அறிவாகும் இறையாம் அவ்விரிவில்
 மயக்கமெலாம் ஒழிந்தறிவு பேரொளியாய்த் திகழும்
 மனம் என்னும் புதினத்தை எல்லாரும் உணர்
 மனம்மீது மனம் வைக்கும் குண்டலினி யோகம்
 மனம்விரும்பும் அனைவருக்கும் கற்றுத் தருகின்ற
 மனவளக் கலைக்கல்வி உருவாக்கி உள்ளேன்'

என்று மனதைப் பண்படுத்தவே, சீரமைக்கவே, உணர்த்தவே மனவளக் கல்வி கொண்டு வந்துள்ளதாக மகரிஷி சொல்லியுள்ளார்கள்.

“மனம் புலன் உணர்வினில் மயங்கிட மாயை ஆம்
 மனம் உயர் வெளியினில் மருவித் தோய்ந்திட
 மனம் விரிந்தறிவெனும் மாபதம் எய்திடும்
 மனம் அறிவாகிய மனிதனும் தெய்வமே
 மனம் மாய என்பார்கள் - மனநிலை மாற்றத்தை
 மனம் மாய்வதே இல்லை - மனம் மெய்ப்பொருளாகி
 மனமே அறிவாக மறுபிறப்பு எய்திடும்
 மனம் அறிவானபின் மரணமில்லாநிலை
 மனமது இயற்கையின் மாபெரும் நிதியலோ
 மனமதைத் தாழ்த்திட மயக்கத்தால் துன்பமே
 மனமதை உயர்த்தினால் மட்டில்லா இன்பமாம்
 மனத்திலே உள எல்லாம் மற்றெங்குத் தேடுவீர்?

(ஞா.க.1282)

மரத்துக்கு மரம் தாவும் குரங்கு போல மனம் கண்ணால் கண்ட பொருள்களிலும் காணாத கற்பனைகளிலும் தாவிக்கொண்டே இருக்கும் என்று எல்லோரும் கூறுகிறார்கள்.

மனம் என்னும் சீவகாந்த அலை சுழன்று அறிவு, தெய்வம் ஆகிய புள்ளிகளை இணைக்கும் என்கிறார் நம் அறிவியல் சித்தர் அருள்தந்தை (168)

மனத்தை நன்முறையில் சீரமைத்து ஒழுக்க வழியில் வாழ்வோம் (1787) என்ற அருள்தந்தையின் உபதேசம் நமது வாழ்வை சீரமைக்கட்டும்.

19. இல்லறமா? துறவறமா?

இல்லறம் துறவறம் என்பதன் பொருள்பற்றி முதலில் சரியாக உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். இல்லம் கொண்டு பொருளீட்டிக் காத்து தானும் துய்த்து பிறருக்கும் கொடுப்பது இல்லறம். இல்லறம் என்றால் பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

பொருளீட்டிக் காக்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு ஒரு இடம் வேண்டும். 'திருமணம் செய்து கொண்டு இருவரும் வாழ்ந்தால்தான் இல்லறம்' என்பார்கள். அது தவறான கருத்து. பொருளீட்டிக் காத்து அளவு முறையோடு துய்த்து அறம் செய்தல் இல்லறமாகும்.

பொருளீட்டும் தொழிலை விட்டு அகத்தவத்தின் சாதனையால் பிரபஞ்ச ரகசியம் அறிந்து, உடல், உயிர், மனம், அறிவு, சீவகாந்தம் உணர்ந்து, அறநிலை தெளிந்து, அறிவுத்துறையில் முழுமை பெற்று, நேர்மை தவறாது ஒழுக்க வழி வாழும் அறிவை மக்களுக்குப் புகட்டி, அதன் மூலமாகத் தொண்டு செய்து வாழக் கூடியவர்கள் 'துறவறம்' என்ற நிலையை உடையவர்கள்.

துறவறத்தான் என்றால் பொருளீட்டிக் காப்பது தவிர்த்து, அறிவுத் துறையிலுயர்ந்து தொண்டாற்றிக் கொண்டு இருப்பவன்.

சித்தர்கள் இல்லறம், துறவறம் இரண்டிலுமே இருந்தார்கள். தங்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களை அவர்களே ஈட்டி பிறருக்கும் உதவினார்கள். அதே போன்று அறிவுத் துறையிலும் மேன்மையடைந்து எல்லோருக்கும் அறிவுத் தொண்டாற்றினார்கள்.

அன்றும் இன்றும் என்றும் அவர்கள் தொண்டு எங்கும் ஏற்புடையதாயிருக்கின்றது. எனவே சித்தர்கள் இல்லறம், துறவறம் இரண்டுமிணைந்த ஞானிகளாக விளங்கினார்கள்.

இல்லறத் துறவறங்களை விளக்க வந்த தாயுமானவர் (பதி-பாசு- பாசம்) என்ற கருத்தை உணர்த்த

‘சாட்டையில் பம்பர சாலம்போல் எலாம்
 ஆட்டுவான் இறைஎன அறிந்து நெஞ்சமே!
 தேட்டம் ஒன்று அற அருள் செயலில் நின்றியேல்
 வீட்டறம் துறவறம் இரண்டும் மேன்மையே” (பா.182)

என்று பாடுகின்றார்.

மகரிஷி பின்வருமாறு பாடுகின்றார்.

‘இல்லறத்தில் மெய்ஞ்ஞானம் விளங்கி வாழ
 இயலாத காலமொன்று இருந்த துண்டு
 இல்லறத்தை விட்டுப் பலர் துறவை நாடி
 எங்கெங்கோ சுற்றி அலைந்தார் அந்நாளில்
 இல்லறத்தில் கடமை செய்தே தவம் பயின்று
 இறை நிலையை யறியும் முறை கண்டு கொண்டோம்
 இல்லறமும் துறவறமும் ஒன்று சேர்ந்து
 இணைந்த உயர் அறம் கண்டோம் மகிழ்ச்சி பெற்றோம்”
 (ஞா.க.பா.482)

ஞானம் என்பது திருத்தமாக வாழ்வதற்கு மனிதனைத் தகுதி
 யாக்கும்அறிவின்விளக்கமாகும்.சிறப்பாகவாழ்வதற்கேஞானமவேண்டும்.
 ஞானத்திற்காக வாழ்வை அர்ப்பணம் செய்யத் தேவையில்லை.

‘அறம்’ என்பது சிறந்த வாழ்க்கை நெறியாகும். இல்லம் கொண்டு
 பொருள் ஈட்டிக்காத்து, உண்டு, இட்டு, கடமைபுரிந்து மனநிறைவோடு
 வாழும் இனிய வாழ்க்கை நெறி ‘இல்லறம்’ ஆகும்.

தங்கள் தங்கள் கடமையுணர்வோடு இன்பமும் அமைதியும்
 பெற்று வாழ்வதோடு இல்லறத்தையும் செம்மையாக நடத்த ஞானம்
 பேருதவியாக இருக்கும்.

அறிவிலே முழுமை பெற்றபின், அதன்மூலம் உலகுக்கு நலம்
 புரிய ஆர்வம் கொண்டு, தன்னை மனிதகுல நன்மைக்கு அர்ப்பணித்துக்
 கொண்டு, இல்லறம் என்று குறிப்பிட்ட இடமும், பொருள் ஈட்டல்,
 காத்தலும் விடுத்து, அறிவையும் உடலையும் அறவழியில் தொண்டுக்கே
 பயன்படுத்தி, தன் பசிக்குப் பிறர் இட்ட உணவுண்டு வாழ்தலே
 துறவற நிலையாகும்.

உடலுக்கு ஆன்மா அடிமையாகாமல் ஆன்மாவுக்கு உடலைக் கருவியாகக் கொள்ளும் தெளிந்த நிலையே உண்மையான துறவு ஆகும். அறிவிலே முழுமை பெற்றபின் இல்லறத்திலேயே துறவு நிலையில் வாழலாம்.

“இல்லறமும் துறவறமும் வேறுவேறாய்
 இதுவரையில் கருதிவந்தார் உலகமக்கள்
 இல்லறத்தில் வழுவாது கடமையாற்றி
 எண்ணத்தைப் பண்படுத்தி எனையறிந்தேன்
 இல்லறமே கடமைகளின் தொகுப்பு என்னும்
 இன்பதுன்பம் உடலுயிர் தத்துவம் உணர்ந்து
 இல்லறத்தைத் திறமையுடன் நடத்த ஏற்ற
 எண்ண நிலை துறவறம் என்றும் உணர்ந்தேன்’

(ஞா.க.478)

தாயுமானவரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் இல்லறத்தில் இருந்து துறவறம் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். இவர்களது வாழ்க்கையே இல்லறத்திற்கும் துறவறத்திற்கும் உள்ள உறவினை சமுதாயத்திற்குக் காட்டியுள்ளது.

20. உய்ந்த குரு

மௌன குருவால் தடுத்தாளப்பட்ட பின் தன் நிலையை தாயுமானவர் எளிமையாக அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

‘அன்பருக் கன்பான மெய்யன் - ஐயன்
ஆனந்த மோன னரக்குரு நாதன்
தன்பா தஞ்சென்னியில் வைத்தான் - என்னைத்
தானறிந்தேன்மனந் தானிறந் தேனே

(ஆனந்தக்களிப்பு:10)

குருவருளால் கிடைத்த பலன்களை தாயுமானவர் பட்டியலிடுகிறார்.

- ✘ உலகத்தை இந்திர ஜாலம், கனவு, கானல் நீரென நினைக்கும் மனப்பக்குவம் ஏற்பட்டது.
- ✘ இறையைச் சார்ந்து வாழும் வாழ்வு கிட்டியது
- ✘ புத்தி மகிழ ஆனந்த வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டது (பொருள்.6)
- ✘ யான் எனது என்பது அற்றன (மண்டலத்.10)
- ✘ மேல் வாயரவதக் கீழ்படுத்து மூலத்து வெந்தழலை எழுப்பி அமிர்தம் பருகும் தகைமை உருவாயிற்று (பாயப்.28)
- ✘ தத்துவப் பேயோடே தலையடித்துக் கொள்ளாமலிருக்கும் வாய்ப்பு வந்தது. (உடல்29)
- ✘ இன்ப நிட்டை கிட்டிற்று (உடல்.72)

தாயுமானவரைச் சீடராக ஏற்றுக் கொள்ளமுன், மௌனகுரு கொடுத்த வாக்கொன்று உண்டு.

‘குருவாகித் தண்ணருளை கூறுமன்னே மோனா
உருநீடுயிர் பொருளு மொக்கத் தருதியென
வாங்கினையே

(உடல்.77)

உருவுந் நீடுயிரும்பொருளும் மட்டுமின்றி வேறு பல் பொருளும்
உயர்வும் சிறப்பும் அவருக்குக் கிடைத்தமையை அவர் பாடல்களே
சுட்டியமை கண்டோம்.

குருவையே நினைந்து சிந்தித்துப் (உடல்.3) பூசித்து (உடல்.32)
நிற்கும்போது ‘நிருவிகற்ப நிடை நிலை’ (உடல்.32) கிடைக்கின்றது.
அறிவின் முதிர்ச்சியில் மௌனம் ஏற்படுகின்றது. மௌனத்தின்
உன்னதத்தில் இறைநிலை பொருந்துகின்றது.

‘சிற்றரும் பன சிற்றறி வாளனே தெளிந்தான்
முற்றரும்பென மலரெனப் பேரறி வாகிக்
கற்றரும்பிய கேள்வியான் மதித்திடக் கதிச்சீர்
முற்றரும்பிய மௌனியாய்ப் பரத்திடை முளைப்பான்

(ஆசை34)

‘சத்தமற மோனநிலை பெற்றவர்கள் உய்யவர் காண்’

(சச்சி.6)

வேதாத்திரி மகரிஷியும் பல குருமார்களையும் சந்தித்து
உபதேசம் பெற்றபின் கிடைத்த பலன்களை ஞானக்களஞ்சியத்தில்
பல பாடல்களில் தெரிவித்துள்ளார்.

‘இந்தபெரும்’ உலகமிசை எடுத்த பல பிறவிகளின்
இறுதிப் பயனாகிய

சந்ததமும் எனைமறவாத சாந்த வாழ்வளித்தோய் என்

சந்தோஷ செய்தி இதுவே’

(ஞா.க.6)

‘மெய்யுணர்வு என்ற பெரும் பதம் அடைந்தேன்

மேல்நிலையில் மனம் நிலைத்து நிற்க நிற்க

ஐயணர்வும் ஒன்றாகி அறிவறிந்தேன்

ஆசையென்ற வேகம் ஆராய்ச்சி யாச்சு

செய்தொழில்களில் கடமை உணர்வு பெற்றேன்

சிந்தனையில் ஆழ்ந்து பல விளக்கம் கண்டேன்’

(ஞா.க.9)

மகான்கள் இருவருக்கும் வாய்த்த குருமார்கள் தங்களது ஆத்ம பலத்தால் அவர்களின் சிற்றறிவை மெய்யறிவாக மாற்றும் வித்தையை உபதேசித்து அதன் மூலம் பேரின்பத்தை (வீடு பேறு) அடையச் செய்தார்கள்.

'தப்பாது குருவுயர்வு மதிப்போர் தம்மைத் தரத்தில் உயர்த்தி பிறவிப் பயனை நல்கும்' என்பது வேதவரிகளாயிற்றே.

21. சும்மா இரு என்னும் மௌனநிலை

தாயுமானவர் தனது குருவான மௌன குருவைச் சந்தித்து ஆட்கொள்ளப்பட்ட பின்பு சிறிது காலம் பிரிந்திருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. பிரிவாற்றாமையை முன்னிட்டு தாயுமானவர் மனம் மிகவும் குழம்பி இருந்தார்.

பிரிந்திருக்கும் இடைக்காலத்தில் சீடன் தன்னுடைய பிரார்ப்த கர்மங்களின் பெரும்பகுதியை பூர்த்தி பண்ணியிருப்பார் என்றும் அதன் பிறகு அமையும் குரு சீட இணக்கத்தில் தெய்வீகச் சிறப்பு மிக வாய்த்திருக்கும் என்று மௌனகுரு உறுதிமொழி கூறினார்.

பிரியும் வேதனையில் குழம்பியிருந்த சீடனைப் பார்த்து 'சும்மா இரு' என்று இயம்பிவிட்டு குரு புறப்பட்டுப் போனார்.

இந்த உபதேச மொழி தாயுமான சுவாமிகளின் பாடல்கள் பலவற்றிற்குப் பீஜமந்திரமாக அமைந்திருக்கிறது என்பது பக்தி பூர்வமாக அப்பாடல்களை ஓதுகிறவர்களுக்குத் தெளிவாக விளங்கும்.

மௌனம் என்பது வாய் பேசாதிருக்கும் நிலை என்றே பலரும் கருதுகின்றனர். வாய் பேசாதிருத்தல் மட்டுமே மௌனமன்று.

எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் மௌனமாக இருத்தலே முழுமையான மௌனம். மனம் அசையாது அடங்கி இருத்தல்.

நாக்கு அசையாது வாய் பேசாதிருத்தல். உடல் அசையாது ஆடாது இருத்தல். மனோ மௌனம், வாக்கு மௌனம், கஷ்ட மௌனம் என இவற்றைக் கூறுவர்.

'சத்த மௌன முதல் மூன்று மௌனமும் தான் படைத்தேன்' என்று தாயுமானவரே கூறுகிறார். (பாயப்புலி. 26).

வாயால் மௌனம் இருப்பது எளிது. உடம்பால் மௌனம் இருப்பது அதைவிட அரிது. மனத்தால் மௌனம் இருப்பது எல்லா வற்றையும் விட அரிது.

சிந்தனையை அடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற திறம் அரிது, அரிது என்று அதனையே தாயுமானவர் அரிதாகக் கூறினார்.

மௌனத்தின் வெளிப்பாடுகள் பல. கல்யாணப் பெண்ணின் மௌனம் சம்மதம். கரைகடந்த இன்பத்தில் மனிதன் மௌனிக்கின்றான். துன்பத்தின் உச்சியில் மௌனமே பேசுகின்றது.

மௌனம் இறைவன் மொழி. மௌனத்தில்தான் இறைவன் பேசுவதை உணரமுடியும். இறைநிலைதான் அறிவாகவும் அதன் அலைதான் மனமாகவும் இருக்கின்றது.

மௌனத்தில்தான் நாம் இறைவனோடு பேசிக் கொண்டு இருக்கின்றோம். அல்லது இறைவன் நம்மோடு பேசிக் கொண்டு இருக்கின்றார்.

மௌனம் இறைவன் மொழி அது தட்சிணாமூர்த்தி தத்தவம். அது (சின் முத்திரை)

‘வாக்கும் மனமும் மௌன முறை
எந்தை நின்னை நோக்கும் மௌனம்
தந்த நூல் அறிவில் உண்டாகுமோ?’

என்பார் தாயுமானவர்.

‘மௌனம் என்பது ஞான வரம்பு’ என்றொரு பழமொழி உண்டு. இங்கு மோனம் என்பது மனம் அடங்கியிருத்தலே. மனம் அடங்கியிருக்கும் நிலையே சும்மா இருக்கும் நிலை.

சும்மா இருக்கும் மனநிலை தாயுமானவர் பாடலில் பல இடங்களில் கூறப் பெறுகிறது. சுமார் 25 இடத்திற்கு மேல் இருக்கலாம். இதில் சிலவற்றை இங்கு பார்ப்போம்.

‘ஆனந்த மோனகுரு வாமெனவே யென்னறிவின்
மோனந் தனக்கிசைய முற்றியதாற் றேனுந்து
சொல்லெல்லா மோனந் தொழிலா தியுமோனம்
எல்லாநன் மோனவடி வே” (உடல் 73)

‘எல்லாமே மோனிநறை வெய்துதலா லெவ்விடத்தும்
நல்லார்கண் மோனநிலை நாடினார் (உடல் 74)

‘மோன குருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞான வருளுமது நானுமது - வானாதி
நின்ற நிலையுமது நெஞ்சப் பிறப்புமது (உடல் 75)

‘சும்மா இருக்கச் சுகம் சுகம்
என்று சுருதி எல்லாம்
அம்மா நிரந்தரம் சொல்லவும்
கேட்டும்.....’ (பாயப்புல - 27)

‘எதுக்குச் சும்மா இருமனமே! என்றுனக்குப்
போதித்த உண்மை எங்கே போகவிட்டாய்’
(உடல் பொய்யுறவு 5)

‘எதுக்கு சும்மா இருநீ என்றுரைத்த
சூதுக்கோ.....’ (உடல் பொய்யுறவு 79)

‘சும்மா இருக்க வைத்தாய் (கல்லாலின் 26)

‘சும்மா இருத்திச் சுகம் கொடுத்த மோன!’
(உடல் பொய்யுறவு 80)

‘பேரானந்தம் பேசி மறையனந்தஞ் சொலும்
பொயிமெளனத்தின் வைப்பன’ (திருவருள் 2)

‘பராதி யறியாத மோனமே’ (பரிபூர.8)

‘மெளனத் தோர்பால் வெளியாய் வயங்கா நின்ற
சோதியை’ (பொருள்.11)

‘தேடுதலு மற்றவிட நிலையென்ற மெளனியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே’ (சின்மயா.8)

அதுவென் றன்னு மதுவு மறநின்று
முதிய ஞானிகண் மோனப் பொருளது
எதுவென் றெண்ணி யிறைஞ்சவ னேழையன்’
(பொன்னை.29)

‘மருளார் தா மறியா மோனமே - முதலே’ (சிவன்.6)

‘நின்று தெளிந்தவர் பேசா மெளன
நியாயத்தை நிறை நிறைவை’ (மண்டலத்.2)

‘மதமாறுங் காணாத வானந்த சாகரத்தைமெளன
வாழ்வை’ (மண்டலத்.3)

இப்படி சும்மா இரு என்னும் சுகம் பற்றி தாயுமானவருக்கு முன்பு எத்தனையோ மகான்கள் நிரம்பச் சொல்லியுள்ளனர்.

‘சும்மா இருசொல்லற என்றலுமே
அம்மா பொருளொன்றும் அறிந்திலனே’

என்னும் அருணகிரிநாதரின் கந்தரனுபூதிச் செய்யுள் நாம் அறிந்ததே.

கண்ணனுடைய வள்ளலாரும் ஒழிவிலொடுக்கத்தில் சும்மா இருப்பதைக் கூறினார்.

‘இன்று வரு மோநாளைக் கேவருமோ அல்லது மற்
றென்றுவரு மோஅறியேன் எங்கோவே - துன்றுமல
வெம்மாயை அற்று வெளிக்குள் வெளிகடந்து
சும்மா இருக்கும் சுகம் (1959)

தாயுமானவரைப்போலவே சும்மா இருக்கும் சுகத்தைப் பெற்றவர் வேதாத்திரி மகரிஷி.

“பேசா நோன் பாற்றுங்கால் அறிவு தன்னை
பழக்கங்கள் எவ்வாறு வலுவாய் மோதி
பேசா நோன்பைக் கலைத்துப் பேசவைக்கப்
பெரும்போரை நடத்துகின்றதென் உணர்வோம்
பேசா நோன்பு இயற்கைக்கும் உயிர்க்கும் உள்ள
பிணைப்பை நன்குணர்ந்திட ஓர் நல்வாய்ப்பாகும்
பேசாநோன்பென்பது வாய் மூடல் அல்ல
பெரியமறை பொருள் மனதை அறியும் ஆய்வே’

மெளனம் ஒரு மகத்தான ஞானம். அது தெய்வீகக் கலை. மனவளக்கலை மன்றங்களில் அன்பர்களுக்கு மெளன நோன்பு பயிற்சி தரப்படுகிறது.

மனவளக்கலை மன்றத்தில் பயிற்சி முறைகளின் நல்ல நோக்கம், மனவளம் என்பதுதான். மனம் எவ்வளவு சிறப்பானது உயர்வானது எனப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் மனத்திற்கு ஓர் ஆழம் வேண்டும். நாம் எல்லாம் ஒவ்வொருவரும் மனோசக்தியின் அணைக்கட்டுகள். அணைக்கட்டு என்றால் நீர் வந்து தேங்குமிடம்.

வினைத் தூய்மைக்கு மெளனத்தை விட ஒரு சிறந்த பயிற்சி வேறு இல்லை. எங்கே வேண்டுமானாலும் மழை பெய்யலாம். அந்த மழை எங்கே போய் நிற்கிறது பாருங்கள். பள்ளம் எங்கே இருக்கிறதோ அங்கே போய்தான் மழைநீர் நிற்கும்.

மெளன காலங்களில் நாம் சீவாகாந்த சக்தியைச் சேகரிக்கிறோம். செலவு செய்யாமல் மெளனத்தில் அப்படியே சீவாகாந்த சக்தி சேருகிறது. அந்த சக்தி அழுத்தம் பெறும்போது உடலுக்குள்ளாகவே தேங்கி நிலைத்து நிற்கும்.

மூன்று நாட்கள் மெளனம் இருக்கும்போது சிலருக்குப் பெரிய மாற்றம் வரும். அதாவது சீவாகாந்த சக்தியின் அழுத்தம் தருகின்ற உந்துதலினால் எப்போதுவாய் திறந்து பேசலாம் என்றிருக்கும். அதற்காக சில நாள் நாம் மெளனத்தில் இருந்தால் போதும்.

‘மவுனத்தில் எனை அமர்த்தி மனத்தை உள்ளூள் ஈர்த்து
மாபெரிய பேரண்ட ரகசியங்கள் தம்மை
மவுனமாக உணர்த்திவிட்டாய் ‘மா’ அறிவாய் நின்று
மற்றும் நான் எனது வாழ்வில் கடமை தேர்ந்து ஆற்ற
மவுனத்தில் எனக்களித்த அறிவுரைபோல் சிறிதும்
மலைக்காது பிறழாது உலகத் தொண்டு செய்வேன்;
மவுனமதாய் அறிவினது பூரணமாய் மாந்தர்
மனத்துக்கு உட்பொருளாய் விளங்கிடும் பேரறிவே’

(ஞா.க.1639)

மெளனத்தில் பேரமைதி நிலைக்கு வந்தால், அமைதியாக இருந்து ஆராய்ச்சி செய்து இறை நிலையை உணர்ந்து அதோடு தொடர்பு கொண்டால், அந்த நிலையை உணர்ந்த பெரு மகான்கள் அவர்களுடைய ஆற்றல்கள் எண்ணங்கள் எல்லாம் நம்முடைய எண்ணங்களாக வரும். அதை எல்லாம் அனுபவித்துப் பார்க்கலாம். அனுபவித்துப் பார்ப்பதற்கு ஏற்ற காலம் மெளனகாலம்.

மெளனத்தின் வகைகள் மூன்று, 1. வாக்கு மெளனம், 2. கருவி மெளனம், 3. மஹாமெளனம்.

1. வாக்கு மெளனம்

வாய் பேசாதிருத்தல்

2. கருவி மௌனம்

ஞானேந்திரியம், கர்மேந்திரியம் இவைகள் அடக்கமாக இருப்பது கருவி மௌனம்.

3. மஹா மௌனம்

வாக்கு மௌனம் கருவி மௌனம் மற்றும் அலைகின்ற மனதை அமைதிப்படுத்தி இறைநிலை உணர்வோடு இருத்தலே மஹா மௌனம்.

மௌனத்தின் பயன்கள்:

- ✘ புலன் அடக்கம் பெறும்
- ✘ ஜீவகாந்தப்பெருக்கம் ஜீவகாந்தச் செறிவு ஏற்படும்
- ✘ கலக நாஸ்தி
- ✘ அறிவாட்சித் திறன் பெருகும்
- ✘ தற்சோதனை செய்ய உதவும்
- ✘ ஆளுமைப் பேறு உண்டாகும்
- ✘ உடல் சக்தி மனோ சக்தியாக மாற்றமடையும்
- ✘ அயராத விழிப்பு நிலை ஏற்படும்
- ✘ ஆன்மீக முன்னேற்றம் ஏற்படும்
- ✘ சேவை மனப்பான்மை பெருகும்
- ✘ பிரபஞ்ச இரகசியமும் இயக்கத் தன்மையும் விளங்கும்
- ✘ உடல் உபாதை நீங்கும்
- ✘ செயல் விளைவு தத்துவங்கள் விளங்கும்

தாயுமானவரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் சும்மா இருக்கும் சுகத்தைப் பெற்றவர்கள் அனுபவித்தவர்கள் நமக்கும் கூறியருளியவர்கள். நாம் அனைவரும் அவர்களைப் பின்பற்றி இன்பமாக வாழ முயலுவோம்.

22. மெய்யுணர்வாளர்களின் மெய்ஞ்ஞானம்

உருவம், ஒளி, ஒலி, சுவை, மணம் எனும் ஐந்து வகை விளைவுகளுக்கும் மூலமானதும் மெய்ப்பொருளானதும் காலம், தூரம், பருமன், வேகம் எனும் கணிப்புக்கு அப்பாற்பட்டதும் ஆகிய மெய்பொருளினைப் பற்றியும் ஐயுணர்வுகளாகவும் சிந்தனை ஆற்றலாகவும் உள்ள அறிவைப் பற்றியும் உணர்ந்து கொள்ளும் தெளிவு மெய்ஞ்ஞானம்.

இயக்கத்தைக் கண்டது விஞ்ஞானம். இயக்க மூலத்தை உணர்ந்தது மெய்ஞ்ஞானம்.

கரு மையம் என்றழைக்கப்படுகின்ற ஆன்மா, தூய்மை பெற மெய்ஞ்ஞானமே வழி என்கிறார் தாயுமானவர்.

**‘கன்மம் என்பது எல்லாம் கரிசு அறவே மெய்ஞ்ஞான
தன்ம நிலை சார்ந்தது அன்பர் தன்மை பராபரமே’**

ஞாலத்தை அறிவது விஞ்ஞானம். மூலத்தை உணர்வது மெய்ஞ்ஞானம்.

தாயுமானவர் சொல்லும் மெய்ஞானத்தை ஒரு கற்பனையான உரையாடல் மூலம் மகரிஷியின் கருத்து வழியாகத் தெரிந்து கொள்வோம்.

நாம் : சுத்தவெளியே நீ எங்கிருக்கிறாய்?

வெளி : நான் அத்தனைக்குள்ளும் இருக்கிறேன். அவைகளுக்குப் புறமும் இருக்கிறேன்.

நாம் : அனைத்தும் எங்கே இருக்கின்றன?

வெளி : என்னில்தான் இருக்கின்றன.

நாம் : “அனைத்துக்குள்ளும் சுத்தவெளி இருக்கிறது. அனைத்தும் சுத்தவெளியில் இருக்கிறது” என்பதை ஒருவர் உணர்ந்து விட்டால்?

வெளி : ஆதியாகிய என்னோடு அவர் சரிசமமாகி சமாதி (சம+ஆதி) நிலையை அடைகிறார்.

நாம் என்பதை அர்ச்சுனனாக்கி, சுத்தவெளியை ‘கிருஷ்ணன்’ ஆக்கி வியாசர் படைத்த விருந்துதான் பகவத்கீதை.

எந்த ஒன்று எல்லாவற்றிலும் இருக்கிறதோ, எந்த ஒன்றில் எல்லாமே இருக்கிறதோ அந்த ஒன்றாகிய சுத்தவெளிக்கு பகவத்கீதையில் வியாசர் வைத்த பெயர் கிருஷ்ணன்.

ஆகவே, கிருஷ்ணன் என்பது சுத்தவெளியைத்தான் குறிக்கிறது. கிருஷ்ணம் என்றாலே கருப்பு என்றுதான் பொருள். ஒளி கூடத் தோன்றாத போது இருந்த மூலநிலையாகிய சுத்தவெளியை இருட்டாக பாவிக்கலாம் அல்லவா? இருள் கருப்புதானே? ஆகவே சுத்தவெளி கிருஷ்ணம் எனப்பட்டது.

**‘யோ மாம் பச்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வம் ச மயி பச்யதி
துஸ்யாஹம் ந ப்ரணச்யாமி ஸ சமே ந ப்ரணச்யதி’**

(பகவத்கீதை 6.30)

யார்என்னைஎல்லாவற்றிலும், எல்லாவற்றையும் என்னிடத்திலும் காண்கிறானோ அவன் காட்சியினின்று நான் மறைவதில்லை. அவனும் என் காட்சியினின்று மறைவதில்லை. கிருஷ்ணனின் வாக்கு சுத்த வெளியின் வாக்கே.

நமக்குள்ளும் புறமும் எங்கும் நீக்கமற இருக்கின்ற வெளியைப் பற்றி விஞ்ஞானம் வெகுவாகப் பேசுகிறது. அந்த வெளியே தெய்வம் அல்லது மெய்ப்பொருள் என உணரும்போது மெய்ஞ்ஞானத்தில் விஞ்ஞானம் அடங்கிவிடுகிறது.

‘பிறப்பைப் பற்றி அதாவது மூல ஆற்றலைப் பற்றி உணர்ந்தால் அது மெய்ஞ்ஞானம்’ இதுவே வேதாத்திரி மகரிஷியின் மெய்ஞ்ஞான விளக்கத்தின் சாரமாகும்.

- ✘ மெய்ஞ்ஞானத்தோடு இணைந்த விஞ்ஞானம் வாழ்வின் நலம் காக்கும்.
- ✘ மெய்ஞ்ஞானத்தைப் புறக்கணித்த விஞ்ஞானம் வாழ்வின் வளம் அழிக்கும்.
- ✘ மறைபொருள் விளக்கம்தான் மெய்ஞ்ஞானம்
- ✘ உருப்பொருள் விளக்கம்தான் விஞ்ஞானம்
- ✘ அறிவு, உயிர், உயிருக்கும் மூலமான மெய்ப்பொருளைப் பற்றி அறிவது மெய்ஞ்ஞானம்.
- ✘ உடல், உணவு, உலகம் பற்றி அறிவது விஞ்ஞானம். அறிவின் சிறப்பு மெய்ஞ்ஞானம்.

மெய்ஞ்ஞானம் குறித்து தாயுமானவரும் மகரிஷியும் உணர்ந்த கருத்துக்களை நமக்கும் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

23. மலக்கட்டறுத்தல்

மும்மலங்கள் ஒழிந்த நிலையே நிஷ்காமிய நிலையாகும். ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பவையே மும்மலங்கள்.

ஆணவக்கட்டைக்களைந்து, மாயைத்திரையை விலக்கி சாமியத்தளையை தகர்த்த பின்னரே, மனம் நிஷ்காமிய நிலையை எய்த இயலும்.

நிஷ்காமிய நிலையில் உள்ளவர்க்கே பிரபஞ்சத்தில் காணப்படும் எல்லாப் பேதாபேதங்களுக்கும் இறைவனே ஆதாரமானவன் அவனின்றி ஓரணுவும் அசையாது' என்ற உண்மையை உணர முடியும்.

சரி. மும்மலங்களைக் களைவது எப்படி?

‘நீக்கி மலக் கட்டறுத்து

நேரே வெளியிலெம்மைத்

தூக்கி வைக்குந் தானைத்

தொழுதிடு நாள் எந்நாளோ?’

-தாயுமானவர்

‘மலமும் சலமும் அற்று மாயை அற்று மனம் அற்று

நலமும் கலமும் அற்று இருப்பது எக்காலம்?’

என்கிறார் பத்திரகிரியார்.

ஆணவம் முதலிய மும்மலங்களைச் சித்தாந்த சாத்திரம் விளக்கி அறிவுறுத்தும்’

‘மெய்ப்பொருளே உயிரான முனைப்பு ஆணவம் ஆகும்

மெய் உயிராய் ஆற்றுங்கால் மிரண்ட மயக்கே மாயை:

மெய் உயிராய் ஐயுணர்வில் மிகும் வேட்பே காமியமாம்

மெய் உயிராய் உணர்ச்சிகளில் மும்மலமாய் விரிந்ததுவே

(ஞா.க.1521)

என்பது மகரிஷியின் பாடல்.

அ.நி மன்னார்குடி பானுகுமார்

‘உயிர் தனது மெய் உணரச் சத்துவம் ஆம்
 உயிர் விரைவின் பயன் துய்க்க ரஜோகுணம் ஆம்
 உயிர் பரவிக் கெடும் தீமை தமோ குணம் ஆம்
 உயிர் தனது முக்குணத்தை உணர ஞானம்’’

(மா.பக்.120)

என்பதும் வேதாத்திரியப் பாடலாகும். இப்பாடல்கள் முக்குணங்களையும் மும்மலங்களையும் வர்ணனை செய்கின்றன.

1. தன்முனைப்பு (இறைநிலை அறியாமை)
2. பாவப்பதிவுகள்
3. மயக்கம் (பொருள் பற்று - மக்கள் பற்று)

ஆகிய மூன்றும் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களாக பழைய நூல்களில் விளக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

பிரம்மத்தையும் ஜீவனையும் பிரிப்பது ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மூன்று மலங்கள்தான். அம்மூன்று மலங்களையும் கழிப்பதற்கு உண்டான வழிமுறைகளைத்தான் தாயுமானவரும் வேதாத்திரியாரும் கூறுகின்றனர்.

இம்மும்மலங்களினின்றும் ஓர் ஆன்மா தன்னை விடுவித்துத் தூய்மை பெறுவதே மெய்ஞ்ஞான சித்தியாகும். இதற்குக் குண்டலினியோகமே சிறந்த ஓர் உளப்பயிற்சியாகும்.

இப்பயிற்சியோடு தற்சோதனையும் பயிற்சி செய்து வந்தால் ஆன்மாதன்னிலை நோக்கி உயர்ந்து முழுமை பெற்றுக் கொண்டே இருக்கும். இத்தகைய முயற்சியும் பயனும் ஆன்மாவுக்கு அமைதியும் நிறைவும் தரவல்லவை.

ஆன்மா என்பது கரு மையம். திணிவு பெற்ற காந்தமே ஆன்மா. ஆன்மாதூய்மையடைய வேண்டும் எனில் கரு மையத்தூய்மைதான் அது.

தவத்தாலும், தற்சோதனைப் பயிற்சியாலும் மனிதன் ஆன்மீக வளர்ச்சி பெறும்போது, ஒழுக்க அறிவு, கடமை அறிவு, கடவுள் அறிவு ஆகிய மூன்று தன்மைகளும் இயல்பாக அமைந்து விடும்.

24. தெய்வம் என்ற வெட்டவெளி

வெட்டவெளி என்ற தத்துவமே அனைத்திற்கும் ஆதாரமாகவும் மூல சக்தியாகவும் உள்ள சர்வ வல்லமையும் உடைய ஒரு உறுதிப் பொருள் என்றும், அதுவே ஆதியாகவும் அனாதியாகவும் உள்ள பூரணப் பொருளும் ஆகும். நிலையாக இருக்கிறது ஒரு பொருள். அதுவே வெட்டவெளி.

**‘வெந்துயரைத் தீர்க்கும்ந்த
வெட்டவெளி கிட்டாதோ’**

எனக்கேட்கிறார் பட்டினத்தார். நம் தலைக்கு மேலே தென்படும் வானம் கோடான கோடி அண்டங்களைத் தன்னகத்தே அடக்கியுள்ளது என்பதை எண்ணிப் பார்த்தால் நமது மனமும் வெட்டவெளி என்ற அகண்டாகாரத்தில் விரிந்து நிற்கும்.

வெட்டவெளியில் சூரிய மண்டலம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு புள்ளியாக ஒடுங்கி விடுகிறது.

வெட்டவெளி தத்துவத்தைப் பற்றி தாயுமானவர் பல பாடல்களில் பாடியுள்ளார்.

**‘பார் அறியாது அண்டப் பரப்புஅறியாது உன்பெருமை
யார் அறிவார் நானோ அறிவேன் பராபரமே’**

**‘அண்டம் அனைத்திலுமாய் அப்பாலுக்கு அப்பாலும்
கொண்ட நின்னை யார் அறிந்து கொள்வார் பராபரமே’**

**‘ஒப்பு உயர்வு ஒன்று இன்றி ஒலிபுகா மோனவட்டக்
குப்பலுக்கு ஆம்வான் பொருள்நீ கண்டாய் பராபரமே’**

**பார்க்கின் அண்ட பிண்டப் பரப்பு அனைத்தும் நின் செயலே
யார்க்கும் செயல் இலையே ஐயா பராபரமே’ (பரா.113-117)**

‘நிட்டதனை விட்டு நினைவறிய தப்பிவிட்டு வெட்டவெளியில் விரவி நிற்பது எக்காலம்? என்பது சித்தர் வாக்கு.

நிலம் ஒன்று நன்கு பண்படுத்தப்பட்டு தேர்ந்தெடுத்து வீரிய விதைகளை விதைத்து உரிய காலத்தில் தண்ணீர் பாய்ச்சி முறையாகப் பாதுகாக்கப்படுமானால் சிறந்த விளைச்சலைப் பெறலாம்.

சிவமாம் பரம்பொருளை விளைநிலமாக உருவகப்படுத்தி யுள்ளார் தாயுமானவர். இந்த நிலத்தில் விளையும் பயிர் ஆனந்தமாகும். இக்கருத்தை ‘விளையும் சிவானந்த பூமி’ எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

பேரின்பமான சிவபோகத்தை ஒரு நிலத்தில் விளையும் சிறந்த பயிர்களுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறும் நிலையை, ஆனந்தமான பரம் என்ற பகுதியிலும் தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

பேரானந்த பெருஞ்சுகத்தைப் பெறுவதற்குரிய சாதனைகளைக் கூறுமிடத்து மேட்டு நிலத்தைப் பண்படுத்தி, விதைகளை விதைத்து, நீர் பாய்ச்சி, அறுவடை செய்யும் செயலோடு உருவகப்படுத்துகிறார்.

ஆணவமாகிய காட்டில் உள்ள மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தி, நிலத்தைப் பண்படுத்தும்போது சுகங்களுமாகிய கல் போன்ற மண் கட்டிகள் உடைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு ஆணவ அசுங்காரமற்ற நெஞ்சு மாகிய பூமியில், மௌனம் என்னும் விதையை விதைத்து, பக்தியாகிய நீர் பாய்ச்சி, மாயை என்னும் பறவைகள் அணுகாமல் காக்கப்படுமிடத்து சிவபோகம் என்னும் விளைவைப் பெறலாம் என்கிறார்.

சிதாகாசமாம் வெட்டவெளியை அடைய முற்பட்டபோது, அதற்குத் தடையாக இருந்த துன்பம் தரும் அறியாமையாகிய இருளை, அதாவது களையை நீக்கிப் பார்த்ததாக தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

வெட்டவெளியானது எல்லையற்ற ஆற்றல் உள்ளதாயும் பூரணப்பொருளாகவும் விளங்குகிறது என்னும் மகரிஷியின் தத்துவங்கள் பின்வருமாறு:

- ✦ நிலையாக இருக்கிறது ஒரு பொருள். அதுவே சுத்தவெளி, வெட்டவெளி
- ✦ சுத்தவெளி என்ற இறைநிலைதான் எல்லாத் தோற்றப் பொருட்களுக்கும் உயிரினங்களுக்கும் மூலம். அது பேராற்றல் உடையது. பேரறிவு உடையது. எங்கும் நிரம்பியுள்ளது. நுண்ணதிர்வு உடையது.
- ✦ சுத்தவெளியானது எல்லையற்ற ஆற்றல் உள்ளதாயும் பூரணப் பொருளாகவும் விளங்குகிறது. அதனால் அது ஆதிநிலை என்றும் தெய்வம் என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

- ✘ முதன்முதலில் ஆதியாக இருந்தது இருப்பு நிலையான வெட்ட வெளியே. அதனிடத்து வேகமும் (விரைவும்) விவேகமும் (அறிவும்) உள்ளடக்கமாக இருந்தன.
- ✘ எவ்வளவு பொருட்கள் சுத்தவெளியிலிருந்து தோன்றி உள்ளன எனினும் அது சிறிதேனும் குறைவுபட்டிருக்குமா?
- ✘ கண்ணால் பார்க்க முடியாததால் இறைநிலையை ஒன்றுமில்லை என்று நினைக்கிறோம். ஆனால் இவ்வளவு பெரிய பிரபஞ்சத்தைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பது இறைநிலைதானே? அதனால்தான் அது வெட்டவெளி என்றாலும் சுத்தவெளி என்றாலும் அதனை அனைத்து ஆற்றலும் அடங்கிய பேராற்றல் என்று கூறுகிறோம்.
- ✘ அந்த இறைநிலை சுத்தவெளி. அது கறுப்பு. பேரிருட்டு வேதங் களில் அதை கிருஷ்ணம் என்று சொல்வார்கள். அந்தப் பேராற்றலுக்கு இயல்பாக உள்ளது அழுத்தம். அழுத்தம் என்ற சக்தியைப் பற்றி உணர்கிறோம். இருந்தாலும் அந்த வார்த்தையால் உணர்வது மட்டும் போதாது.
- ✘ சுத்தவெளி என்பது ஒரு மறைபொருள் என்று வார்த்தையால் சொன்னாலும் அது மறைந்து கொண்டு இல்லை. விளக்கமாகத் தான் இருக்கிறது. எங்கும் நாம் உணர முடியும். எங்கும் இருப்பது சுத்தவெளி தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. கண்ணால் பார்க்க முடியாது. ஏன்? நாம் எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லை வரைதானே பார்க்கிறோம்? முழுமையான இந்த வெட்டவெளியான சுத்தவெளியைப் பார்க்க முடியுமா? எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும் இந்த பூமி பாதியை மறைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது.

வெட்டவெளி சுகத்தை அனுபவித்தார்கள் தாயுமானவரும் மகரிஷியும். அதன் சுகத்தை அனுபவித்தார்கள். நமக்கும் கூறியருளியவர்கள்.

25. ஐயுணர்வும் மெய்யுணர்வும்

புரபஞ்சத்தில் உள்ள தோற்றப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் உணர்வதற்கு ஐந்து வகையான உணர்வுகள் தேவை. தொடு உணர்வு, சுவை உணர்வு, நுகரும் உணர்வு, ஒலி உணர்வு, ஒளி உணர்வு என்பவையே அந்த ஐயுணர்வு.

இந்த ஐயுணர்வுகளும் மனிதனிடம் மாத்திரம் இல்லை. ஐந்தறிவு விலங்குகளிடமும் உள்ளது. புலன் இன்பத்தை அனுபவிக்கும் நோக்கிலேதான் இந்த ஐந்து உணர்வுகளும் தோன்றின.

ஆனால் அதற்கும் மேலாக மனிதனிடம் மட்டும் ஆறாவது அறிவு என்று சொல்லக்கூடிய மனம் சிறப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த ஆறாவது அறிவின் துணை கொண்டு நமது மூலத்தை அறிந்து கொள்ள முயற்சித்தால் எல்லாம் வல்ல மெய்ப்பொருள் தான் பரிணாம வளர்ச்சியடைந்து இறுதியில் மனிதனாக மலர்ந்துள்ளது என்ற உண்மை புலப்படும்.

இந்தப் பேருண்மையை உணரும்போது விளைவறிந்த விழிப்பு நிலை வரும். மேலும் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்யாமல் இருக்கவும் துன்பப்படும் உயிர்களுக்கு இயன்ற அளவில் உதவும் எண்ணம் உண்டாவதற்கும் இந்த மெய்யுணர்வுதான் உதவி செய்யும்.

‘ஈனந் தருநாடு இது நமக்கு வேண்டாவென்று
ஆனந்தநாட்டில் அவதரிப்பது எந்நாளோ?’ -தாயுமானவர்

“உருவம் சுவை மணம் ஒலி ஒளி இவ்வைந்தை
உணர்ந்து கொள்ளுதல் ஐயுணர் வெனப்படும்
அருவமாய்ச் சக்தியாய் அனைத்துக்கும் மூலமாய்
அறிவாய் உள ஒன்றை அகத்துணர்தல் மெய்யுணர்வாம்”
(ஞா.க.1357)

மெய்ப்பொருளைக் கண்டுவிட்டால் பொய்மைகள் தானாக விலகி மெய்மை என்ற திட்ப உணர்வே நம்மை அப்படியே நிலை நிறுத்திவிடும். இதுவே மெய்யுணர்வு தத்துவம்.

ஐயுணர்வை விட்டு விட்டு மெய்யுணர்வது பெறும் நாள் எப்போது? என்று கேட்ட தாயுமானவருக்கு விடையாக வருகிறார் நமது மகரிஷி.

- ✘ சுவையாக இருக்கிறது என்ற எண்ணச் சுவையிலே மயங்கி நிற்பது ஐயுணர்வு. இதற்கு மேலாகப் போனால் உயிருக்குத் துன்பம் என்ற அளவோடு நிறுத்திக் கொள்வது மெய்யுணர்வு ஆகும்.
- ✘ ஐயுணர்வினால் மனிதன் உணர்ச்சி வயப்படுகிறான். மெய்யுணர்வினால் மயக்கம் தெளிந்து ஞானம் பெறுகிறான்.
- ✘ ஒருவன் ஐயுணர்வு பெற்ற போதிலும் அவன் மெய்யறிவு பெறாது போனால் அந்த ஐயுணர்வும், நம் பிறப்பு, வாழ்க்கை யாவும் பயனற்றதாகப் போய்விடும். இந்தப் பகுத்துணர்வில் தொகுத்துணர்வு பெற வேண்டுமானால் அகத்தவம் பயில வேண்டும். அதைப் பயிலப் பயிலத் தானாகவே மெய்யுணர்வு பெறுவீர்கள். எடுத்து முடிக்கக் கூடிய காரியங்கள் எதுவானாலும் இப்பிறவியில் இயலவில்லை என்றாலும் பிறக்கக் கூடிய குழந்தைகளாவது அதைச் செய்து விடுவார்கள்.
- ✘ இந்தப் பிறவியிலும் சரி தொடர்ந்து வரக்கூடிய பிறவிகளிலும் சரி குழந்தைகளுக்கும் சரி உங்கள் குடும்பங்களுக்கும் சரி, உலகத்திற்கும் சரி ஐயுணர்வின் வழியிலிருந்தே அனுபவிக்கின்றபோது பற்றுபாசம் நீங்கிவிடுகிறது. பிறவியினுடைய நோக்கத்தைப் புரிந்து காரியம் செய்கின்றபோது பற்றுக் கொள்வது விலகி விடுகிறது.
- ✘ அறிவின் நிலை உணர்ந்து ஆராய்ச்சி மேம்பட்டு உடலியக்கத் தேவைகளை செம்மைப்படுத்தி மெய்யுணர்வு நிலைக்கு ஐயுணர்வைக் கட்டுப்படுத்தி வாழ அறிந்து கொண்டவன் தான் அறிஞனாவான்.
- ✘ ஐயுணர்வின் உந்துதலுக்கேற்ப மெய்யுணர்வு தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு செயலாற்றுகின்றபோது, காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் ஆகிய ஆறு துர்க்குணங்களும்

ஏற்படுகின்றன. ஆனால் மெய்யறிவு நிலைக்கேற்ப ஐயுணர்வானது தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு செயலாற்றும்போதோ அறநெறி மலர்ந்த நிலை பெறுகிறது.

- ✱ மெய்யுணர்வின் எழுச்சி இயக்கமும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் ஏற்படுத்துகின்ற ஐயுணர்வு வயச்செயலும் ஒன்றை ஒன்று மீறிச் செயலாற்றுகின்றன.

ஐயுணர்வைப் பற்றியும் மெய்யுணர்வைப் பற்றியும் தாயுமானவர் மற்றும் வேதாத்திரி மகரிஷி கூறுவதை இங்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளோம்.

26. யோக நீத்திரை

உலகிற்கு மகத்தான தெய்வப்பணி ஆற்றிய கண்ணன், புத்தர், இயேசு, முகம்மதுநபி, ஆதிசங்கரர், நம்மாழ்வார், அப்பர், ஓளவையார், வியாசர், வால்மீகி, சைதன்யர், ஜனகர், பரமஹம்சர், விவேகானந்தர், வள்ளலார், தாயுமானவர், வேதாத்திரி மகரிஷி போன்ற மகான்கள் அனைவரும் யோகிகளே.

‘தூங்கிவிழித் தென்னபலன்

தூங்காமல் தூங்கிநிற்கும்

பாங்கு கண்டா லன்றே

பலன் காண்பேன் பைங்கிளியே’

- தாயுமானவர்.

பழைய நினைவுகள் அடிக்கடி பிரதிபலிப்பதால் சிந்தனை அடிக்கடி திசை மாற்றம் அடையக்கூடும். அதனால் ஆன்மீகத் துறைக்கு முரணாக முதலில் செயல்பட வாய்ப்பிருக்கும். ஆகையால் மிகவும் உஷாராக நம் நிலையில் மாறுபாடு அடையாமல் விழிப்பாய் இருக்க வேண்டும்.

விழிப்புக்கும் உறக்கத்திற்கும் வேற்றுமை அகலும்போது யோக நீத்திரை அடையப் பெறுகிறது.

யோகநீத்திரை பற்றி மகரிஷியின் கருத்துக்கள் பின்வருமாறு

- ✘ எண்ணம் தானாக எழுந்து அலையாமல் எண்ணத்தில் எண்ணமாய் இருப்பதே யோகம்.
- ✘ பிறவித் தொடரை அறுக்கும்விதத்தில் தூய செயல் செய்து வாழும் வாழ்வே யோகம்.
- ✘ வினை விளைவையறிந்து அறநெறி வாழ்வு வாழ்வது யோகம்.

- ✘ பிற உயிர்களின் துன்பம் நீக்க தொண்டாற்றி இன்பம் காணும் வாழ்வே யோகம்.
 - ✘ மயக்க நிலை மாயை: விளக்க நிலை ஞானம், மயக்க நிலையிலிருந்து விளக்க நிலைக்கு மாற்றமடையும் முயற்சி நிலையே யோகம்.
 - ✘ இயற்கைக்கும் அறிவுக்கும் உள்ளதொடர்பறிந்து இனிமை காத்தல். இது அறிவே தெய்வமாக உள்ளதை அறிந்து வாழும் பேறு. இவையே யோகம் கற்று வாழ்வதன் நோக்கமாகும்.
 - ✘ சீவகாந்தம் எங்கே உற்பத்தி ஆகிறதோ அங்கேயே மனதைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி விடுகிறோம். அதுதான் தவம். நுண்ணிய நிலைக்கு வந்தவுடன் உண்மை நிலையை உணரத்தக்க அளவுக்கு அறிவுக்கு ஒரு திருப்பம் தர வேண்டும். அத்தகைய திறமை உண்டாகத் தவம் வேண்டும். தூக்கத்திற்குரிய நிலை வந்தும் விழிப்போடு இருக்கிறபோதுதான் 'சாக்கரம்'. அதுதான் யோகம்.
 - ✘ யோகம் என்றால் ஒரு சிறந்த வாழ்க்கை நெறி. உடலுக்கும் உயிருக்கும் மிடையே இனிமை காத்தல், மனதுக்கும் உயிருக்கும் இடையே உள்ள இனிமை காத்தல், அதே போன்று சமுதாயத்துக்கும் தனி மனிதனுக்கும் இடையே இனிமை காத்தல். இயற்கைக்கும் அறிவுக்கும் இடையே உள்ள இனிமை காத்தல்.
 - ✘ மயக்கநிலையிலிருந்து ஆன்மா தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள ஏற்ற பயிற்சியே யோகம்.
 - ✘ யோகம் என்ற வார்த்தையே மனத்தாய்மை - வினைத் தூய்மை பெற்று இறைநிலையோடு மனதை இணைக்கச் செய்கின்ற அற்புதமான கலையைத்தான் குறிக்கும்.
 - ✘ இயற்கையின் இனிமை காத்து இனிமையாக மகிழ்ச்சியாக நிறைவாக வாழ்க்கை நடத்துவதுதான் யோகம்.
- யோகநித்திரை பற்றிப் பேசும்போது மகரிஷி அறிதுயில் பற்றிய விளக்கமும் தருகிறார்.
- ✘ பத்து நிமிடம் தவம் செய்தோமானால் அரைநிமிடம் மனம் நிலைத்திருந்தது என்றாலும் கூட அதுவே லாபம்தான். போகப் போக ஒரு நிமிடம் கிடைக்கும். அது கூட லாபம்தான். அது மாத்திரம் இல்லை. நாம் உயிர்ச் சக்தியின் மீது மனதை நிலைக்க வைத்துத் தவம் செய்கின்றபோது பீட்டா வேவ் அலைநீளம் 14-40 என்ற

நிலையிலிருந்து ஆல்பா வேவ் அலைநீளம் 8-13 என்ற நிலைக்கு மனம் வந்து விடும். தவமில்லாமல், மனதால் அந்த அலைநீள நிலைக்கு வரமுடியாதா என்றால், வந்து விடும். ஆனால் தூங்கிப் போய் விடுவார்கள். சாதாரணமானவர்களுக்கு விழிப்பு நிலையில் வருவதில்லை. அலைநீளம் குறைந்து வந்தது என்றால் தூங்கி விட்டிருப்பார்கள். அந்தநிலையில் இருக்கின்றபோது, எல்லோரும் தூங்கிவிடக்கூடிய அலைநீளம் வந்தாலும் தவம்செய்யும்போது விழிப்பு நிலையில் இருக்கிறோம். அதனால் யோகத்தை அறிதையில் என்பார்கள்.

பிரம்மேந்திர சரஸ்வதி என்ற யோகி ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஒரு சமயம் ஓர் அறையை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு அதில் தங்கி குறிப்பிட்ட காலம் வரைக்கும் அதைத் திறக்கக் கூடாதென்று சீடர்களுக்கு கட்டளை விடுவித்து யோகநித்திரையில் ஆழ்ந்தார்.

மூன்று மாதங்கள் கடந்தன. யோகி வெளிவரவில்லை. மக்கள் பலவாறு பேச ஆரம்பித்தனர். கலெக்டருக்குத் தகவல் சென்றது. அவர் அவ்விடத்திற்கு வந்து உடனே அறையைத் திறக்குமாறு உத்தரவிட்டார்.

சீடர் குருவின் கட்டளையைக் கூறி திறக்க மறுக்கவே கதவை உடைத்து யோகியின் உடலை வெளியே கொண்டு வருமாறு உத்தர விட்டார் கலெக்டர். அவ்விதமே செய்யப்பட்டது. யோகி கண்விழித்துப் பார்த்தார். கலெக்டர் தன் தவறை உணர்ந்து யோகியின் காலில் விழுந்து மன்னிப்பு பெற்றார்.

மூன்று மாதங்கள் உணவும் இல்லாமல் உடல் உணர்வும் இல்லாமல் உயிர் வாழ்ந்திருக்க முடியுமா எப்படி? திருமூலர் விடை தருகிறார்.

**‘இடக்கை வலக்கை இரண்டையும் மாற்றித்
துதிக்கையால் உண்பார்க்கு சோரவம் வேண்டா
உறக்கத்தை நீக்கி உணரவல்லார்கட்கு
இறக்கவும் வேண்டா இருக்கனும் ஆமே’**

உறக்கத்தை நீக்கி உணர்வு மயமாய் நின்று துதிக்கையாகிய பிராணனால் அமிர்தத்தைப் பருகி இருக்க வேண்டும். அதனால் சோர்வு சிறிதும் இன்றி பர யாத்திரை செய்திருக்கிறார் யோகி.

27. ஞானம் பெறுவது எப்போது?

ஞானம் என்பதும் மனிதனிடத்தில் இயல்பாக அமைந்திருப்பதாகும். எந்த ஞானமும் மனிதனுக்கு வெளியே இருந்து வருவதில்லை.

ஞானம் அடைந்தவர்கள் நல்லதே செய்வார்கள். அவர்களின் செயல்கள் எல்லாம் மானாடத்தை மேம்படுத்துவதாகவே அமையும்.

‘ஊனமில்லா மெம்ப்பொருளை

இம்மையிலே காணவெளி

ஞானமென்னும் அந் ஞானத்தை

நான் பெறுவது எப்போது?

-தாயுமானவர்

இப்பிறவியில் ஞானத்தை எப்போது பெறுவதென்று தவிக்கிறார் புலம்புகிறார்தாயுமானவர்.

தாயுமானவர் போல் தவிக்காமல் சிரமப்படாமல் ஞானம் பெறும் வழிகளைத் தருகிறார் மகரிஷி.

- ✘ ஞானம் என்பது வாழ்க்கை விளக்கு ஆகும்.
- ✘ மனிதன் எளிதாகவும் செம்மையாகவும் வாழ்வதற்கு ஞானம் உதவுகின்றது.
- ✘ ஒரு தத்துவத்தைச் சந்தேகமற, மாற முடியாத - மாற்ற முடியாத வகையில் அறிந்து கொண்ட திட நிலை ஞானம் எனப்படும்.
- ✘ வாழ்வில் ஞானம் இடம் பெறும் அளவிற்கே மக்களுக்குச் சிறப்பும் - வாழ்வில் அமைதியும், மகிழ்ச்சியும் கிடைக்கும்.
- ✘ தேகமற - மாற முடியாத - மாற்ற முடியாத வகையில் அறிந்து கொண்ட திடநிலை ஞானம் எனப்படும்.
- ✘ எந்தச் சூழ்நிலையிலும் சினம் ஒருவனை அணுகவில்லையெனில் அவன் ஞானம் பெற்றுவிட்டான் என்று பொருள்.

- ✘ ஒருவர் பெற்ற ஞானத்தைப் பரிசோதிக்கும் இடம் குடும்ப அமைதியாகும்.
- ✘ அறிவு என்பது அறியப்படுவது. ஞானம் என்பது உணரப்படுவது.
- ✘ அறிவை ஏடுகளில் பெறலாம். ஞானத்தை தவத்தால் பெறலாம்.
- ✘ அறிவு அழிவுக்குத் துணை போகும். ஞானம் ஆக்கத்திற்கு அச்சாணியாக இருக்கும்.
- ✘ வாழ்க்கையையும், வாழ்க்கையின் நோக்கத்தையும் அந்நோக்கத்திற்கேற்ப வாழும் முறை என்ன என்பதையும் அறிந்து கொள்வது ஞானம்.
- ✘ எல்லாம் வல்ல பரம்பொருள் எனக்கு வேண்டியதை எல்லாம் உரிய காலத்தில் கிடைக்குமாறு உருவாக்கி வைத்திருக்கும்போது அந்தப் பரம்பொருள் இயற்கையாக பிரபஞ்சமாக உலகமாக மக்களாக என்னுடைய அறிவாக இருந்து வழங்குவதுதான் ஞானம்.

“பேசா இடும்பைகள் பேசிச் சுத்தப் பேய் அங்கம் ஆகிப் பிதற்றித் திரிந்தேன்” என்கிறார் தாயுமானவர்.

ஒரு ஜென் கதை

ஞான தாகத்தோடு நூற்றுக்கணக்கான சீடர்கள் வந்தனர். குரு வந்தார். எல்லோரையும் பார்த்தார். சீடர்களும் ஆவலோடு குருவைப் பார்த்தார்கள்.

“ஹா!ஹா! என்ன இதெல்லாம்? போங்கள். போய் டீ சாப்பிடுங்கள்!” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

அவ்வளவுதான்! அதுதான் ஞானோபதேசம்!

நம்பமுடியாத அளவுக்கு எளிமையானது ஜென். “ஹா! ஹா! என்று சிரிப்பதே மந்திரம்!

“என்ன இதெல்லாம்?” என்று கேள்வி கேட்பதன் மூலம் உபதேசம் ஞானம் எல்லாம் முட்டாள்தனம் என்கிறார் குரு!

“தேநீர்! விழிப்புணர்ச்சி! - அவ்வளவுதான்.

28. நம் கடன் பணி செய்வதே!

ஓறைநிலை உணர்ந்து செயல்விளைவுத் தத்துவத்தை உணர்ந்து பேரறிவு எல்லை வரையில் நிலைத்து, தான் தனது என்று குறுகி நிற்கும் எல்லையைக் கடந்து உலக மக்களின் வாழ்வின் நலத்திற்காகவே அர்ப்பணித்து எண்ணம், சொல், செயல் என்ற மூவகை ஆற்றல்களையும் பயன்படுத்துகின்ற பெருநோக்கச் செயல்தான் தொண்டு எனப்படும்.

“அன்பர்பணி செய்ய எனை ஆள் ஆக்கிவிட்டு விட்டால்
இன்பநிலை தானே வந்து எய்தும் பராபரமே
எல்லாரும் இன்புற்று இருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறு ஒன்று அறியேன் பராபரமே”

என்று தொண்டின் நிலை பற்றித் தாயுமானவர் பாடுகிறார்.

“சொல்லாலும் கருத்தாலும் செயலாலும் தொண்டாற்றி
இல்லார் கல்லார் என்ற இழிநிலையை மாற்றிடுவோம்
வல்லாரும் மாட்டாரும் வளவாழ்வு பெற்றினிதாய்
எல்லாரும் பொங்கிடவேயாம் உளத்தில் பொங்கிடுவோம்’

என்று பாடுகிறார்.

“நீதி நெறி உணர் மாந்தராகி வாழும் நிலை உணர்ந்து
தொண்டாற்றி இன்பம் காண்போம்”

என்பதற்கேற்ப மகரிஷியின் வாழ்க்கை நெறியாகவே தொண்டு என்பது அமைந்துள்ளது.

‘தொண்டு செய்தால் கொண்டு வந்த வினைபோகும்’ என்பது மகரிஷி வினையைக் கழிக்கக் கூறும் வழியாகும். தொண்டுக்காகவே அர்ப்பணித்தவர்தானே மகரிஷி.

‘என்று எனை ராமலிங்க வள்ளற் பெருமகனார்
எதிர்நின்று காட்சி தந்து அருளைப் பொழிந்தாரோ
அன்று முதல் உடல் உயிரோடு அறிவை அருட்பணிக்கு
அர்ப்பணித்துவிட்டேன் என் வினை தூய்மையாச்சு’

என்று தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட அருட்தந்தை வேதாத்திரி
மகரிஷி ஒரு திறந்த புத்தகம்

முறையான தொண்டு எது? விடை தருகிறார் மகரிஷி

‘உயர்ந்தோர்கள் ஒன்றுபட்டு தாழ்ந்தோர் தம்மை
உயர்த்துவதே தொண்டு நிலையங்கள் நோக்கம்
உயர்ந்தநிலை அனைவருக்கும் கிட்டும்போதே
உலக சமாதானம் என்ற அமைதி உண்டாம்
உயர்வுஎனில் பொருள் ஆட்சி காமம் மூன்றும்
ஒழுக்கம் ஞானம் என்ற வழி இயங்கல்
உயர்வு பெற உயர்த்தி விட விரும்புவோரே
ஒன்றுபடுவீர் தொண்டு நிலையந்தோறும்’

உலகம் முழுவதும் இன்று கொந்தளிப்பிலே இருக்கிறது
என்று அவ்வப்போது சொல்லப்பட்டு வருகின்றது. இது எல்லோரும்
ஒத்துக் கொள்ளக்கூடிய உண்மையாகும். இந்தக் கொந்தளிப்பிலே நாம்
அமைத்திருக்கின்ற உலக சமுதாய சேவா சங்கம் என்ன செய்துவிட
முடியும்?

கொந்தளிப்பை நிறுத்தி விட முடியுமா? என்ற சந்தேகம்
வேண்டாம். கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய உலகில் உலக
மக்களிடையே அந்த அந்தக் கொந்தளிப்பாலே நாம் எந்த அளவு பாதிக்கப்
படாமல் வாழ வேண்டும், வாழ முடியும் என்று பார்க்க வேண்டும்.

அதே நேரத்தில் பாதிக்கப்படுபவர்களுக்கு எந்த அளவிலே
நம்மால் உதவி செய்து அவர்களையும் நல்வழிப்படுத்த முடியும்
என்பதையும் முதலில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

உடலையுணர்ந்த மனிதன் உயிரையும் உணர ஆரம்பித்தால்
அன்பு பெருகும். அந்த அன்பிலே என்ன என்ன விளையும் என்று
எண்ணிப் பாருங்கள். உலக சமுதாய சேவா சங்கத்தின் மூலம் என்னென்ன
நன்மைகளை நாம் அடைய முடியும். மனித குலமே அடைய
முடியும் என்ற ஒரு எண்ணத்தை முன் வைத்து நாம் துவளாது
தொண்டாற்ற வேண்டும் என்கிறார் மகரிஷி.

29. மெய்ப்பொருள் பற்றி மெய்யுணர்வாளர்கள்

தாயுமானவர் பொருள் வணக்கம் என்ற தலைப்பில் 12 பாடல்களும், எந்நாட்கண்ணியின் பொருள் இயல்பு என்பது பற்றி 19 கண்ணிகளும் பாடுகின்றார்.

பொருள் என்ற சொல்லைப் பல்பொருள்களில் 100 இடங்கட்கு மேல் எடுத்தாள்கிறார். மூன்றே இடங்களில் 'மெய்ப் பொருள்' என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்துகின்றார்.

பொருள் எது? மெய்ப்பொருள் எது? என்பது பற்றி இக்குறிப்பு களிலிருந்து தாயுமானவர் கூறும் விளக்கம் பெறலாம்.

தமக்கு மெய்ப்பொருளை உணர்த்தியவர்கள் எல்லாம் நிலை யாமையால் மறைத்து விட்டனர். மெய்ப்பொருளோ என்றும் நிலைத்து நிற்கிறது. அந்த மெய்ப்பொருளை உணர 'எனக்கு வாய்ப்புத் தா ஆண்டவனே' என வேண்டுகிறார் தாயுமானவர்.

மெய்ப்பொருளை அறிய விரும்பாத ஓர் ஏழையாக நான் மட்டும்தான் இருக்கிறேன். வேறு யாரேனும் இருப்பாரோ? எனக் கேட்கிறார்.

**'மின்னைப் போன்றன அகிலமென் றறிந்து மெய்ப்பொருளாம்
உன்னைப் போன்றநற் பரம்பொரு ளில்லையென் றோர்ந்து
பொன்னைப் போன்றநின் போதங்கொண்டு உன்பணி பொருந்தா
என்னைப் போன்றுள ஏழைய ரையவிங் கெவரோ'**

மெய்ப்பொருளை அறிய வழியேது என அடுத்த கேள்வி அவரது சிந்தனையில் எழுகிறது. தெரியவேண்டிய ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ள

‘மை’ போட்டுப் பார்ப்பது ஒரு பழக்கம். இதனால் அனைத்தையும் தெரிந்து கொள்ளலாம். இப்பழக்கம் தாயுமானவர் காலத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும்.

பேற்றிவாகிய ‘வெளிஞானம்’ என்னும் ‘மை’ கிடைத்தால் அதன் வழி இறையாகிய மெய்ப்பொருளை பார்க்க இயலுமே என ஏங்குகின்றார் தாயுமானவர். எனவே இறையை அறிய மெய்ப்பொருளை உணர காண அறிவு முதிர்ச்சியே வழி என்பது தெளிவாகின்றது.

‘ஈனமில்லா மெய்ப்பொருளை இன்மையிலே காண வெளி ஞானமெனும் அஞ்சனத்தை நான் பெறுவ தெந்நாளோ’

‘என்னால் இயலும்’ என்ற ஆணவத்தோடு தன்னம்பிக்கை மிக்க ஒருவன் மெய்ப் பொருளைத் தேடுவானாயின் அவன் தேடியதை அடைவானா? என்பது கேள்வி.

அம்மெய்ப் பொருளைக் காண்பதற்கு அவன் புலன்கள் புறக் கண்கள் போதாது. இறைவன் திருவருளாகிய கண்ணை அவன் முதலில் பெற்றால்தான் அவன் விரும்புவது கிடைக்கும்.

அதுவும் அத்திருவருட் கண்களே மெய்ப்பொருளை அவனுக்குக் காட்ட வேண்டும். ‘அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி’ எனும் தொடர் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

‘காட்டுந் திருவருளே கண்ணாகக் கண்டு பர வீட்டின்ப மெய்ப்பொருளை மேவுநாள் எந்நாளோ?’

மெய்ப்பொருளாம்.... நற் பரம்பொருள் ஈனமில்லா மெய்ப் பொருள் பரவீட்டின் மெய்ப்பொருள் என்பது பேற்றிவாகிய உண்மையில் முடிபாகிய இறைநிலையையே குறிக்கின்றன.

‘ஆதிநிலைவெட்டவெளி அதுதான் மெய்ப்பொருளாகும்’ (ஞா.க.1080)

என்று மெய்ப்பொருள் விளக்கம் தருகிறார் வேதாத்திரி மகரிஷி. மெய்ப்பொருளின் பரிணாமம் குறித்து ஞானக்களஞ்சியத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

‘மெய்ப் பொருளே விண்ணாகி அலைநிலையில் காந்தமாய் மேலும் விண்ணடர்த்தி நிலைக்கேற்ப பூதம் ஐந்துமாய் ஐயுணர்வாய் மெய்யுணர்வாய் அனைத்துயிராய் பெருகியே அகம் அறிவாய்ப் புறம் உடலாய் அடுக்கத் தோற்றமாச்சு

செய்யும் தொழில் வளம்நோக்கம் இடம்காலம் ஒக்கவே
 சீர்விளைவாய் காந்த வழி திகழும் அருளாற்றலே
 வையசுத்தில் வாழ்வோர்க்கு இன்பம் துன்பம், அமைதியும்
 வான் உணர்வாம் பேரின்பம் துய்ப்பதுணர்ந்துய்யுவோம்'

(ஞா.க.1645)

இக்கருத்தினை மேலும் விளக்குமுகத்தான் மெய்ப் பொருளும்
 பிரபஞ்சமும் என்ற கவியில்

'ஆழ்கடல்போல் மெய்ப் பொருளும்
 அலைகள் போல் உருவனைத்தும்
 ஊழுழி நிற்பதுவும்
 உருவெடுத்து மாறுவதும்'

என்று அழகான உவமை மூலம் விளக்குகிறார்.

'செயல்களிலே விளைவாக சிவத்தின் செய்கை
 சிறந்துவிளங்கும் உண்மை தேர்ந்து கொண்டால்
 செயல்களெலாம் நலம்விளைக்கும் வாரே செய்வோம்
 சிவனை நேராயறியும் சிறப்பு ஈதே

(ஞா.க.1098)

என்று நமது செயல்களிலேயே மெய்ப் பொருள் இருக்கிறது என்று
 அழகாகவும் ஆழமாகவும் மெய்ப்பொருள் விளக்கம் தந்தவர் நமது
 மகரிஷி ஆவார்.

30. ஆவணத்தை அடக்கலாமா?

அகங்காரத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்ற தத்துவம் கோயில்களில் சில சிற்பங்கள் மூலம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இறைவன் தன் கால்களின் அடியில் ஒரு அரக்கனை மிதித்திருப்பதைப் போன்று காட்டப் பட்டிருப்பது அகங்காரமாகிய மாயா அரக்கனை அவர் அடக்கி வைத்துள்ளார் என்பது தெரிகிறது.

அகந்தை குடிகொண்டால் மாயா பலவிதமாகத் தொடரும். எல்லாப் பொருள்களின் மீதும் ஆசை உண்டாகும். இதனைத் தாயுமானவர்,

‘யானெனும் அகந்தைதான் எவ்வளவு மாறிலை
யாதினும் அபிமானம் என்
சித்தமிசை குடி கொண்டது’

இறைநிலையின் ஆற்றலாலே உருவாகி உலக இயல்போடு ஒட்டி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற மனிதன், புலன் உணர்வுக் கவர்ச்சியாலும், அதனால் ஏற்படும் மயக்கத்தாலும் இறைநிலையை அடியோடு மறந்து விடுகிறான்.

தனக்குள் அடங்கியுள்ள பெருமையை, அனைத்தும் தானே உருவாக்கிக் கொண்டதாக கற்பனை செய்து கொள்கிறான். அப்போது ஆணவம் உண்டாகிறது.

தாயுமானவர் ஆணவத்தை கருமை படர்ந்த காட்டினுக்கு உவமை ஆக்கியுள்ளார். கருமை படர்வதற்கு காடு காரணமாக உள்ளது போல் ஜீவர்களின் அஞ்ஞான இருளுக்கு ஆணவ மலம் காரணமாயிருக்கிறது. ஆகவே கருமையைக் காட்டிலும் ஆணவம் வலியது.

ஒருவன் கருமை படர்ந்த காட்டில் செல்ல முற்படின் அவனால் தன் எதிரில் உள்ள பொருளையும் பார்க்க முடியாது. தன்னைத்

தானறியவும் முடியாது. கருமையைப் பரப்புவதன் மூலம் காடு தன்னையும் மறைத்துக் கொள்கிறது. தன்னை நோக்கி வருபவர்களையும் மறைக்கிறது. ஆணவ மலமும் ஜீவர்களின் மனதில் இருளைப் பரப்புவதன் மூலம் தனது வடிவையும் காட்டாது. தனக்குள்ளே இருக்கின்ற ஆன்மாவையும் காட்டாதாகலின்

‘உருவுதான் காட்டா ஆணவமும் ஒளிகள்
டொளிகின்ற இருளென்னவே
தன்னிலைமை காட்டாது’

என்றார். தாயுமானவர் மற்றொரு இடத்தில்,

‘ஒரு பொருளுங் காட்டா திருவருளுங் காட்டு
மிடு பொருளும் காட்டாதிது’

என்றது திருவருட்பயன். இவ்வாணவ மலம் கர்மாவின் காரணமாக உருவாகிறது.

முகமதியர்களும் ஆணவமலம் உண்டென்பதை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். பைபிளில் ஆதியாகமத்திலும் ஆணவத்தைப் பற்றி கூறப்பட்டிருந்தது. ஆணவம் காட்டினமையால் சாத்தானை தேவன் பூலோகத்திற்குத் தள்ளியதாக அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அகங்காரம் ஆணவத்தை விடவலிமையுடையது. அறிவைமயக்கி விடும். எப்பொருளையும் மயக்க நிலையில் வைத்து ஆராயவிடாது.

இதனால் மனிதன் இருவினை என்கிற அலைகளால் எறியப்பட்டு, மாயையில் அழுந்தி, ஆசையாகிய காட்டாறு மேலும் மேலும் வந்து மோத, ஞானமாகிய மரக்கலத்தைக் கைவிட்டு புத்தி கலங்கி, திருட்டுக் கப்பலையொத்த எமப்படர்களின் கைகளில் சிக்கி, முக்தியென்னும் கரையை அடையாது, பிறவி என்னும் சுழலிலே மூழ்கிவிடுகிறான்.

ஆணவம் யாருக்கும் வரக்கூடாது என்பதற்கும் தாயுமானவர் பாடுகிறார்.

‘எக்கலையும் சுற்று உணர்ந்தோம் என்றவார்க்கும் சம்மதம் சொல்
வக்கனையில் இன்பம் வருமோ பராபரமே’

ஆணவத்தை மகரிஷி தன்முனைப்பு என்று அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார். தன்முனைப்பு ‘தான்’ ‘தனது’ என்று இரண்டு நிலைகளுடையது என்பார். தான் என்பது அதிகாரப்பற்று என்றும் தனது என்பது பொருள்பற்று என்றும் கூறுவார்.

இரண்டும் கணவன் மனைவி என்றும் கூறி இவர்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைகள்தான் பேராசை, சினம், கடும் பற்று, முறையற்ற பால்கவர்ச்சி, உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை, வஞ்சம் என்ற ஆறு குழந்தைகள் என்கிறார். இதனைச் சீரமைக்க அறுகுணச் சீரமைப்பு என்ற பயிற்சி முறையினையும் தந்துள்ளார்.

தன் முனைப்பைத் தவிர்க்க வேதாத்திரி மகரிஷி,

‘தன்னைத் தன்முலத்தைத் தன் செயலலைக் கருத்துக்களை முன்செய்த விளைவுகளை முற்றும் சிந்தித்துணர்வ
என்னால்தான் இது உளது இது ஆகும் - என் வாழ்நாள் பின் என்னாம் என்று எழும் பேச்சேது? பெரியோன் யார்?’

அன்றாடம் பயன்படுத்தும் வாழ்க்கைக்குரிய அனைத்துப் பொருள் களிலும் கறை புகின்றது. சிறிது நாளில் பொருள் மங்கி சிதைவுறு கின்றது. நாட்பட்ட வாழ்க்கை’ எனும் நிலை மாறி நலிந்து வாடி வதங்கும் வாழ்க்கைக்காக மனிதர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் ஓடுகின்றார்கள்.

இந்த பரபரப்பான சூழலில் உண்மைப் பொருளினை மறந்து பொய்யான வாழ்வினுக்குப் புகழ் தேடி அலைந்து அயர்கின்றார்கள். இறைவன் என்னும் உணர்வு மனிதர்களுள் விழுந்து அமைதியில் விழித்து உடலும் உயிரும் புனிதம் பெற மெய்ப்பொருள் காண இறைவனை நாடு. அங்கே தன்முனைப்பு அறுந்து விழுகின்றது என்கின்றார் மகரிஷி.

‘இறைநிலையோ டெண்ணத்தைக் கலக்கவிட்டு ஏற்படும் ஓர் அமைதியிலே விழிப்பாய் நிற்க நிறைநிலையே தானாக உணர்வதாகும்.

நித்த நித்தம் உயிர் உடலில் இயங்கு மட்டும் உறைந்து உறைந்திந் நிலையில் பழகிக் கொள்ள உலக இன்பங்களிலே அளவு கிட்டும் கறை நீங்கி அறிவு மெய்ப் பொருளாய் நிற்கும் கரைந்துபோம் தன்முனைப்பு காணும் தெய்வம்’

(ஞா.க)

ஆணவம் நமது மனதில் பெருகும்போது, ஆணவத்தால் அழிந்த இராவணனது வாழ்க்கை நமது நினைவுக்கு வரட்டும். ஆசைப்படும் போது துரியோதனனை உங்கள் நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

பைபிளைப் படித்து மன்னிக்கப் பழகுங்கள். திருக்குரானை தினமும் ஓதி தொழுகையும் ஈகையும் தரும் மேன்மையைப் பெறுங்கள். வள்ளலாரை உள்வாங்கி உயிரிரக்கம் கொள்ளுங்கள். தாயுமானவரைப் படித்து தன்னை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். வேதாத்திரி பயிற்சி முறையில் பயின்று ஆணவத்தை வெல்லுங்கள்.

அன்பு - அடைக்கலம் - அடியார் கூட்டம் - பெரியார் வணக்கம் - தியானம் - தற்சோதனைகளால் நான் என்னும் ஆணவமாயம் நலியும்.

'நான்' அணுவணுவாகத் தேய்ந்து மறைந்தால் உண்மையான அன்பு உண்டாகும். அதனால் 'தான்' என்றொரு பொருள் எழுந்து நம்மைத் தாக்க நடத்தும். அப்போதே 'நீயே நான் என்று நினைப்பும் மறப்பும் அறுத்தாயே அனைய அருள் தந்தாய் பராபரமே' என்னும் தாயுமானோபநிடதம் உணர்வாகும்.

'கெட்ட வழி ஆணவப்பேய் கீழாக மேலான
சிட்டருளைப் பூசை செய்வார் பராபரமே'

இறைவனே நானாக இருக்கிறான் என்ற உண்மையை தெளிவாக உணர்ந்த நிலையிலே ஆணவம் எழவே எழுத்து.

31. ஓறையுணர்வாளர்களின் இலக்கியத் திறன்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பக்தி இலக்கியப் பனுவல்களும், சித்தர்களின் ஞானப் பனுவல்களும் தனிச்சிறப்பான இலக்கியத் தொகுதிகளாகத் திகழ்கின்றன. வாழ்க்கையின் பொய்மைகளைக் கண்டுணர்ந்து, மானுடம் வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டும் இலக்கியங்களாக அவை விளங்குகின்றன.

திருவள்ளுவர், திருமுலர், பட்டினத்தார், சிவவாக்கியர், மாணிக்க வாசகர் என்று தொடங்கித் தொடரும் இலக்கிய மரபில் புகழ்பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகளாக மிளிரும் தாயுமானவர், வேதாத்திரி மகரிஷி ஆகிய இருவரின் ஞானப் பனுவல்களும் போற்றுதற்குரிய இடங்களைப் பெற்றுப் பொலிகின்றன.

பல்லாயிரம் பாடல்களைப் பாடிய வேதாத்திரி மகரிஷியின் 2000 பாடல்கள் 'ஞானக் களஞ்சியம்' என்னுந் தலைப்பில் இரு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. இவ்விரண்டிலும் அடங்காமல் பல கவிதைகள் பிற நூல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

தாயுமானவர் பாடிய 1456 பாடல்களும் 'தாயுமானவர் பாடல்கள்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளன.

மகான்களின் பாடல்களின் நடை, எளிய நடை. சாதாரண மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் எளிய நடை. மொழி நடை, ஒலி நடை, எதுகை, மோனை, வண்ணம், இயைபு, சொல், நடை, தொடை நலன்கள், தலையாகு எதுகை, மோனை நலன், இயைபுத் தொடை நலன், அகவற்பாவில் அருந்திறம், இணைமோனை, கூழைமோனை, முற்று மோனை, விருத்த வடிவங்கள், கீர்த்தனை என்றும் பல வடிவங்களில் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார்கள்.

தாயுமானவர் பாடல்கள் உடல், உயிர், உலகம், இறைவன் என இவற்றைப் பற்றிப் பேசுகின்ற பாடல்கள். மகரிஷியோ அதற்கு மேல் அரசியல் - உலக சமாதானம் போன்ற பல்வேறு தலைப்புகளில் பாடியுள்ளார். இருவரது பாடல்களும் பாடுதற்கென்றே அமைந்தவை. பாடுவதற்குரியன பாடல்கள். செய்யப்படுவது செய்யுள். கற்பனையோடு கலந்து கவிஞனால் இயற்றப்படுவதே கவிதை. இவர்களது பாடல்கள் கவிதையாகவும், செய்யுளாகவும் பாடலாகவும் அமைந்துள்ளன.

இருவரது பாடல்களிலும் கற்பனை மிகுதியாக உள்ளது எனக் கூறுவதற்கில்லை. இருப்பினும் இவர்கள் கையாளும் சில வர்ணனைகள், உவமைகள், கற்பனை நயத்துடன் காட்சியளிக்கின்றன.

ஓசை நயம்:

தாயுமானவர் பாடல்கள் அனைத்திலும் ஓசை நயமே நம் உள்ளத்தை ஈர்த்துப் பொருள் ஆழத்தையும் உணரச் செய்கின்றது. வெறும் ஓசையோடு தாயுமானவர் பாடல் அமைந்து விடவில்லை. சொற்கள் மீண்டும் மீண்டும் வருவதால் பொருள் அழுத்தமும் எண்ண விரிவும் இசையின்பமும் கிடைக்கின்றன.

‘ஒன்றியொன்றி நின்றுநின்று மென்னையென்னை

யுன்னியுஉனும்.....

(பன்மாலை.6)

ஓசைகளிலும் சில முறைகளை அமைப்புகளை தாயுமானவர் பயன்படுத்துவதால் அதிலும் தனி இன்பம் நமக்குக் கிடைக்கிறது.

ஒரு பாடல் கேள்விகள் பல தொடுக்கிறார். இன்னொன்றில் உடன் பாடாகப் பல செய்திகள் சொல்கின்றார். தம் கருத்தை விளக்குகிறார்.

தாயுமானவருக்குச் சில வினாக்கள் உள்ளத்தே எழுகின்றன. இக்கடல் எவ்வாறு கரையின்றி அடங்கி நின்று கொண்டிருக்கிறது? என நினைத்துப் பார்க்கிறார்.

நஞ்சு அமுதாவது எப்படி? கடலில் அக்கினி நிலையாக இருக்கின்றதே! பூமியினும் பரிமாண அளவில் பெரிதான கோளங்கள் நட்சத்திரங்கள் எவ்வாறு விழாமல் நிலை நிற்கின்றன. அவை ஈர்ப்பு ஆற்றலால் எவ்வாறு நின்று கொண்டிருக்கின்றன?

‘அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கும்; அளப்பெருந்தன்மை வளப்பெருங் காட்சி; ஒன்றுக்கொன்று நின்றெழில் பகரின் நூற்றொரு கோடியின் மேற்ப விரிந்தன’ எனத் திருவண்டப் பகுதியில் மணிவாசகர் விளக்குகின்றார்.

மேருவையே வளைத்தான் வல்லோன். அது வளையவில்லையா? மேகங்கள் வச்சிராயுத்திற்கு அடங்கி ஏவல் கேட்கவில்லையா? இராமன் கால் அடிபட்டுச் சாபம் நீங்கி கற்சிலையும் மடமங்கையாக வில்லையா?

உலகில் எத்தனையோ சித்துவகைகள் நடைபெறவில்லையா? இன்றுகூட எத்தனையோ வகைச் சித்திகள் நடைபெறுவதை நாம் பார்த்ததில்லையா?

ஆனால் என் மனம் ஒருநிலைப்பட மட்டும் என்னால் செய்ய இயலவில்லையே! நீ செய்யக்கூடாதா? எனக் கேட்கின்றார் தாயுமானவர். 'ஓ' என மீண்டும் மீண்டும் வரும் வினாத் தொகுப்பு ஓசையினிமை அளிக்கிறது.

'ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலையோ கொடிய
ஆலம் அமுதாக விலையோ
அக்கடலின் மீது வடவனல் நிற்க விலையோ
அதரத் தகில கோடி
தாழாமல் நிலைநிற்க விலையோ? மேருவும்
தனுவாக வளைய விலையோ
சப்த மேகங்களும் வசரத னாணையில்
சஞ்சரித் திட வில்லையோ?
வாழாது வாழவே இராமனடியாற் சிலையும்
மடமங்கை ஆக விலையோ?
மணிமந்தர மாதியால் வேண்டு சித்திகள் உலக
மார்க்கத்தில் வைக்க விலையோ?
பாழான என் மனங் குவிய ஒரு தந்திரம்
பண்ணுவ துனக் கருமையோ?
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே'

(பரிபூரண. 9)

மகரிஷியின் கவிதைகள் மனிதனின் மனதோடு ஒன்றி இணை கின்ற மகிழ்ச்சியைத் தரவல்லதாக அமைந்துள்ளன. ஒலி நயத்தோடு இணைந்த யாப்புடன் அமைந்த மகரிஷியின் 'பாடு பாப்பா' என்னும் தலைப்பில் சிறுவர் சிறுமியருக்காக எழுதிய பாடல் பின்வருமாறு

'சின்ன வயது குழந்தைகளே
சீக்கிரம் காலையில் எழுந்திருங்கள்

அன்னை தந்தை இருவருக்கும்
அன்பாய் வணக்கம் செலுத்துங்கள்’.

‘வீட்டுக் கணக்கைப் போட்டுப் பின்
விடைகள் சரியா எனப் பாரீர்
நாட்டுக் குழைத்த நல்லோரின்
நினைவை என்றும் மறவோமே’

என்னும் பாடலில் மகரிஷியின் யாப்பு நுட்பக்கூர்மையும் ஓசை நயமும் குழந்தைகளுக்கு எளிமையாக உணர்த்தும் கருத்து நுட்பமும் நன்கறியலாம்.

உவமைகள்:

இலக்கியத்திற்கு மிக இன்றியமையாதது உவமை. உவமையி லிருந்து தான் ஏனைய அணிகளெல்லாம் தோன்றியுள்ளன. உவமை மூலம் நாம் தினந்தோறும் காண்கின்ற பொருள்களையே வைத்துத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டும்போது, நாம் எளிதில் கருத்துக்களைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

எந்தவொரு பொருளைப் பாட ஆரம்பித்தாலும் உவமையழகு மிளிர் விளக்குகின்றார் தாயுமானவர்.

‘மாசற்ற அன்பர் நெஞ்சே மாறாத பெட்டகமாத்
தேசற்ற மாமணிநின் தேசினையும் காண்பேனோ’
‘ஆடாம லோய்ந்திட்ட பம்பரம் போலவிசை
யடங்கி மனம்வீழ.....’ (வேண்டாவோ)

‘பொல்லாத மாமார்க்கட மனமே யெனைப்போலடுத்த
எல்லாவற்றையும் பற்றிக் கொண்டனையே

(பாயப் 49)

‘சாட்டையிலாப் பம்பரம்போ லாடுஞ் சடசால
நாட்டமற வெந்தை சுத்த ஞானவெளி காண்பேனோ’

(காண் 12)

இதே போன்று மகரிஷியின் கவிதைகளில் உவமையும் உருவகமும் இடம் பெற்று கவிதைக்கு அழகும் பொருளும் சேர்த்துள்ளன. ஐம்பொறிகளின் மௌனத்தை சூனியத்திற்கு ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறியுள்ளதன் மூலம் உவமை நலம் அறியலாம்.

‘கடல் உலகில் பரவெளியில் இயல்பாய்த்தோன்றும்
காட்சிகளைப் போல.....’

‘பெய்கின்ற மழைபோலும் எழுத்தின் வேகம்’

‘மேட்டுள நீர் பள்ளம்போய்ச் சேர்தல் போல

மேதினியோர் ஆராய்வும் முடிவு தோன்றும்’

‘சுதிரவன் காலத்தே காணாத விண்மீன் போல

புதிர்போன்ற அறிவுநிலை புலன் இயங்குங்கால் தோன்றா’

“போர்க்கோலம் போல் விதியும் மதியும் அங்கே

புரிகின்ற போட்டிகளின் முடிவைப் பாரீர்”

- × முட்டைக்குள்ளிருக்கும் கருவளர்ந்தால் மூடிய ஓடு உடைந்து குஞ்சு வெளிவந்து இன்பம் துய்ப்பது போல் அறம் செய்து தூய்மை பெற்றால், வினை புலன் மயக்கம் நீங்கும். வீடு பேறு இன்பம் கிட்டும்.
- × மரத்தில் விதையும் விதைக்குள்ளே மரமும் இருப்பது போல மனிதனுக்குள் தெய்வமும் தெய்வத்திற்குள் மனிதனும் இருக்கிறான்.
- × பிறந்தது போல இறந்திடும் இச்சை.
- × கடன் புண் போன்றது. வட்டி புண் சீழ்ப்பிடித்தல் போன்றது.
- × வேறுத்தமரத்தினைப்போன்றவர்கள் ஐயுணர்வில் மயங்கியவர்கள்.

தாயுமானவரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் தமிழ் இலக்கியத்தில் நன்கு தோய்ந்தவர்கள். தமிழ்த் தாய்க்கு தங்களது படைப்புகளை மாலையிட்டு மகிழ்ந்துள்ளனர்.

32. பிரபஞ்ச இயக்கம்

எல்லையற்ற, எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள வெளியின் தன்மாற்ற வெளிப்பாடே இப்பிரபஞ்சம். பிரபஞ்சம் என்றால் என்ன?

பிரபஞ்சத்தின் அளவையும், சக்தியையும், பிரமாண்டத்தையும் இன்று வரை விஞ்ஞானிகளால் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பிரபஞ்சத்தின் ஆற்றலையும், மகத்துவத்தையும் மனதாலும், கற்பனையாலும் அறிய முடியாது. அனுபூதி நிலையில் உணர முடியும்.

கோடிக்கணக்கான விண்மீன்கள், பூமி, சூரியன் உட்பட அடங்கிய கூட்டத்திற்கு அண்டங்கள் என்று பெயர். இதுவரை எண்பது லட்சம் அண்டங்கள் இருப்பதாக உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. எல்லா அண்டங்களின் தொகுப்பே பிரபஞ்சமாகும்.

வெட்டவெளி விண்துகள்கள் வான்காந்தம் ஆகியவற்றின் பெருமையையும் சிறப்பினையும் தெய்வீகத் தன்மையையும் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டால் வேறு அறிய வேண்டிய பிரபஞ்ச இரகசியம் எதுவும் மிச்சமில்லை.

**“பார் ஆதி பூதம் எல்லாம் பார்க்குங்கால் அப்பரத்தின்
சீர் ஆக நிற்கும் திறம் கண்டாய்”**

என்று பிரபஞ்ச இயக்கத்தைப் பற்றி தாயுமானவர் குறிப்பிடுகிறார்.

பாலில் வெண்ணெய் பரவி இருப்பதைப் போல, பிரபஞ்சத்தில் பிரம்மம் பரவி இருக்கிறது. பாலைக் கடைந்தால் வெண்ணெய் ஓரிடத்தில் திரள்கிறது. அதுபோல தியானம் செய்வது பிரம்ம ஞானத்தை ஆன்மாவில் வெளிப்படுத்துகின்றது.

பிரபஞ்சத்தையே இயக்கிக் கொண்டிருக்கக் கம் மையம் உங்கள் ஒவ்வொரிடமும் இருக்கிறது.

“ பெருவெளியாய் எல்லையற்ற பேரண்ட அகத்தினிலே
பிரபஞ்சம் என்ற ஒரு பேரியக்கம் நிகழ்கிறது
ஒரு வெளியின் அழுத்தமும் உளவெலாம் உருண்டியங்கி
ஒன்றை ஒன்று தள்ள ஒடும் உண்மையின் நாம் உணர்ந்தோம்”

(ஞா.க.)

பிரபஞ்ச இயக்கத்தின் உண்மையை பாமரரும் புரிந்து கொள்ளும்
வண்ணம் எளிமையாகக் கூறுகிறார் வேதாத்திரி மகரிஷி.

33. பற்றற்ற நிலை வேண்டும்

குடும்பத்தைப் பற்றியோ வாழ்க்கை மேன்மைகளைப் பற்றியோ கவலையில்லாமல் சம்பாதித்து ஆட்டம் போடும் பலர் உண்டு. அவர்கள் பற்று அற்றவர்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அவர்கள் பொறுப்பற்றவர்கள்.

பற்று அற்றநிலை இரண்டு விதத்திலும் வரலாம். ஒன்று பக்குவப் பட்டவர்களின் பற்றற்ற நிலை. மற்றொன்று பொறுப்பற்றவர்கள் இருக்கிற பற்றற்ற நிலை. குடும்பத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் பொறுப்போடு பற்று அற்று செயல் புரிதல் வேண்டும்.

ஒரு பொருளின் மீது தன் முழு ஆற்றலோடு பற்று வைக்கும் திறமையுடன் வேண்டும்போது, அதிலிருந்து தன்னை முழுமையாக விலக்கிக் கொள்ளும் திறமையுடையவனே இயற்கையிலிருந்து மிகச் சிறந்ததைப் பெற முடியும்.

**‘பற்று அற்று இருக்கும் நெறி பற்றின் கடல் மலையும்
சுற்ற நினைக்கும் மனம் சொன்னேன் பராபரமே’**

‘வினை உடல் புனைந்தோடும் சுத்தான்மாவே நான். இந்த ஆட்டம் எனக்கு வேடமே’ என்று பற்றற்று இருப்பதே இன்பம். பார்ப்பானாகப் பார்க்கவேண்டும்.

ஒரு மாயா தீபத்திற்குள்ளே உள்ள விளக்கே சுத்தான்மா. உட்பொறியின் உடலே இயற்கை உடல். படம் வினைக்காட்சிகள் திரை உலகம். கண்ணாடி ஜம்புலன்கள் வழியே செல்லும் மனம். இந்தப் படக்காட்சி முழுதும் விளக்கினால் இயலுகிறது. ஆனால் அது காட்சியின் இன்ப துன்பங்களில் கலப்பதில்லை.

திரையில் புலி, கரடி வந்தால் விளக்குப் பயப்படுவதில்லை. திருமணக் கோலம் வந்தால் மகிழ்வதில்லை. அந்த விளக்குப் போல நம் உள்ளத்தில் ஆத்மா இருக்கிறது. அதுவே நீ யென்றறிந்து புறவுலகக் காட்சிகளை பார்க்கவேண்டும்.

பற்றற்ற பழக்கம் வேண்டும் என்பதை வேதாத்திரி மகரிஷியும் வலியுறுத்துகின்றார். பற்றற்ற வாழ்க்கை 'உறவிலே கண்ட உண்மை நிலைத்துறவு' போன்று இருக்க வேண்டும் என்பார்.

'நெற்றியில் உச்சியில் ஞாபகமாயிரு
உற்றுற்றுப் பார்த்திடு உன்னை உலகை பின்
கற்றபடி நட சுருத்து விழிப்புடன்
பற்றற்று வாழும் பழக்கம் உண்டாகி விடும். (ஞா.க)

ஆசையாணவச் சுழல்களில் மனம் பற்றாமல் நீரில் படகு போல, உலகில் வாழ வேண்டும். பரம சுகமாகிய சுத்தான்மப் பேரின்பத்தை அடையச் சாதன மார்க்கங்களைக் கற்று நின்றவரே கல்வியில் சிறந்த புலவர்களுக்கு எல்லாம் தலைவர். இது சுத்தானந்த பாரதியார் வாக்கு.

'பற்றது பற்றின் பரமனைப் பற்றுமின்
கற்றவர் பேரின்பம் உற்று நின்றாரே'
என்று திருமூலர் விளக்குகிறார்.

'பற்றற்று நீரில் பட தாமரை இலைபோல் சுற்றத்தை நீக்கி மனம் தூர நிற்பது எக்காலம்?' என்கிறார் பத்திரகிரியார்.

பற்றை ஒழிப்பதே அந்தக்கரணத் துறவறமாகும். பற்றை ஒழிக்காது துறவறத்தை மேற்கொள்வது எளிதல்ல. வீடு வாசலைத் துறந்து சில காலம் இருக்க முடியும். ஆனால் மனதைத் துறந்து சில நிமிடங்கள் இருப்பது கடினம். இது ஆசையும் பாசமும் அற்றவர்களுக்கே அன்றி மற்றவர்களுக்கு எளிதல்ல.

பற்றற்ற மனமே இறைவனுக்கு இருப்பிடமாதலால் இறைவனை தம்முள் உணர்கின்றார் திருமூலர்.

'உள்நாடி உள்ளே ஒளிபெற நோக்கின்
கண்ணாடி போலக் கலந்து நின்றானே'

எண்ணங்களைத் துறக்கவேண்டும் அல்லது ஒற்றுமைப்படுத்த வேண்டும். முன்னது நிஷ்காமிய கர்மமாகும். பின்னது நாமஸ்மரனையின் பாற்பட்டதாகும். இவையே பற்றற்ற நிலைக்கு வழிகோலுவதாகும். இதனைத் திருமூலர்.

'வாயும் ஊசியும் பேசவி வதையினால்
பேசியிருந்து பிதற்றிப் பயனில்லை

ஆசையும் அன்பும் அறுமின் அறுத்தபின்

ஈசன் இருந்த இடம் விளதாமே”

வேதாத்திரி மகரிஷி பற்றற்ற நிலையை எளிமையாகக் கூறுகிறார்.

- ✘ மனிதன் அனுபோக அனுபவ ஆராய்ச்சிகளினால் அறிவு வளர்ச்சி பெற்று தன்னிலை விளக்கம் பெறும்போது உருவ அளவிலே மனிதர்கள் வேறுபட்டிருந்தாலும் உயிர் என்ற நிலையால் ஒன்று பட்டே ஏகமாகவே இருப்பது அறிவிற்கும் தெளிவாக விளங்கி விடுகிறது. அப்போது பிரபஞ்சத்தில் உள்ள சில பொருட்களை மாத்திரம்தனதென்று எண்ணிக் கொள்ளும் பற்றுதல்கள் தானாகவே விடுபட்டுப் போகின்றன.
- ✘ தேவையுணர்வாலும் தொடர்ந்து வந்த பழக்கத்தாலும் கிடைத்துள்ள சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளாலும் அறிவின் வளர்ச்சிக்கேற்றவாறு ஒவ்வொரு மனிதனும் தேசம், மதம், மொழி, இனம், பொருட்கள், பந்துகள் என்றவைகள் மீது உரிமை கொண்டாடுகிறான். அந்தந்த எல்லையில் குறுகியும் நின்றான். இத்தகைய நினைவை நிலையை பற்று என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால் உயிர் நிலையை அறிந்து கொண்ட பேரறிவின் சிகரமே பற்றற்ற நிலையாகும்.

34. அருள் தாகம் வேண்டும்

பிறந்தபோது நாம் எதுவும் கொண்டு வரவில்லை. இறக்கும் போதும் எதையும் எடுத்துச் செல்லப் போவது இல்லை.

ஆனால் நாம் என்ன செய்கிறோம்? பொருள் தேடுவதிலேயே வாழ்க்கையைச் செலவிடுகிறோம்.

ஆதம் சாதகன் தான் இருக்க வேண்டிய நிலையினிற் வழவிக் கீழ்மையுற்றிருக்கிற காலத்திலும், அந்த மேல் நிலையையே உன்னி அருள்தாகம் பிடித்திருப்பது அனுபோக சுத்தியாகும்.

தீவிர அருள்தாகம் இருப்பவனுக்கு ஆண்டவன் அருள் தவறாது கிடைக்கும். அவன் முயற்சியும் ஒருக்காலும் வீணாகாது.

**‘கர்மமானது கோடிமுன்னே செய்தாலும்நின்
கருணைப் பிரவாக அருளைத்
தாகமாய் நாடினரை வாதிக்க வல்லதோ!’**

இப்பாடல் மூலம் சாதகனுக்கு அருள்தாகம் இருக்க வேண்டும் என்பதை தாயுமானவர் சொல்லுகிறார். அருள்தாகம் கொண்டு அலைந்த தாயுமானவருக்கு ஆண்டவன் அருளை வழங்கினான்.

தாயுமானவரைப் போல் நாமும் அருள்தாகம் கொண்டு அலைய வேண்டும். நமது பொருள்தாகம் அருள் தாகமாக மாறவேண்டும். அன்றிலிருந்து நமது புதிய வாழ்வு தொடங்குகிறது.

பொருள் தாகம் மனிதனைப் புண்படுத்துகிறது. அருள்தாகம் ஆறுதல் அளிக்கிறது. அருளை நாம் நாடிச் சென்றால் தேவையான பொருள் நம் பின்னே வரும். பொருளைத் தேடி நாம் சென்றால் நம் பின்னே அருள் வராது.

விவேகம், வைராக்யம், உயிர்களிதத்தில் அன்பு, சான்றோர்க்குப் பணிவிடை செய்தல், சத்சங்கத்தில் விருப்பம் கொண்டிருத்தல்,

இறைவனுடைய திருநாமத்தையும் மகிமைகளையும் ஓதுதல், சத்தியமே பேசுதல் ஆகியவை அருள்தாகத்தினின்று வெளியாகும் சிறப்பியல்புகள் ஆகும்.

அருள் இல்லா மனம் இருள் வீடாகும். அதில் செருக்கும் குடிபுகும்.

மனதின் தெய்வத்தன்மை பெறப் பெருந்துணை புரிவது அருள். அருளேபுத்தர். அருளே மகாவீரர். அருளே இயேசு. அருளே தாயுமானவர். அருளே வேதாத்திரி மகரிஷி.

இறைவன் அருள் வடிவமாக நம்முள் உள்ளான். அருளை நாடி அருளைத் தேடி அருளைப் பாடி அருளைக்கூடி அருள் தாகம் கொண்டு அருள் வேட்கையோடு இறைவனை அறிவதே இன்பம்.

அருளை நேசியுங்கள். அருளைப் பேசுங்கள். அருள் வழிகாட்டும். அறிவு நூல்களைப் பயிலுங்கள். அருள்வழி நில்லுங்கள். வாழ்வு அருளாடலாம். அருளைப் பயிலுங்கள். அருள்வழி வாழுங்கள்.

உலக மக்களுடைய இருளைப் போக்கக்கூடிய அரிய சிந்தனைக் கருவூலமாகத் திகழ்கிறார்கள் தாயுமானவரும், வேதாத்திரி மகரிஷியும்.

35. ஆனந்தக்களிப்பு அடைந்த அருளாளர்கள்

ஆனந்தம் பிரம்மம் என்று சாதகன் ஞானத் தெளிவடைந்தான். ஆனந்தத்திலிருந்தே நிச்சயமாக உயிர்கள் தோன்றியுள்ளன. பிறந்தவையெல்லாம் ஆனந்தத்திலேயே வாழ்ந்திருக்கின்றன. இறுதியில் ஆனந்தத்திலேயே லயமடைகின்றன.

ஆனந்தமே பரம்பொருள். அது யாருக்கும் தனி உரிமையாகாது. அண்டங்கள் அனைத்தும் ஆனந்தத்தில் தோன்றி ஆனந்தத்தில் நிலைத்திருந்து ஆனந்தத்தில் ஒடுங்குகின்றன.

ஆனந்தத்தை அறியாதார் யார்? ஆனந்தமில்லாது யார் உயிர் வாழ்ந்திருக்க முடியும்? ஆனந்தத்தில் ஒன்றுபட்டிருப்பவர் பரமனை அடைந்தவர் ஆகின்றனர்.

தாயுமானவர் தனது பாடல்களில் முதலில் யோகியாக இருந்து வருந்துகிறார். பின்பு சாதனை செய்து வைராக்கியத்துடன் பாடுகிறார். பின்பு விவேகியாகிறார். இறுதியில் ஞானமடைந்து ஆனந்தக்களிப்பில் திளைக்கிறார்.

தன்னையே நொந்து உலகத்தை நொந்து புலம்பிய தாயுமானவர் இறுதியில் ஆனந்தக்களிப்பு என்ற பகுதியில் முப்பது பாடல்களில் தனது இறையின்பத்தைப் பாடுகிறார். மானுடம் எப்படி ஆன்மீகப் பாதையில் பயணிக்க வேண்டும். சாதகன் ஒருவன் எப்படிச் செல்ல வேண்டும் என்று கூறி ஆனந்தத்தின் நிலையை இறுதியில் காட்டி மகிழ்கின்றார்.

வேதாத்திரி மகரிஷியோ ஆனந்தத்திலேயே தொடங்கி ஆனந்தத்திலேயே முடிக்கிறார். இவரிடம் புலம்பலோ சோகமோ கிடையாது. சாதகனை மகிழ்ச்சியுடன் அழைத்துச் செல்கிறார்.

பரிபூரணானந்தம் என்ற தலைப்பில் பத்துப் பாடல்களை தாயுமானவர் பாடியுள்ளார்.

‘பார்க்குமிடம் எங்கும் ஒரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரண ஆனந்தமே

ஆனந்தமான என்ற தலைப்பில் பரம்பொருள் ஆனந்தமே என்று பத்துப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.

‘அண்டபகி ரண்டடு மடங்கவொரு நிறைவாகி
ஆனந்தமான பரமே’

சச்சிதானந்தம் என்பது சத்து+சித்து = ஆனந்தம் ஆகும். சத்து - இயற்கை உண்மையாயிற்று - இயற்கை விளக்கமாயிற்று. ஆனந்தம் - இயற்கை இன்பமாயிற்று

‘அம்பலத்தரசே அருமருந்தே ஆனந்தத் தேனே! - என்பது வள்ளலார் வாக்கு.

ஆனந்தக்களிப்பு என்ற பகுதியில் தாயுமானவர் அகவலில் 30 பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.

‘ஆடுவதும் பாடுவதும் ஆனந்தமாக நினைத்
தேடுவதும் நின்னடியார் செய்கை பராபரமே’

என்று வெட்ட வெளியை நினைத்து என்றென்றும் பாடினேன் ஆடினேன் நாடிநாடி விரும்பியே கூவினேன் உளறினேன் அலறினேன் மெய்சிலிர்த்து இருகை கூப்பி விண்மாரி என என் இரு மெய்யன்பே என்று சற்று அயர்ந்தேன் என்று ஆனந்தக்களிப்பில் முழுகியவர் தாயுமானவர்.

‘ஆசா பிசாசைத் துரத்தி -ஐயன்
அடியினைக் கீழேஅடக்கிக் கொண் டாண்டி (சங்கர 4)

‘உடலும் புளகிதம் ஆக எனது
உள்ளம் உருக உபாயம்செய் தாண்டி’ (சங்கர 7)

‘தன்பாதம் சென்னியில் வைத்தான் என்னைத்
தானஅறிந் தேன்மனம் தான்இறந் தேனே’ (சங்கர 10)

ஒவ்வொரு நாளையும் இறைநிலையின் அன்பின் ஊற்றுப் பெருக்க நன்னாளாகவே கருதிக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தவர் மகரிஷி.

‘வையமெல்லாம் வாழட்டும் வாழ்க்கைவளம் காத்தினிதாய்
வளரட்டும் மெய்யறிவு வாழ்க்கை இன்பம் துய்த்தலிலே
உய்ய மெய்ப்பொருள் நாட்டம் உலகெங்கும் மக்களிடம்
ஓங்குக மேலோங்குகநம் உள்ளங்கள் ஒன்றுபட’

(ஞா.க1627)

‘ஆறறிவாய் வாழ் மனிதர்
அதற்கு ஏற்ப பொருத்தமுள
பேறு உண்மைப் பொருளுணர்தல்
பிறவிப் பயனைப் பெற்றுவிட்டேன்’

(ஞா.க1628)

பேரின்ப வெள்ளத்தில் திளைத்த மகரிஷி, இறைவனைக்
கண்டு கொண்டேன் இறைவனைக் கண்டு கொண்டேன்’ என்று
ஆனந்தக் களிப்பில் மகிழ்ந்து மானுடத்தையும் மகிழ வைக்கிறார்.

36. தமிழ்ச் சீத்தர்கள்

‘என்றும் இருக்க உளங் கொண்டாய்!

இன்பத் தமிழுக்கு இலக்கியமாய்

இன்றும் இருத்தல் செய்கின்றாய்!

இறவாய் தமிழோடு இருப்பாய் நீ!

ஒன்று பொருள் இன்பம் என

உணர்ந்தாய் - தாயுமானவனே

நின்ற பரத்து மாத்திரமோ?

நில்லா இசுத்தும் நிற்பாய் நீ!

என்று பாரதியால் பாராட்டப் பெற்றவர்தாயுமானவர். இறைவனேதான் வேதாத்திரியாய் வந்தான்’ என்று சுத்தானந்த பாரதியால் பாரட்டப் பெற்றவர் வேதாத்திரி மகரிஷி. தமிழ்ச் சித்தர்களுள் இருவரும் போற்றப்பட்டு வருகின்றனர்.

ஜீவன் முக்தர்கள் பூமியில் பிறப்பது மானுடத்தை ஜீவன் முக்தர்களாக பூக்க வைத்தற்கே.

பூஜை அறைப் புனிதர்கள், மறைநூல்கள் வழங்கிய மகான்கள் பூஜைக்கு உகந்தவர்கள்.

மகான்கள் மதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். பகவத்கீதையைப் போன்று ஒரு தத்துவப் பெட்டகத்தை உள்ளடக்கிய மகாபாரதம் சொல்ல மறுபடியும் ஒரு வியாசர் வரமுடியுமா?

அல்லது திருவள்ளுவரும், திருமூலரும், ஆதிசங்கரரும், தாயுமானவரும், வேதாத்திரி மகரிஷியும் திரும்ப வருவார்களா? கிடைத்த பொற்குவியல்களை நினைத்து மகிழ்வோம்.

மானிடத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குத்தான் ஜீவன் முக்தர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பூமியில் பூக்கின்றார்கள். இதைத்தான், கிருஷ்ணர் மிக அழகாகச் சொல்கிறார் "சம்பவாமி யுகே! யுகே!"

"எப்பொழுதெல்லாம் அதர்மம் தலை தூக்குகிறதோ, அப்பொழுதெல்லாம் ஜீவன் முக்தர்களாக வந்து கொண்டேயிருப்பேன். மனித குலத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டே இருப்பேன்."

ஞானிகள் சொன்னதைப் போலவே 18-20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தாயுமானவரும், வேதாத்திரியும் அவதரித்து மனித குலத்திற்கு வழி காட்டிச் சென்றுள்ளார்கள். அவர்களது ஞானப் பனுவல்கள் நம்மிடையே இன்று பொக்கிஷங்களாக இருக்கின்றன.

தாயுமானவர் மற்றும் வேதாத்திரி மகரிஷி பாடல்களை நாள்தோறும் ஓதிவருபவர்களது மனம், தவம்நினைப்பு மறப்பென்னும் அலைகள் அடங்கி திரையில்லாக் கடல்போலச் சலனமற்று நிற தும்.

இவர்களது பாடல் பொருள்களைச் சிந்திப்பவர்களது சித்தம் ஐயம் திரிபுகளற்றுத் தெளிவு பெறும். இவர்களது பாடல்களது குறிப்பினைப் பின்பற்றி வாழ்பவரது வாழ்க்கை, இல்லறத்திலிருந்தாலும் துறவறத்திலிருந்தாலும் நிறைவு பெறும்.

தாயுமானவர் எண்ணங்களை எளிமைப்படுத்தி அவற்றை வாழ்வியல் நெறிகளாக்கித் தந்துள்ளது வேதாத்திரியம்.

37. தாயுமானவர் ஆலயமும், ஆழ்யாறும்

தமிழ்நாடு ஈன்றெடுத்த தலைசிறந்த தவப்புதல்வர்களில் தாயுமானவரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அருள்தாகம் கொண்டவர்களுக்கு இவர்கள் அரியதொரு முன்மாதிரி மூர்த்தியாயிருக்கிறார்கள்.

சுபகிருது வருடம் தை மாதம் விசாக நட்சத்திரத்தன்று தாயுமானவ சுவாமிகள் மகாசமாதி அடைந்தார்.

அவருடைய திருமேனி இராமநாதபுரத்துக்கு, வெளிப் பட்டணமாக இருக்கும் பகுதியான லட்சுமிபுரம் என்னும் ஊரில், சமாதி வைத்துத் திருக்கோயில் எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது.

இங்கு திருப்பராய்த்துறை தபோவனம் 10 லட்சம் செலவில் புதிய கோயில், ஆசிரமம், பள்ளிக் கட்டடங்கள் கட்டி உள்ளன. தாயுமானவர் ஆசிரமம் தபோவனப் பொறுப்பில் செயல்பட்டு வருகிறது.

இங்கு, பிரதி விசாக நட்சத்திரத்தன்று சிறப்பு வழிபாடு நடத்தப்படுகிறது. வாரந்தோறும் ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் தாயுமானவ சுவாமி பாடல் ஒதுதல் நடைபெறுகிறது.

ஆண்டுதோறும், தாயுமானவசுவாமி குருபூஜை சிறப்பாக நடைபெற்று வருகிறது. அன்று சுமார் ஐயாயிரம் அன்பர்களுக்கு மேல் அன்னதானம் நடைபெற்று வருகிறது.

தாயுமானவ சுவாமிகள் கோயிலுக்கு உள்ளே போனதும், முதலில் மேல்தளத்தில் நாம் காண்பது ஒரு அறுகோணம் ஆகும். இரண்டு முக்கோணங்கள் ஒன்றோடொன்று இணைந்து அறுகோணங்கள் ஆகின்றன.

அறுகோணங்கள் பரந்த கருத்துகள் பலவற்றுக்குச் சின்னமாகின்றன. ஆறுமுகக் கடவுளை குறிப்பிடுகிறது. ஆறுமுகம், அதாவது கந்தன். மகரிஷியின் காந்தத் தத்துவத்தை நமக்கு இது நினைவுபடுத்துகிறது. மனித உடலில் உள்ள சக்கரங்களையும் நினைவுபடுத்துகிறது.

ஒருமுறை தாயுமானவர் ஆலயம் சென்று தரிசியுங்கள். தாயுமானவரது அத்தை தத்துவத்தை உணர்ந்து, ஞானப் பாதைக்குப் பயணிக்கும் வழியைத் தெரிந்து கொண்ட தெளிவு உங்களுக்குப் பிறக்கும்.

பொள்ளாச்சிக்கு அருகில், ஆனைமலை அடிவாரத்தில் இருக்கும் ஆழியாரில் அமைந்திருக்கும் அறிவுத்திருக்கோயிலுக்கு ஒருமுறை சென்று வாருங்கள். வேறு கிரகத்திற்குச் சென்று வந்த உணர்வு ஏற்படும்.

சுவர்களற்ற, எல்லைக் கோடுகளற்ற பேதமற்ற, ஆக்கப்பூர்வமான உணர்வலைகள் எழுப்பும் சக்தியைக் காற்று மையத்தில் ஸ்தூலமாகக் கொண்ட கிரகத்தை, உங்களால் கற்பனை செய்ய முடியுமானால் அவசியம் ஒரு நடை ஆழியாறுக்குச் செல்லுங்கள்.

அதை நிஜம் என்று உணர்வீர்கள். கட்டணம் கட்டித் தொண்டாற்ற நூற்றுக்கணக்கானோர் வந்து சேவை பார்ப்பது ஓர் அதிசயம் என்றால், போரில்லா உலக அமைதி என்பது நமது வாழ்நாளுக்குள் சாத்தியமாகும் ஒன்று என்று அங்கிருப்பவர்கள் நம்புவது மாபெரும் அதிசயமாகத் தோன்றும்.

இதற்கு மூலகாரணம், ஆழியாறு அறிவுத் திருக்கோவிலில் மூலாதாரமாக இருக்கும் வேதாத்திரி மகரிஷி சமாதி அமைந்திருக்கும் மணிமண்டபம் நடுநாயமாக அமைந்து அறிவுத் திருக்கோவிலிலும், அருளரங்கத்திலும், வேதாத்திரியப் பயிற்சியைக் கொடுத்து மக்களின் வாழ்வை மேம்படுத்தி வருகிறார்கள்.

அந்நெறி தழுவிய ஒரு புதுசமுதாய அமைப்பிற்காக - புதியதோர் வளமான உலகு அமைப்பதற்காக அருளார்ந்த பெருங்கருணையும், அறிவார்ந்த செழுங் கருத்துக்களை இலக்கியச் செழுமையோடு உணர்த்தி, வாழ்தலின் அர்த்தம் இயற்கைப் பேராற்றல் என வழிகாட்டிய தாயுமானவர், மகரிஷி ஆகியோர் நெறிகளைப் பின்பற்றி வாழ்வோமாக.

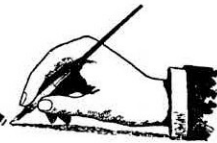

ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்திய நூல்கள்

1. தாயுமானவர் வாழ்வும் வழியும் - டாக்டர் பொன்
சௌரிராசன்.
2. தாயுமானவர் பாடல்கள் விளக்கம் - சுவாமி
சித்பவானந்தர்
3. தாயுமானவரும் பட்டினத்தாரும் - புலவர் செந்துறை முத்து
4. தாயுமானவர் இலக்கிய கொள்கை - இரா.முத்துக்குமாரசாமி
5. தாயுமானவர் பாடல்கள் ஓராய்வு - சி.ஆர்.சகுந்தலா
6. தாயுமானவர் ஒரு திறனாய்வு - டாக்டர்.பி. சௌரிராசன்
7. தாயுமானவர் சித்தாந்தம் - ஞானியாரடிகள்
8. ஞானக்களஞ்சியம் - வேதாத்திரி மகரிஷி
9. வேதாத்திரி மகரிஷியின் நூல்கள் மற்றும் விழா மலர்கள்

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்...

- ★ காலமே உன் உயிர்
- ★ டென்ஷனை வெல்வது எப்படி?
- ★ ஓய்வுகால வாழ்க்கை
- ★ தவம் (சிறுகதைத் தொகுதி)
- ★ செயலே விளைவு (சிறுகதைத் தொகுதி)
- ★ அறிவியல் நோக்கில் 100 ஆன்மீகச் சிந்தனைகள்
- ★ தியானம் பழக 100 தியானச் சிந்தனைகள்
- ★ நன்மக்கட்பேறு 100 நற்சிந்தனைகள்
- ★ தன்னம்பிக்கை மலர்கள்
- ★ ஞாபகம் வருதே....ஊர் ஞாபகம் வருதே
- ★ மன்னார்குடி வரலாறு
- ★ நெப்போலியன் வாழ்வில் 100 சுவையான நிகழ்ச்சிகள்
- ★ புத்தர் வாழ்வில் 100 சுவையான நிகழ்ச்சிகள்
- ★ இயேசு வாழ்வில் 100 சுவையான நிகழ்ச்சிகள்
- ★ வேதாத்திரி மகரிஷியின் வாழ்வில் 100 சுவையான நிகழ்ச்சிகள்
- ★ வேதாத்திரி மகரிஷியின் பொன்மொழிகள் 5000 (ஐந்து பாகங்கள்)
- ★ வள்ளலாரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும்

- ★ குருவுடன் வாழ்ந்தவர்
- ★ கண்ணதாசனும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் (அச்சில்)
- ★ விவேகானந்தரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் (அச்சில்)
- ★ திருமூலரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் (அச்சில்)
- ★ புத்தரும் வேதாத்திரி மகரிஷியும் (அச்சில்)
- ★ வேதாத்திரியத்தில் கலந்த நதிகள் (அச்சில்)

'அறிவேதான் தெய்வமென்றார் தாயுமானார்
அகத்ததுதான் மெய்ப்பொருள் என்றெடுத்துக்காட்டி
அறிவதனை அறிவித்தார் திருவள்ளுவர்
அவ்வறிவை அறிவதற்கு முறைகள் சொன்னார்
அறிஞர் திருமூலர், அவ்வறிவில் ஆழ்ந்து
ஆனந்தக் கவியாத்தார் இராமலிங்கர்
அறிவில் அறிவாய் நிலைத்து அறம் வகுத்தோர்
அதை வாழ்ந்து காட்டினோர் நினைவு கூர்வாம்'
(ஞா.க.7)

ISBN 818446503-3

9 788184 465037

Rs.80/-